இரண்டாவது அம்மா

கோபத்தில் கொதித்துக் கொண்டுதான் பரிமளம் வீட்டை நோக்கி வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தாள்.

பஸ்ஸை விட்டு இறங்கி சிறிது தூரம் கூட நடக்கவில்லை. ஒரு கால் செருப்பின் வார் அறுந்துவிட்டது. ஆத்திரத்துடன் தோல் பையைத் திறந்து அதிலிருந்த பிளாஸ்டிக் பைக்குள் செருப்புகளைக் கழற்றிப் போட்டு, சுற்றி கையில் பிடித்துக் கொண்டு வேகமாக வீட்டை நோக்கி நடந்தாள். வழியில் ஒரு சிறு கல் தடுக்கி—அப்பப்பா! உயிரே போய் விடும் போன்றதொரு வலி உடம்பைக் குலுக்கவே—நின்று விட்டாள். வலது கால் கட்டை விரல் நகம் பெயர்த்துக்கொண்டு ரத்தம் லேசாகக் கசிவதைக் கண்டு அழமாட்டாத ஆத்திரம். குனிந்து கைக்குட்டையால் கட்டைவிரலைச் சற்று நேரம் அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

வலது காலை எடுத்து வைத்து பார்த்திபன் வீட்டில் அவன் மனைவியாக உள்ளே புகுந்தபோது, தான் வாழாது வாழப் போவதாக அவள் கண்ட கனவுகள் எத்தனையோ? ஆனால் நினைவுகளாகிய ஏமாற்றங்கள் தான் எவ்வளவு! ஒன்றா? இரண்டா?

ஒரு வார காலமாகவே அவள் மனம் ஆத்திரத்தில் அனலாக எரிந்து கொண்டிருந்தது. பொறாமையில் நெஞ்சம் நெருப்பாகக் கனன்று சாம்பலாகிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளோடு படித்தவள் அவளைப் போல சிறு வயதில் தாயை இழந்தவள். உறவினர்கள் தயவினால் உபகாரச் சம்பளத்தின் உதவியால் படித்துப் பட்டம் பெற்றவள். அவளைப் போலவே செகரடேரியல் கோர்ஸ்—தட்டெழுத்து

இத்யாதிகளைப் படித்து, பயின்று தேர்ந்தவள். [illegible] அவனைப் போல ஒரு அலுவலகத்தில் கணக்கு வழக்[illegible]யில் ஒரு மேற்பார்வையாளராக வேலை தேடிக் கொண்[illegible] அவள் வசித்த தெருவிலேயே நான்கு வீடுகள் தள்ளி [illegible]வள். பள்ளிக்கூட காலத்திலிருந்து தோழமையுடன் [illegible]வள்—தோழி சாந்தா! சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் [illegible]ரென்று அவள் முன் கடைத் தெருவில் எதிர்ப்பட வேண்[illegible]

“ஹலோ, பரிமளா! ரொம்ப இளைச்சு [illegible] போயிருக்கியே! சட்டுனு அடையாளம் தெரியலை. [illegible] ரொம்பவே மாறிவிட்டிருக்கே!”

கையை ஆசையுடன் பற்றிக் கொண்ட தோழி[illegible] காலோடு தலைவரை பரிமளா பார்த்தாள்.

ஒடிசலாக மாநிறமாக இருப்பாள் சாந்தா. [illegible] மூக்குகூட சப்பையாக இருக்கும். ஆனால் அவள் [illegible] நன்றாக உப்பி உருண்டு திரண்டு—இளவயதில் [illegible] செழுமையை எங்கிருந்தோ எடுத்துக் கொண்டு [illegible] போல—பார்க்க மிகவும் அழகாகவே இருந்தாள். [illegible] ஷிபான் சேலையில் லேசான ஒப்பனையில், [illegible] மணத்த சென்ட் வாசனையில், கழுத்தை இறுக்கமாக [illegible] கரித்த வைர நெக்லஸ்—அவள் பணக்காரக் களையில் [illegible]னாள்.

“அவசரம்? ஒரு ஐம்பது ரூபாய் தேவை! கடன் [illegible] உதவ முடியுமா? சம்பளம் வந்ததும் உடனே [illegible] கொடுத்துடறேன்.”

அடிக்கடி அவளிடம் கடன் வாங்கிப் பிழைத்துக் [illegible]டிருந்த சாந்தா இப்போது ஓகோ என்று அல்லவா [illegible]கிறாள்?

அவளும் முப்பத்திரண்டு வயதுவரை திருமண[illegible] வரதட்சணை கொடுக்க விதியின்றி, வந்த வரன்களை[illegible]லாம் தவறவிட்டு, முடிவில் எப்படியோ சாமர்த்தியமாக [illegible]

[illegible]லை பார்த்த நிறுவனத்தின் முதலாளியையே திருமணம் [illegible]துகொண்டு விட்டாள்.

[illegible] வயதைத் தாண்டிவிட்ட மனிதர் அவர்—[illegible]த்துவிட்ட பழம்போல, இளமையை இழந்து, முதுமையின் [illegible] நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்த மனிதர். [illegible]மான ஒரு பெண், ஒரு பிள்ளை, பேரன் பேத்திகள் [illegible] ரெடிமேட் குடும்பத்தின் தலைவியாக இருக்கச் [illegible] இரண்டாம் தாரமாக அவரை மணந்து கொண்ட [illegible] அடித்ததே யோகம்!

[illegible], தன் மனைவி குழந்தைகளுடன் அமெரிக்காவுக்கு [illegible] தேடிக் கொண்டு போய்விட்டான்.

[illegible], தன் கணவனுடன் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு போய் [illegible].

அவர்களைப் பார்த்து வர வருஷத்திற்கொரு முறை [illegible] சுற்றிக்கொண்டு சாந்தா பவனி வந்து கொண்டிருந் [illegible].

“நாங்க ஸ்டேட்ஸிலிருந்து வந்து ஒரு மாசந்தான் [illegible]. கடைத்தெருவுக்கு சாமான்கள் வாங்க வந்தேன். நீ [illegible] வந்தே?” கேட்டுக்கொண்டே சற்று தொலைவில் [illegible]வருடன் நின்ற தங்கள் வீட்டு வெள்ளை நிற பென்ஸ் [illegible] பக்கம் பெருமையோடு திரும்பினாள் சாந்தா.

பரிமளாவுக்கு அழமாட்டாத குறை.

நடராஜா சர்வீஸில்தான் வந்தேன் என்று சொல்லிக் [illegible] வெட்கமாக இருந்தது.

சாந்தாவுடன் போட்டி போடுவது போல அவளுந்தான் [illegible] முப்பத்திரண்டாவது வயதில், தான் வேலை பார்த்த [illegible]வனத்திலே உயர்மட்டத்து அதிகாரியாக இருந்த [illegible]த்திபனைத் தன் பக்கம் வளைத்து, அவனது இரண்டாம் [illegible]வியாக ஆனாள். முதல் மனைவி இறந்து சில ஆண்டு

களாகியும், தன் பத்து வயது மகனுக்காக மறுமணம் [illegible] கொள்வதில்லை என்று தீர்மானமாகத் தனிமையில் [illegible] தவனது வைராக்கியத்தைப் பொடிப் பொடியாக்கி கல்யாணத்தை முடித்துக் கொண்டாள்.

பல வழியில் தன் தோழியை விடத் தன் வாழ்க்கை மிகவும் உச்சநிலையில் இருக்கப் போகிறது என்று [illegible] உள்ளூர பெருமையுடன் திருத்தணி கோயில் கல்யாண மண்டபத்தில் பார்த்திபனுக்குக் கழுத்தை நீட்டினாள். இரண்டாவது தாரம் என்ற போதிலும் தனக்கு முப்பது தெட்டு வயது முற்றுப் பெறாத கட்டுடல் காளை கணவனாக அமைந்துவிட்டதைப் பற்றி அவளுக்குத் தாங்க முடியாத மகிழ்ச்சி. பார்ப்பதற்கு பார்த்திபன் ஆண் அழகனாக [illegible] இருந்தது ஒரு அதிகப்படியான தகுதியாகி விட்டிருந்தது.

பிரபல ஹோட்டலில் நடந்த வரவேற்பு விருந்தின் போது கலந்து கொண்ட தோழிக்குத் தன் கணவனை அறி முகம் செய்து வைத்து அகமகிழ்ந்து போனாள் பரிமளா.

"நாங்கள் எங்கள் தேனிலவுக்கு டார்ஜிலிங் போகிறோம். நீங்கள் எங்கே போயிருந்தீங்க?'' [illegible] பொங்கக் கேட்டாள்.

"பெங்களூரில் என் கணவருக்குச் சொந்தமாக ஒரு பங்களா இருக்கு இல்லையா? அங்கே போயிருந்தோம்.''

கைலாசத்தில் ஒரு பங்களா இருந்துதான் என்ன பயன்? இத்தனை வயது வித்தியாசத்தில் பேரன் பேத்தி புடைசூழ இருக்கும் கிழவனைக் கட்டிக்கொண்டதைவிட பாழுங் கிணற்றிலேயே விழுந்துவிடலாம். அப்படித்தான் அசட்டை யாக, துச்சமாக அவளைப்பற்றி நினைத்தாள் பரிமளா.

டார்ஜிலிங்கிலிருந்து திரும்பி வந்த பின்னர்தான் நிலைமை சூடு பிடிக்கத் தொடங்கியது.

"இதோ பார் பரிமளா! விரும்பி நாம கல்யாணம் செய்து [illegible]டோம். என்னை இப்போ நமது நிறுவனம் நகரத்தில் [illegible] வேறு ஒரு கிளைக்கு மாத்திவிட்டிருக்கு. இந்த கார், [illegible] இதெல்லாம் நிறுவனம் எனக்குத் தந்திருக்கும் உபயம். [illegible]ளில் நான் ரொம்ப கஷ்டப்பட்டு முன்னுக்கு வந்து ஒரு [illegible] வேலையை ஏத்துக் கொண்டு மெள்ள நடுத்தர வகுப்பு [illegible]தை எட்டிப் பிடிக்க முயன்று கொண்டிருக்கிறவன் [illegible]. அதனாலே நீ இப்போ செய்து கொண்டிருக்கிற வேலை [illegible] தொடர்ந்து செய்யணும். ஒருக்காலும் வேலையை [illegible]க்கூடாது. என் முதல் மனைவி கூட ஒரு அலுவலகத்திலே [illegible]டாக வேலை செய்திட்டு இருந்தா. குழந்தை பிறக்கும் [illegible]—லீவு எடுத்துக்காம ரொம்பவும் பாடுபட்டாள். [illegible] ஆகி, உடம்பு தேறி, லீவு முடியப்போற சமயம்— [illegible] காய்ச்சல் வந்து படுத்துட்டா. மஞ்சள் காமாலைன்னு [illegible]சதும் மருத்துவமனையில் சேர்த்து நல்லாவே [illegible]சோம். ஆயுசு இல்லே. போயிட்டா. அதுக்குப் பிறகு [illegible] ஒருத்தனே சம்பாதிச்சு—நர்ஸிங்ஹோமில் அவளைக் [illegible] கம்பெனியில் வாங்கியிருந்த கடனை அடைச்சு— [illegible] ரொம்பவே சிரமப்பட்டேன். இத்தனைக்கும் [illegible] கெட்ட பழக்கங்கள் ஏதும் கிடையாது. கிடைக்கிற [illegible] நல்லா சாப்பிடவும் உடுத்தவும், குழந்தையைப் [illegible] வைக்கவும், அவன் வருங்காலத்துக்கு கொஞ்சம் [illegible]வுமே போறமாட்டேங்கிறது...''

இடி விழுந்தாற் போலானாள் பரிமளா. அவள் நினைத்ததெல்லாம் வேறு.

ஆபீசர் மனைவி என்ற நிலையில், கம்பெனி கொடுக்கும் [illegible] கொத்துமல்லி வாங்க கொத்தவால் சாவடிவரை [illegible] செய்துவிட்டு, விதவிதமாக அலங்கரித்துக்கொண்டு [illegible]ள்ள அத்தனை சினிமா—டிராமா—கச்சேரிகளுக்குப் [illegible] வந்து...வீட்டு நிழலில் நிம்மதியாக ராபின்ஸின் புதிய [illegible]ப்புகளைச் சுவைத்துப் படிக்க நினைத்தவளின் கனவு [illegible] இப்படி மண் விழுமா?

பார்த்திபனைக் காதலித்துக் கல்யாணம் [illegible] கொண்டாகிவிட்டது. பிறந்த வீட்டில் உறவு [illegible] சொல்லிக்கொள்ள கூடவே அவளுடன் அவளது [illegible] ரண்டு வயதுவரை... இருமிக் கொண்டு... நாளைக்கு வியாதியைப் பிடித்துக்கொண்டு அவள் உயிரை வாங்கிக் கொண்டிருந்த வயதான அப்பாவும் கல்யாணமான மாதங்களில் காலமாகிவிடவே — பார்த்திபனைத் தவிர அவளுக்குத் துணையும் உறவும் இல்லாத நிலை.

ஏமாற்றத்தையும் ஆத்திரத்தையும் அடக்கிக் கொண்டு தான் அவள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

வருஷங்கள் இரண்டு ஓடிப் போயின.

''உன்னைக் கொண்டு வீட்டில் விட்டுட்டுப் போறேன். ஏறிக்கோ'' சொல்லிக்கொண்டே பென்ஸ் வண்டியின் கதவைத் திறந்தாள் சாந்தா.

அவர்கள் ஆசனத்தில் சொகுசாக சாய்ந்து கொண்டிருக்க—கார் கனவுலகில் மிதப்பதுபோல் தெருவை முத்தமிட்டுக்கொண்டு விரைந்தபோது —பரிமளாவுக்குப் பொறாமை தாங்க முடியவில்லை.

அவள் கணவன் பார்த்திபன் மிகவும் கண்டிப்பானவன். அலுவலகத்தின் காரை அனாவசியமாக உபயோகிப்பதை விரும்பாதவன். இப்படி அரிச்சந்திரனாக வாழ்ந்ததினால் பணத்தை அள்ளி குவித்து விடவில்லை. தீபாவளி, பொங்கல் —இரண்டு பண்டிகைகளின் போதுதான் அவன் வீட்டினர் வர்களுக்கு ஜவுளி எடுப்பான். மற்ற சமயங்களில் ஒரு பைசாவைக்கூட அவனிடமிருந்து எதிர்பார்க்க இயலாது. இது கருமித்தனம் அல்ல. வருங்காலத்தை உத்தேசித்து சிக்கனமாக வாழப் பழகிக்கொண்ட ஒரு சராசரி மனிதன் அவன். அவளது படாடோபமான செலவுகளுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாதவன். தேவைப்பட்ட ஒப்பனைப் பொருள்கள், ஆசைப்பட்ட நைலக்ஸ புடவைகள், விரும்பிய கைப்பைகள் இவைகளை

அவள் தன் சம்பளத்திலிருந்துதான் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

இப்படி ஒரு கல்யாணம் தேவையா? வருஷத்திற்கு இரண்டு புடவைகளும்—வயிற்றுக்குச் சோறும் போடத்தான் அவள் அவனைத் தேடித் திருமணம் செய்து கொண்டாளா? அதுவும் இரண்டாவது மனைவியாக.

வழியிலிருந்த தங்களது பங்களாவுக்கு காரை ஓட்டச் சொன்னாள்.

''வா, வந்து உள்ளே கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்து விட்டுப் போ. கவலைப்படாதே. உன்னை காரில் வீட்டில் கொண்டுவிட ஏற்பாடு பண்றேன்.'' உபசரித்தபடி தோழி தன் பங்களாவின் முன்னறைக்குள் நுழைந்தாள்.

''நான் அமெரிக்காவிலிருந்து திரும்பி வந்ததும் இந்தப் புது சோபா செட்டுகளை வாங்கிப் போட்டேன். பழுப்பு மஞ்சு நிறம் எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். இதே நிறத்தில் ஜன்னல் திரைகளையும் கம்பளி விரிப்பையும் புதுசா வாங்கிப் போட்டிருக்கேன். மொத்தம் பனிரண்டாயிரம் பிடிச்சுது. பணம் போகட்டும். இப்போ முன்னறை எவ்வளவு அழகா இருக்கு பார்.''

சொல்லிக் கொண்டே சோபாவில் அவளை உட்கார வைத்துவிட்டு, ஒரு பித்தானை அமுக்கி—தலையைக் காட்டிய வேலையாளிடம் குளிர்பானம் கொண்டுவரச் சொன்னாள் சாந்தா.

கண்கள் வியப்பில் விரிய, தன்னைச் சுற்றிலும் பார்த்தாள் பரிமளா. அம்மாடி!... அத்தனை அமர்க்களமாக வாழ்கிற தோழியை மறந்து போய்க்கூட தன் வீட்டுக்குக் காப்பி சாப்பிடக் கூப்பிட்டு விடக்கூடாது. 'ஜன்னல் திரைகள் கிழிஞ்சு போச்சு. வேறே வாங்கிப் போடணும்' என்ற போது, 'அடுத்த வருஷம் பார்த்துக்கலாம்' என்று பார்த்திபன் தலையை ஆட்டிய ஞாபகம் எரிச்சலை ஊட்டியது.

இரண்டு படுக்கையறைகளைக் கொண்ட சிறிய வீடு. அந்தக் காரும்தான் கம்பெனியைச் சேர்ந்தது. வீட்டில் கிடந்த அந்தப் பழைய சோபா—நாற்காலிகள், ஒரு [illegible] ஆடிக்கொண்டிருக்கும் சாப்பாட்டறை மேஜை. மெருகுப் பூச்சு அழிந்து கொண்டு அழுது வடிந்தபடி நின்ற அலமாரி பேழையின் கண்ணாடி எல்லாம் பார்த்திபன் எங்கிருந்தோ ஏலத்தில் எடுத்துச் சேர்த்த சாமான்கள்.

குளிர்பானத்தைக் கொண்டு முக்காலி மீது வைத்து விட்டு பணிவுடன் மறைந்தான் வேலையாள். தன் விரலில் பளிச்சிட்ட வைர மோதிரம் 'டால்' அடிக்க, தன் பக்கம் இழுத்து, அதன் மேலிருந்து குளிர்பான டம்ளரை [illegible] அன்போடு எடுத்து நீட்டினாள் சாந்தா.

ஒண்டுக் குடித்தனத்தில் திண்டாடிய சாந்தாவா அவள்!

பரம்பரைப் பணக்காரி போல—பிறந்ததிலிருந்து உயர் மட்டத்திலேயே வசித்துப் பழகியவள் போல—என்ன மிடுக்கு! என்ன தோரணை! அப்பப்பா...!

பரிமளாவின் வயிறு திகுதிகுவென்று எரிந்தது. தன் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்டிருக்கும் ஏமாற்றம் அதிகமாகத் தெரிந்தது.

சாந்தாவின் வாழ்க்கையில் இல்லாத ஒரு பெரும் தகுதியை அவள் விரைவில் தேடிக் கொண்டு விட்டால்?

அந்த வழியிலாவது அவள் சாந்தாவை மிஞ்சிவிட வேண்டும்.

சாந்தாவிற்குத் திருமணமாகி நான்கு வருஷங்கள் ஆகிறது. குழந்தை கிடையாது. இனி பிறக்கும் என்ற நம்பிக்கை இல்லை.

ஆனால் அவளுக்கு?...கட்டாயம் விரைவில் குழந்தை பிறக்கலாம். அவள் சாந்தாவைவிட இரண்டு வயது

சின்னவள். அவள் கணவன் இன்னமும் இளமையோடு இருப்பவன். அவளுக்கென்று ஒரு குழந்தை பிறந்து விட்டால்—தாய்மை என்ற தகுதியை அடைந்து சாந்தாவின் முன் குழந்தையுடன் போய் நிற்கவேண்டும்.

பங்களாவும் காரும் இருந்து பயன் இல்லை. பாலூட்டி சீராட்ட தனக்கென்று ஒரு குழந்தை இல்லையே என்று அவள் ஏங்க வேண்டும்.

அடிமனத்திலே சதா உறுத்திக் கொண்டிருந்த இந்த சின்ன ஆசையைப் பற்றி ஆலோசனை கேட்கத்தான் அவள் இன்று மாலை டாக்டர் நர்மதாவைக் காணப் புறப்பட்டிருந்தாள்.

தனது அலுவலகத்தில் உணவு இடைவேளையின் போது தொலைபேசியில் கணவனை அழைத்தாள்.

அப்போது, அவன் தன் அலுவலக மானேஜரிடம் கம்பெனி விஷயமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

"இன்னிக்கு வேலை முடிஞ்சதும் என்னை வர வழியில் வந்து உங்க காரில் அழைச்சிட்டுப் போகணும். டாக்டர் நர்மதாகிட்ட ஒரு அப்பாயிண்ட்மென்ட் இருக்கு."

"எனக்கு டைரக்டரோட சாயங்காலம் முக்கியமாக பேச வேண்டிய காரியம் இருக்கு. வழக்கம் போல நீ பஸ்ஸில் வீட்டுக்குப் போயிடு. அங்கிருந்து ஒரு ஆட்டோ எடுத்துட்டு டாக்டரைப் பார்க்க போ" போனை சட்டென்று வைத்து விட்டான்.

எரிச்சலும் ஏமாற்றமும் தாங்க முடியாத அவள் அலுவலகத்திலிருந்தே டாக்டர் நர்மதாவைப் பார்க்கப் புறப்பட்டிருந்தாள்.

முன் கூட்டியே தேதி—நேரம்—எல்லாவற்றையும் டாக்டரின் ரிசப்ஷனிஸ்ட் குறிப்பிட்டுக் கொடுத்திருந்தாள்.

அப்படியிருந்தும் அவள் வெகு நேரம் வரை தனது முறை வரக் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது.

வரிசையாக—பெஞ்சுகளிலும் நாற்காலிகளிலும் அமர்ந்த எத்தனை பெண்கள்!

நிறைமாத கர்ப்பிணிகள்—லேசாக புடவைக்கு மேல் வயிறு தெரிய கைகளில் வளைகள் கலகலக்க—வளைகாப்பு முடித்துக் கொண்டு வைத்தியரிடம் ஆலோசனைக்கு வந்திருந்த பெண்கள்.

வயிற்றில் ஒன்றையும் மடியில் ஒன்றையும் சுமந்து கொண்டு டாக்டரைப் பார்க்கக் காத்திருக்கும் பெண்கள். வயதான பெண்கள்—பாவாடை தாவணியில் தெரிந்த பருவச் சிட்டுகள்-என்று பலர். அவர்களுக்குத் துணைக்காக வந்த அண்ணன்-அப்பா-கணவன் முதலியோர் தோட்டத்து முன்பக்கம் விரிந்து கிடந்த புல்தரையில் இங்கு மங்குமாக சிதறியிருந்தனர்.

தன்னுடன் துணைக்குக் கணவன் வராமல் போனது அவளுக்குப் பெருங்குறையாக மனத்தை உறுத்தியது.

அவள் முறை வந்தபோது நர்ஸ் அவளைப் பெயர் சொல்லி அழைத்தாள். பரிசோதனை மேஜை மீது பயத்துடன்தான் படுத்துக் கொண்டாள். டாக்டர் அம்மாள் கேட்ட விவரங்களைப் படபடவென்று பொரிந்து கொட்டினாள். சோதனை முடிந்ததும் டாக்டர் கைகளைக் கழுவித் துடைத்துக் கொண்டு சுழல் நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டாள். புடவையைச் சீர் செய்து கொண்டு, டாக்டர் காட்டிய ஆசனத்தில் உட்கார்ந்த பரிமளாவுக்கு பயத்தில் வேர்த்துக் கொட்டியது.

"நீங்க இரண்டு மாத கர்ப்பம்னு நினைச்சுட்டு இருக்கிறீங்க. அப்படித்தானே?"

"ஆமாம்!" மகிழ்ச்சியுடன் தலையை ஆட்டினாள் பரிமளா.

"தாய்மை அடையணும்னு அதிகமாக ஆசை ஏற்படும் போது, சில பெண்களுக்கு இயற்கை நியதியில் இப்படி ஒரு மாறுதல் ஏற்படுவது உண்டு. ஆனால் உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் இந்த கோளாறுக்குக் காரணம் உங்கள் உடல் அமைப்பு ..."

"கோளாறா?...அப்போ நான் தாயாகவே முடியாதா டாக்டர்?" அவள் குரல் திகைப்பில் திணறியது.

"ஒரு சின்ன ஆபரேஷன் செய்யணும். சில மருந்துகளைச் சாப்பிடணும்...இப்போ உங்களுக்கு உங்க வயதே ஜாஸ்தியா இருக்கு. பெண்களுக்கு வயது ஏற ஏற தாய்மை அடையும் தன்மை குறைஞ்சுண்டே போகும். அதையும் நீங்க மறக்கக் கூடாது."

"அப்போ என்னதான் முடிவாச் சொல்றீங்க டாக்டர்?" அவளுக்கு துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது.

"மருந்து, ஆபரேஷன் இதுகளுக்கெல்லாம் பயன் கிடைக்காட்டா வேறு என்ன செய்ய முடியும்?"

டாக்டர் எழுதிக் கொடுத்த மருந்துச்சீட்டை வாங்கிக் கொண்டு எழுந்தாள்.

"ஆபரேஷனைப் பற்றி உங்கள் கணவரிடம் கலந்து கொண்டு சொல்லுங்க. ஒரே ஒரு நாள்தான் இங்கே தங்கும்படி இருக்கும்...இந்த மருந்துகளைச் சாப்பிட்டுவிட்டு ஒரு மாதம் கழிச்சி என்னை வந்து பாருங்கள்."

டாக்டர், அடுத்த பெண்ணைப் பார்க்க நர்சை அழைப்பதற்காக மேஜை மீதிருந்த மணியைத் தட்டினார்.

தாங்க முடியாத அதிர்ச்சியில் தள்ளாடிக் கொண்டு வெளியே வந்தவளுக்கு, பஸ் நிலையத்திற்கு நடப்பதற்குள்

நேரம் யுகம்போல் கனத்தது. இப்பொழுது [illegible] மேலேயே தன் மேலேயே அவளுக்கு ஒரே வெறுப்பு.

சின்ன வயதில்—பி.யு.சி. முடிக்கு முன்பே [illegible] மகன் அவளை விரும்பி மணக்க பெண் பேச [illegible] படிக்காதவன்—பட்டிக்காட்டில் வசிப்பவன் என்று [illegible] கொடுக்காது மறுத்து விட்டாள். மாமன் மகனைக் [illegible] கொண்ட மகராசி இப்போது மூன்று குழந்தைக[illegible] தாயாகி—கிராமத்தில் சொந்த வீட்டில் ராணியாக [illegible] கொண்டிருக்கிறாள். மாமன் மகன்கூட புதுக் கார் [illegible] வாங்கி வைத்துக் கொண்டிருப்பதாகக் கேள்வி.

விவசாயி வேண்டாம். ஆபிசர் மனைவியாக [illegible] என்று அவள் ஆசைப்பட்டதின் விளைவு? விடிந்ததும் [illegible] யாததுமாக வேலைக்குப் போக எழுந்து அவசர[illegible] வேண்டியிருக்கிறது. போகட்டும்! பாடுபட்டு [illegible] கிறாளே யாருக்காக?

யாரோ வேறு ஒருத்தி பெற்றுப் போட்டு [illegible] போயிருக்கும் மகனின் வருங்காலத்திற்காக.

தனது மூத்தாள் மகன் அருணை நினைத்த போது [illegible] அனலாக அவளுக்கு எரிந்தது.

“உங்க குழந்தை என் குழந்தையைப் போல! [illegible] படாதீங்க பார்த்திபன்... அவன் என் மகன். நான் [illegible] அம்மா. முறையில் இரண்டாவது அம்மா. ஆனால் [illegible] அவனைப் பெற்ற தாய் போல பாசம் உடையவள் [illegible] நம்புங்க.”

கல்யாணத்திற்கு முன் பார்த்திபன் கவலை தெரிவித்த போது, அவனை மயக்க அவள் இப்படியெல்லாம் [illegible] அடித்தது என்னமோ உண்மை.

ஆனால் அருணை அவளால் நேசிக்கவே முடியவில்லை. அப்பா என்று ஓடி வந்து தன் தந்தையைக் கட்டிக் கொள்ளும்

[illegible] சிறுவனைக் காணும் போதெல்லாம் மனத்திலே ஒரு [illegible]. கணவனிடம் தனக்குள்ள அன்புக்கிடையே அவன் [illegible]முள்ளாக இருப்பது போல ஒரு உறுத்தல் சதா மனத்தைக் [illegible]ந்தது உண்மையே.

அவர்கள் வசித்த தெருவுக்குள் அவள் புகுமுன் இருள் [illegible]மாகக் கப்பிக்கொண்டது. தெருவிளக்குகள் ‘பளிச்’ [illegible] எரியத் தொடங்கின.

வீட்டின் கேட்டை மெல்லத் திறந்து கொண்டு முன் [illegible] தோட்டத்திற்குள் நுழையுமுன்பே பக்கவாட்டி [illegible] ஜன்னல் வழியே கவனித்தாள். பூட்டியிருந்த [illegible]ற்குள் கார் நிற்பது தோட்டத்தில் எரிந்த விளக்கு [illegible] நன்றாகவே தெரிந்தது. அப்படியென்றால் அவள் [illegible] வீட்டிற்கு வந்து விட்டான். குளித்து முடித்து [illegible] லுங்கியுமாக மாலைப் பத்திரிகையுடன் சாய்வு [illegible]காலியில் உட்கார்ந்திருப்பான்.

அப்பாவைக் கண்டதும், ஆசை மகன் கும்மாளம் [illegible] கொண்டு முன்னறை கம்பளத்தின் மீது கவிழ்ந்து [illegible]படி காமிக் புத்தகங்களை புரட்டிக் கொண்டிருப்பான்.

அத்தையம்மாள் அன்னபூரணி, சாப்பாட்டறை மேஜை [illegible] தட்டுகளைப் பரப்பிக் கொண்டு, ‘தம்பி மனைவியை [illegible] காணவில்லையே’ என்று வம்பு விசாரிக்க, வாயில் [illegible] தடவை எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள்.

சாந்தா ஒரு ரெடிமேட் குடும்பத்திற்குத் தலைவியாகி [illegible]தைக் குறித்து அப்போது சிரித்தாள் பரிமளா. அவள் [illegible] என்ன? ஒரு ரெடிமேட் குடும்பத்திற்குள் தான் வசமாக அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்.

கணவன்—பனிரண்டு வயது வளர்ந்து நிற்கும் ஒரு துடி துடிப்பான பிள்ளை—மூக்குக் கண்ணாடி வழியே எப்போதும் சந்தேகத்தோடு பார்த்தபடி பாரமாக இருக்கும் ஒரு வயதான

விதவை நாத்தனார்! பிடித்தாலும் புளியங் கொம்பைப் பிடித்தாள் சாந்தா. பரிமளா பிடித்ததோ வெறும் முருங்கைக் கொம்பு.

தாடை இறுக, கோபத்தில் பற்பல சிந்தித்தபடி [illegible] அழைப்பு மணியைச் சற்று வேகமாக அழுத்தினாள்.

"வந்துட்டியா? ரொம்ப கவலையா இருந்தது. இப்ப காலம் கெட்டுக் கிடக்கிறதேன்னு பயந்துட்டேன்'' அன்னபூரணியம்மாள் கதவைத் திறந்தவுடனேயே கேட்டாள்.

"கழுதை கெட்டால் குட்டிச்சுவர். எங்கே [illegible] வேன்? அதான் வந்துட்டேனே!'' படபடவென்று [illegible] விட்டு, அன்னபூரணியைத் தள்ளாத குறையாக உள்ளே நுழைந்தாள் பரிமளா.

ஜிவ்வென்று காது மடல் வரை சிவந்து காணப்பட்ட அவளது முகத்தைக் கண்டதும், கோபம் தெறித்த கண்களைப் பார்த்ததும் அன்னபூரணி தடுமாறிப் போய் விட்டாள்.

"பஸ் நிலையத்திலிருந்து குறுக்கு திடல் வழியே முந்தா நாள் வந்த ஒரு பெண்ணின் கழுத்துச் சங்கிலியை யாரோ திருடன் அறுத்திட்டுப் போயிட்டானாம். பேசிக்கிட்டாங்க. அதனால்...''

"உங்க தம்பி வைர நெக்லஸ் வாங்கிப் பூட்டியிருக்காரே திருடன் அறுத்திட்டுப் போயிடுவான்னு பயப்பட! அப்படி கனமா கழுத்துலே என்ன பூட்டிகிட்டிருக்கேன்?'' தோள் பையைக் கோபத்தோடு மேஜை மீது வீசிப் போட்டாள்.

'மஞ்சள் கயிற்றில் தொங்கினாலும் பெண்ணுக்கு பெரும் மதிப்பைத் தருவது மாங்கல்யம். உன் தாலி தொங்கும் பொன் சரடு இருக்கே. அது ஒண்ணு போதாதா? என் தம்பி என்ன செய்வான்? பிடிப்பிடியாக சங்கிலிகள் செய்து உன் கழுத்தில் போடத்தான் அவனுக்கு ஆசை! பொருளாதாரம் இடம் கொடுக்கலையே!' சொல்ல நினைத்தாள் அன்னபூரணி.

ஆவேசமாக, பத்ரகாளி போல வீட்டுக்குள் நுழைந்தவளிடம் [illegible]னால் பெரும் சண்டையாகி விடும் என்ற பயத்தினால் மென்மையாகப் புன்னகைத்தாள்.

"ரொம்ப களைச்சுப் போயிருக்கே. காப்பி கலந்து கொண்டு வரேன்—முதல்லே தாகத்துக்குச் சாப்பிடு.'' சமையலறைக்குள் மறைந்து விட்டாள்.

அன்னபூரணி மிகவும் அன்போடு கொண்டு வந்து மேஜை மேல் வைத்த காபி டம்ளரைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு ஒரு வாய் விழுங்கிய பின்னர்தான் அவள் பார்வை வீட்டின் நாலு பக்கமும் சுழன்றது.

"ஆமாம். இவர் எங்கே? அருண் எங்கே? அதுக்குள்ளே சாப்பிட்டுட்டு தூங்கப் போயிட்டாங்களா?'' ஏளனமாக வினவினாள்.

அன்னபூரணிக்கு பதிலளிக்க தயக்கமாகத்தான் இருந்தது.

குழந்தை அருண் நான்கு தினங்களாகத் தன் தந்தையிடம் கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தான். "ஜங்கிள் புக் பார்க்கணும் அப்பா. ரொம்ப நல்ல படமாம்.''

அன்று மாலை ஆபீசிலிருந்து திரும்பிய பார்த்திபன் வரும்போது டிக்கட்டுகளுக்கு ஏற்பாடு செய்து விட்டுதான் வந்திருந்தான். மூன்று டிக்கெட்டுகள் ரிசர்வ் செய்திருந்தான். சிறிது நேரம் மனைவியின் வருகைக்காகக் காத்திருந்து பார்த்தான். அவளைக் காணவில்லை. படத்தைத் துவக்கி விடுவார்கள் என்ற அச்சத்தில் தன் மகனுடன் கிளம்பி விட்டான். தியேட்டரில் யாராவது அந்த ஒரு டிக்கட்டை வாங்கிக் கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை.

அன்னபூரணி குழப்பத்துடன் விழித்தாள்.

குளியலறையை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்த பரிமளா கோபத்துடன் திரும்பினாள்.

“அப்பனும் மகனும் எங்கே காணலை? கோயிலுக்குக் கூட்டிகிட்டுப் போயிருக்காரோ?'' மறுபடியும் எரிச்சலுடன் கேட்டாள்.

“இல்லை. குழந்தையை சினிமாவுக்கு அழைச்சுட்டுப் போயிருக்கான் தம்பி. நீ வந்தா சாப்பிட்டு விடும்படி சொன்னான்.''

“ஏன்? சினிமாவுக்குப் பிறகு அப்பனும் மகனும் வந்து வழியில் பைவ் ஸ்டார் ஓட்டலில் சாப்பிட்டுட்டு வருவதாக யோசனையோ?''

“நீ ரொம்ப பசியா, களைப்பா இருப்பேன்னுதான் தம்பி அப்படிச் சொன்னான்.''

“தம்பிக்கு ஏத்த அக்காதான் நீங்க. முதல்லே கேட்டதுமே ஏன் பட்டுனு உண்மையைச் சொல்லலை? டாக்டர் கிளினிக்குக்கூட வரமுடியலை. ஆனால் இப்போ மகனை அழைச்சிட்டு சினிமாவுக்குப் போக நேரம் இருக்காக்கும்'' உறுமினாள்.

“டாக்டர் கிளினிக்கா?''

அன்னபூரணி கேட்டதும் பரிமளா ஆவேசத்தில் வெடித்து விட்டாள்.

“ஆமாம். எல்லா விவரத்தையும் இப்போ நான் உங்க கிட்ட சொல்லியாகணும். வீட்டோட நிழலில் உட்கார்ந்து கிட்டு இருக்கிற உங்களுக்கு வேளா வேளைக்குச் சாப்பிடறது மட்டும் போதாது. வம்பு ஒரு நொறுக்குத் தீனி...'' படார் என்று முகத்தில் அடிப்பது போல குளியலறைக் கதவை அடைத்துக் கொண்டாள்.

அன்னபூரணி செயலற்று நின்றாள். சில மாதங்களாக சிறு ஊசியாக அவ்வப்போது பரிமளா குத்திப் பேசுவதை அவள் கவனிக்காமல் இல்லை. ‘கிடக்கிறாள்! ஏதோ கோபத்

தில் விவேகம் இல்லாமல் பேசுகிறாள்’ என்று விட்டு பொறுத்துக் கொண்டுதான் இருந்தாள்.

ஆனால் இன்று அவள் போட்ட கூச்சல், கதவைச் சாத்திய வேகம் எல்லாம் முகத்தில் அறைந்தது போன்ற வேதனையைக் கொடுத்தன. சின்ன வயதிலேயே கணவனை இழந்து, உடல் உழைப்பால் பாடுபட்டு, தம்பியை ஆளுக்குக் கொண்டு வந்ததற்கு—இது தக்க பரிசுதான். பார்த்திபன் மேல் அவள் கோபப்பட முடியாது. மறுமணம் செய்து கொள்ள முடிவு செய்தபோது அவன் அக்காவிடம் மனம் விட்டுப் பேசி அவள் அனுமதியின் பேரில்தான் கல்யாணம் செய்துகொண்டான்.

என்னதான் அத்தையென்று ஒருத்தி அரவணைக்க வீட்டில் இருந்தாலும், குழந்தைக்குத் தாய் அன்பு வேண்டுமே. அம்மா என்று அழைக்க ஒருத்தி வேண்டுமே. மேலும் அன்ன பூரணிக்கு என்ன சின்ன வயதா? அவளுக்குப் பின் வளர்ந்து வரும் அருணின் படிப்பு. பிற்காலம் இவைகளைப் பற்றி சிந்தித்துச் செயல்பட பார்த்திபனுக்குத் துணைவியொருத்தி தேவை ஆயிற்றே! பாவம் பார்த்திபன், சின்ன வயதிலேயே மனைவியை இழந்து விட்டான். எத்தனை காலம் மறு மணத்தை ஒத்திப் போடுவது? இளமை மீண்டும் வருமா?

இப்படியெல்லாம் எண்ணித்தான் அவள் தனது தம்பியின் மறுமணத்திற்குப் பூரண ஆதரவு கொடுத்தாள். வீட்டுக்கு வந்த பரிமளாவை மிகவும் அன்போடு வரவேற்றாள். வேலைக்குப் போகிறாள் என்ற கனிவுடன் அவளைக் கருத்தோடு கவனித்துக் கொண்டாள். வந்ததும் வராததுமாக முத்தாள் விட்டுப்போன பொறுப்பை அவள் தலையில் கட்டக் கூடாது என்ற கருணையினால்தான் அருணைத் தானே கவனித்துக் கொண்டாள். காலை விடியுமுன் எழுப்பிவிட்டு, குளிக்கச் செய்து, அணிந்து கொள்ளப் பள்ளிச் சீருடைகளை பெட்டி போட்டுத் தந்து, சாப்பிட பலகாரம் கொடுத்து, டிபன் பெட்டி கையில் தந்து, புத்தக மூட்டையைச் சுமந்து வாசல்

கேட் வரை வந்து அவன் கையில் கொடுத்து, 'பத்திரம் பத்திரம்... தெருவைப் பார்த்துப் போடா கண்ணா' [illegible] கனிவுடன் வழியனுப்பும் வரை... எல்லாவற்றையும் [illegible] கவனித்துக் கொண்டாள். அது மட்டுமா? வீட்டைக் [illegible] பதிலிருந்து—சமைப்பது, தோட்டத்தைக் கொத்தி [illegible] களை அவ்வப்போது நட்டுக் காய்கறிகளைப் பயிர் [illegible] செலவை மட்டுப்படுத்துவதிலிருந்து — எல்லாவற்[illegible] அவளே கவனித்துக் கொண்டு, தனக்கென்று ஒரு [illegible] தைக் கூட ஒதுக்கிக் கொள்ளாது, தம்பிக்கும் அவன் [illegible] திற்கும் மாடாய் உழைத்ததற்கு...நல்ல பரிசு!

அன்னபூரணியின் நெஞ்சைத் துக்கம் அடை[illegible] கொண்டது. பதினெட்டு வயதிலே தன் பூவையும் பொட்[illegible] யும் பறித்துக் கொண்டு மறைந்து விட்ட கணவனை நினை[illegible] துக் கொண்டு கண்கலங்கிப் போனாள்.

சாப்பாட்டறைச் சுவரில் தொங்கிய விஜயாவின் பு[illegible] படத்தைப் பார்த்தாள்.

பார்த்திபனின் முதல் மனைவி விஜயா. அவளு[illegible] ஐந்து வருஷங்கள்தான் வாழ்ந்தாள். எப்பொழுதும் மு[illegible] திலே பளிச்சென்றதொரு புன்னகை. வார்த்தைகளில் [illegible] எத்தனை மரியாதை!

'அக்கா, நீங்க சும்மா சித்த உட்காருங்க. நான் பரி[illegible] கிறேன்' அருணைத் தன்னுள்ளே அடக்கிப் கொண்டிரு[illegible] தாய்மையின் பூரண நிலையின் போது கூட ஒரு நாள் மு[illegible] திணறிக் கொண்டு சாப்பாடு பரிமாறியதை நினைத்[illegible] கொண்டாள். குபீரென்று கண்களில் நீர் புரண்டு கன்[illegible] திலே முத்துக்களாக உருண்டோடின.

"அம்மா விஜயா, பச்சைப் பிள்ளையை என் மடி[illegible] போட்டுட்டு, பார்த்துக்கோங்க அக்கான்னு நீ மா[illegible] போயிட்டியே அம்மா. ஆஸ்பத்திரியிலே கடைசியா நீ கே[illegible] கிட்டதை நான் ஒரு கடமையா நினைச்சு...அதுக்காகத்தா[illegible] இங்கே இன்னமும் இருக்கேன்...! அம்மா விஜயா, நீ உயி[illegible]

[illegible]த்து, நான் போயிருக்கக் கூடாதா அம்மா? இப்படி மோசம் [illegible]விட்டியே!"

தனக்குள்ளே துயரத்தில் குமுறியபடி நிமிர்ந்து பார்த் [illegible] அன்னபூரணி. சட்டென்று நினைவு வந்தது. பூக்காரி [illegible]ண்டு வந்து வைத்துவிட்டுப் போன மல்லிகைப் [illegible]சரத்தை அவள் இன்னமும் படத்திற்குப் போடவில்லையே!

சமையலறை அலமாரித் தட்டில், வாழை இலைத் [illegible]டில் சுருட்டிக் கட்டிவைத்திருந்த—மொட்டவிழ்ந்து [illegible]ந்து விட்ட மல்லிகைப் பூச்சரத்தை எடுத்து வந்து, ஒரு [illegible]லை இழுத்துப்போட்டு, அதன் மேல் ஏறி, படத்திற்கு [illegible]லையைச் சூட்டினாள். பின்னர் குளித்துவிட்டு வேறு [illegible] உடுத்திக் கொண்டு வரப்போகிற தம்பி மனைவிக்குச் [illegible]பாட்டைத் தயாராக்கி, சூடாகப் பரிமாற அவசரமாக [illegible]யலறைக்குள் புகுந்தாள்.

சாப்பிடத் தயாராக வந்து மேஜையருகே உட்கார்ந்த [illegible]ளாவின் மூக்கில் மல்லிகையின் மணம் பலமாக [illegible]கியது. மூத்தவளது புகைப்படத்திலே தொங்கிய [illegible]லிகைச் சரத்தைக் கண்டதும், அமுங்க முயன்ற ஆத்திரம் [illegible]டும் பீரிட்டுக்கொண்டு புறப்பட்டது.

"மல்லிகைப்பூ முழம் அறுபது பைசான்னு சொல்றான். [illegible] தம்பி ஆசையா ரெண்டு முழம் வாங்கி எனக்குத் [illegible]தில்லை. ஆனால் செத்தவளுக்கு அலங்காரம் செய்ய [illegible]டும் மறக்கறதில்லை." சிடுசிடுத்தபடி தட்டை தன்னருகே [illegible]ழுத்துக் கொண்டாள்.

"இன்னிக்கு வெள்ளிக்கிழமை—சுமங்கலியாப் போன [illegible]ன்னு நான்தான் வாங்கிப் போட்டேன். தம்பி எப்பவாது [illegible] கொஞ்சம் பூ வாங்கிக் கொண்டு வர்றது வழக்கம். விஜயாவுக்கு மல்லிகைன்னா ரொம்ப ஆசை. இன்னிக்கு அவ [illegible]த்ததாள்."

“பேஷ்! இறந்தவளுடைய பிறந்த நாளைப்பத்தி ஞாபகம் வச்சுக்கிட்டிருக்கீங்க... போன வாரம் என் பிறந்த நாள் வந்தது. இந்த வீட்டில் யாருக்குமே ஞாபகம் இருக்கலை.”

மென்று விழுங்கினாள் அன்னபூரணி. இதென்ன இது எதற்கெடுத்தாலும் பரிமளா குற்றம் கண்டு பிடிக்கிறாள் குத்தலாகப் பேசுகிறாளே...ஏன்?

பருப்பைப் பிசைந்து கொண்டு ஒருவாய் விழுங்கின பின் தொடர்ந்து பேசினாள் பரிமளா. “அக்கா ஒண்ணு சொல்ல நான் ரொம்ப நாளா விரும்பறேன். உங்க தம்பி வார்த்தைக்கு பயந்துட்டு இவ்வளவு நாள் அதைச் சொல்லாமல் இருந்தேன். இன்னிக்கு அதைச் சொல்லணும்னு ஒரு துடிப்பு ஏற் பட்டுடுச்சு.”

“என்னம்மா பரிமளா? மனசிலே இருக்கறதைச் சொல்லு. என் மேல் ஏதாச்சும் தப்பு இருந்தா கேட்டுக்கறேன்.”

“நல்லா கேட்டுக்கோங்க. நீங்க ரொம்ப தப்பு செய்யறீங்க. உங்களால் அருண் கெட்டு குட்டிச் சுவராயிட்டுப் போறான்.”

“அருணை நான் எந்த வகையில் கெடுக்கிறேன்னு புரியலையே.” அன்னபூரணிக்கு துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது.

பரிமளா வேகமாகச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு கையைக் கழுவி விட்டு வந்தாள். துண்டிலே கைகள் சிவக்கத் துடைத்துக் கொண்டாள். முகம் கோபத்தில் சிவந்து விட்டிருந்தது.

“பனிரண்டு வயது கிடாமாடு அருண். பச்சை குழந்தை போல நேத்து அவனுக்கு சோறு ஊட்டிக் கொண்டிருந் தீங்க...”

“உனக்குத் தெரியாதா பரிமளா? அருண் பென்சில் சீவும் போது வலதுகை ஆள்காட்டி விரலில் கத்தி பட்டு காயம்.

குழம்பு சாதத்தைப் பிசைய முடியாம எரிச்சல். குழந்தை வேதனைப்பட்டான். நான் தான் வற்புறுத்தி சோறு ஊட்டி னேன். அவன் சாப்பிட ரொம்பவும் வெட்கப் பட்டான்.”

“இன்னமும் உங்க பக்கத்திலே...படுக்கையறையிலே.... வந்து கொஞ்சிக் கொண்டு படுத்துக்கறான். வெட்கமில் லையா அவனுக்கு?”

“தாய் முகத்தைப் பார்க்காத குழந்தை...மூணுமாச பச்சை மண்ணை என் மடியிலே போட்டுட்டு விஜயா போயிட்டா. அதனாலே நான் அவனுக்கு அத்தை மட்டு மில்லை...அம்மா போல இதை நீ ஏன் வித்தியாசமா எடுத் துக்கிறே? இன்னும் கொஞ்சம் பெரியவனாயிட்டா தானே அவன் தனியாகப் போய் படுத்துக்க ஆரம்பிப்பான். அத்தை அத்தைன்னு என் கழுத்தைக் கட்டிக்கிட்டு தூங்கிப் பழகின பிள்ளை” அன்னபூரணியின் குரல் கரகரத்தது.

“அதனால்தான் சொல்றேன்—அவனுக்கு நான் அம் மாங்கிற மதிப்பில்லாம போயிருக்கு. எல்லாத்துக்கும் உங் களையேதான் கேட்கறான்.”

‘எப்போதும் சிடுசிடுன்னு பேசறே நீ அதனால் பயப் படறான்.’ சொல்லத் துடித்தாள் அன்னபூரணி. “இன்னும் உங்கிட்ட அவன் நெருங்கிப் பழக ஆரம்பிக்கலை அதனால். தான்...” என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

தொண்டையைச் செருமிக் கொண்டாள் பரிமளா. இது நாள்வரை கணவனுக்காக அவள் அன்னபூரணியிடம் தயவு காட்டியது போதும். இனி வெளிப்படையாகப் பேசி முடிவு செய்துவிடுவதுதான் சரி. அவள் மனைவி என்கிற தனது ஸ்தானத்தின் மதிப்பை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு செயல்பட வேண்டும்.

“விலைவாசிகள் எல்லாம் இப்ப திடீர்னு ரொம்பவே உசந்து போயிட்டதனாலே நம்மைப் போல மத்தியத் தர குடும்பத்தாருக்குக் கஷ்ட காலம் ஆரம்பிச்சிருக்கு.”

அன்னபூரணிக்கு விளங்கவில்லை. ''ஆமாம் தெருவிலே குடமிளகாய் வித்துக்கிட்டுப் போனான். இந்தப் பக்கம் ஒரு ஆள். விசாரிச்சேன். கிலோ பனிரெண்டு ரூபான்னான். அம்மாடியோவ்!...அத்தனை விலையான்னேன்...'' நீங்க எல்லாம் ஏன் வீணா விலை கேக்கறீங்க? குடை மிளகாய் வாங்கக் கட்டுப்படியாகாதவங்களுக்குக் குடமிளகாய் விலையைப் பத்தி என்ன கேள்வின்னு மூஞ்சிலேயே அடிச்சிட்டுப் போயிட்டான்.''

''அவன் சொன்னதில் குற்றமில்லை. இப்போ தம்பி நிலைமை அப்படித்தான் இருக்கு. அதனாலே சொல்றேன், தப்பா நினைச்சுக்காதீங்க...கொஞ்ச நாள் உங்களோட பெங்களூர் தம்பி வாகீசன்கிட்ட போய் இருந்துட்டு வர்றது நல்லது.''

அன்ன பூரணிக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. நெஞ்சு படபடத்தது.

''அருணையும், உங்க ரெண்டு பேரையும், வீட்டையும் கவனிச்சுக்க யார் இருக்கா?'' தொண்டை அடைக்க வார்த்தைகள் தடுமாறக் கேட்டாள்.

''கோபுரத்தை பொம்மைகள் தாங்குதுன்னு நினைக்கலாமா? வாகீசன் தம்பி கிட்ட போய் கொஞ்ச காலம் இருங்கோ. அருண் விளையாட்டுத்தனத்தை விட்டுட்டு நல்லா படிச்சு முன்னுக்கு வரானா இல்லையா பாருங்க.''

''குழந்தை நானில்லாட்டா ஏங்கிப் போயிடுவானே!'' அத்தையம்மாளுக்கு அழுகையே வந்தது.

''புரிஞ்சுப்பீங்கன்னு சொன்னேன். மடத்தனமாகப் பேசறீங்க...வெளிப்படையா சொல்றேன். நானும் அவரும் பாடுபட்டுச் சம்பாதிக்கிறோம். நாலு காசு சேர்க்க முடியலை. நீங்க சிக்கனமா எதுவும் செய்ய மாட்டேங்கறீங்க, வீணா பொருளை நஷ்டப்படுத்தறீங்க... ராத்திரி ரொம்ப நேரம் விளக்கு போட்டுட்டுப் படிக்கறீங்க. இந்த விலைவாசியில்

ஒருத்தர்னா கூட ஒரு குடும்பத்துக்கு கட்டுப்படியாகாத விஷயம்...உங்க தம்பியும் உங்களைப் பதினெட்டு வருஷமா கூடவே வச்சு காப்பாத்திட்டு வர்றார். ஏன் ஒருத்தருக்கு மட்டும் பாரமா இருக்கணும்? இன்னொரு தம்பி இருக்காரே அவர் வீட்டிலே கொஞ்ச காலம் போய் இருக்கிறது? அவங்களுக்கு இங்கே செய்யற உதவியைச் செய்யறது?''

''இது பார்த்திபன் சொன்ன யோசனையா? என்கிட்ட நேராவே சொல்லியிருக்கலாமே.'' அன்னபூரணி விசும்பத் தொடங்கினாள்.

''இந்தாங்கோ நிறுத்துங்கோ. அழுது அழுது தம்பியை ஏமாத்தி அவர் தலையிலேயே மிளகாய் அரைக்கலாம் என்கிற கதையை விடுங்க. உங்க தம்பி சொல்லலை— சொல்ற துணிச்சல் அவருக்குக் கிடையாது. அவர் ஒரு கோழை. நான் சொல்றேன். என்னால ஒரு பெரிய குடும்பத் தைக் கட்டிக் கொண்டு அழ முடியாது. அருணை வச்சு காப்பாத்த வேண்டியது கடமை. அதுக்கு மேலே என் புருஷனோட அத்தனை சொந்தக்காரங்களையும் என்னாலே கட்டிக் காப்பாத்த முடியாது. முடியவே முடியாது...இப்பவே சொல்லிட்டேன். அவங்க ரெண்டு பேரும் சினிமாவிலிருந்து வந்ததும் இதைச் சொல்லி ஏதாவது கலாட்டா பண்ணினீங்கன்னா நான் மகா பொல்லாதவளாயிடுவேன்.''

வெறிபிடித்தவள் போல, உள்ளிருந்து எழுந்த பொறாமையின் வேகத்திலே பரிமளா படபடவென்று வார்த்தைகளைக் கொட்டினாள்.

அதிர்ந்து போய் சிலையாக நின்றாள் அன்னபூரணி. ஆரத்தி சுற்றிக் கொட்டி உள்ளே அழைக்க அண்டை வீட்டு கட்டுகழுத்தியை அழைத்து வந்து...ஆர்ப்பாட்டங்கள் செய்து...மருமகளாக பரிமளாவை அந்த வீட்டுக்குள் வர வேற்றதற்கு நல்ல பலன் கை மேல் கிடைத்து விட்டது, மூட்டையைக் கட்டிக் கொண்டு பெரிய தம்பி வீட்டுக்குப்

புறப்படு. இங்கே இருக்காதே' என்று நன்றி கொஞ்சமும் இல்லாமல் விரட்டுகிறாளே!

சினிமாவிலிருந்து திரும்பி வந்த கணவனின் குரல் கேட்டதுமே தூங்குகிறவள் போல கண்களை இறுக்கமாக மூடிக்கொண்டு படுத்துக் கிடந்தாள் பரிமளா.

"என்ன அக்கா, மூஞ்சி உப்பிப் போய்...கண் சிவந்து என்ன சங்கதி?" பதறினான் பார்த்திபன்.

காதைத் தீட்டிக் கொண்டு, மேலே என்ன பேசுகிறார்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் பரிமளா.

"காலையில் பச்சைத் தண்ணியிலே முழுகிட்டு சமைக்கத் தொடங்கினேன். முட்டுச்சளி பிடிச்சுகிச்சு. வேறே ஒன்றுமில்லே" சொல்லிக் கொண்டே அன்னபூரணி அவர்களுக்கு உணவைப் படைத்தாள்.

சமையலறையை ஒழுங்கு செய்தவள், வழக்கம் போல பாயை விரித்துக்கொண்டு படுத்தாள்.

அத்தை என்று அழைத்தபடி அருகில் பாயின் மீது வந்து ஒண்டிக்கொண்ட சிறுவனைக் கையால் தள்ளினாள். "அருண், எனக்கு நல்ல சளி—ஜுரம். கிட்டக்க வராதே, போய் முன்னறையிலே ஜமக்காளத்தை விரிச்சு படு போ."

"பயமா இருக்கு அத்தை..."

"டே, ஆண்பிள்ளை! கிடா மாடு போல வயசாகுது. பயமாம் பயம்! போடா. போ!" எரிந்து விழுந்தாள் அத்தை.

"சரி அத்தை" என்றான் கம்மிய குரலில். இதுநாள் வரை அவனிடம் அத்தை அப்படி கடுமையாக எரிச்சலுடன் பேசியதே கிடையாது. இன்றைக்கு மட்டும் ஏன் அப்படி? அவர்களை விட்டு விட்டு சினிமாவுக்குப் போய்விட்டு வந்தோம் என்ற கோபமா?

"அத்தை, உங்களுக்கு புராணப் படந்தான் பிடிக்கும்னு அப்பா சொன்னதாலே உங்களுக்கும் சேர்த்து டிக்கட் வாங்கலை. கோபமா அத்தை?" கேட்டுக்கொண்டே அருகில் வந்து மீண்டும் உட்கார்ந்த அந்தச் சிறுவனை ஆரத் தழுவிக் கொண்டு குலுங்கி அழவேண்டும் போல அன்னபூரணியின் உடலும் உள்ளமும் துடித்தன. பெற்றால் மட்டும் ஒருத்தி தாயாவதில்லை...மூன்று மாத பச்சிளங் குழந்தையிலிருந்து பாலூட்டி சீராட்டி அவனை வளர்த்த தாய் அவள்.

"எனக்கு சினிமா ஒரு கேடு! சொன்னதை இப்போ நீ கேட்கப் போறியா இல்லையா!" சீறினாள் கோபத்துடன்.

"நீங்க சொன்னதை நான் எப்பவாவது கேட்காம இருந்திருக்கேனா? சரி அத்தை உங்களுக்கு உடம்புக்கு ரொம்ப முடியாம போச்சுன்னா அருண்னு கூப்பிடுங்க. தலைவலி மருந்தை எடுத்திட்டு, தண்ணி எடுத்திட்டு ஓடி வருவேன். கூப்பிடுவீங்களா அத்தை?" கெஞ்சியபடி, மனமின்றி அவன் ஜமக்காளத்தில் தலையணையை வைத்து சுருட்டி கை மடக்கித் தூக்கிக்கொண்டு, விளக்கை அணைத்துவிட்டு வெளியேறியதும்...அன்னபூரணிக்குத் துயரம் தாங்க முடியவில்லை.

குழந்தே! உன் மேலே எனக்குக் கோபம் இல்லேடா கண்ணா...இப்படி ஒண்டிக் கட்டையா, அனாதையா போயிட்டேனேன்னு என் மேலேயே எனக்குக் கோபம்...என் விதி மேலே கோபம்...இந்தப் பாவப் பிறவி மேலே கோபம்.... விம்மலைத் தலையணைக்குள் அழுத்திக்கொண்டு குமுறி அழுதாள்.

"படம் ரொம்ப நல்லா இருந்தது, நீ வரலையேன்னு மனம் கஷ்டப்பட்டது...தூங்கிட்டியா?" அருகில் அவள் மீது கையைப் போட்டு உலுக்கினான் பார்த்திபன்.

"அப்பனும் மகனும் ரசித்துப் பார்த்தாச்சில்லையா? பின்னே பேசாம இருங்க" என்று எரிந்து விழத் தோன்றியது

அவளுக்கு. "ம்...ரொம்ப களைப்பா இருக்கு" என்று முனகினாள் போலியான தூக்கத்தில்.

"டாக்டர் என்ன சொன்னார்?"

அவளுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது.

அடடா! என்ன அக்கறை! மனைவி மேலே என்ன பாசம்! அடுத்த வருஷம் மெல்ல விசாரிக்கிறதுதானே?—ஆத்திரத்தில் கூற வேண்டும் போல மனம் துடித்தது.

"ஒண்ணுமில்லை. எல்லாம் சரியா இருக்கு. உங்க ரெண்டு பேருக்கும் சின்ன வயசுதானே? அடுக்கடுக்கா குழந்தைகள் பிறக்க வாய்ப்பு உண்டு என்று சொன்னாங்க."

"ஐயையோ" என்றான் பார்த்திபன்.

"குழந்தைகள்னா ஏன் இப்படி அலறுகிறீங்க?" எரிச்சலுடன் கேட்டாள் அவள்.

"நம்ம அந்தஸ்துக்கு இருக்கிற ஒரு குழந்தையே போதும்னு என் அபிப்பிராயம்."

கோபத்துடன் கீழ் உதட்டை அழுத்திக் கடித்துக் கொண்டாள் பரிமளா. என்ன சுயநலமான எண்ணம் இது! தனக்கு ஒரு பிள்ளை இருக்கிறான் என்ற மனநிறைவில் அவளைப் பற்றிச் சிந்திக்க மறந்து, சே என்ன மனிதர் இவர்!

"பரிமளா."

அவள் அயர்ந்து தூங்குகிறவள்போல கண்களை இறுக்கமாக மூடிக்கொண்டு, லேசாக மூச்சு விட்டாள். போர்வையை இழுத்து அவள் மீது போர்த்திவிட்டு திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டான் பார்த்திபன்.

ஹைபோவிளாஸ்டிக் யூரடஸ்...அதாவது வளர்ச்சி முற்றுப்பெறாத கருப்பை. அத்துடன் தாய்மை அடையும் தன்மை குறைந்து கொண்டு வரும் வயது. இன்னும் பல காரணங்கள்...பயப்படாதே. மருந்து கொடுத்து ஒரு சிறு

ஆபரேஷன் செய்து முயன்று பார்க்கலாம். அதற்கும் பலன் இல்லை என்றால்...இல்லை என்றால்...

டாக்டர் அம்மாள் கூறிய வார்த்தைகள் மீண்டும் மீண்டும் நினைவில் மோத...பலன் இல்லை என்றால் அவள் வாழ்வு முழுவதும் மலடியாக—பிள்ளை பாக்கியம் இல்லாதவளாக—தனிமரமாக—மூத்தவள் விட்டுப் போனதற்கு உழைத்துக் கொட்டிக் கொண்டு உப்பு சப்பற்ற ஒரு வாழ்க்கையை வாழப் போகிறாள். ஐயோ, இப்படிப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கைக்கா அவள் தவம் கிடந்தாள்?

தலையணை மீது சூடான கண்ணீர்த் துளிகள் மெல்ல உதிர்ந்தன. சூடாகிய உணர்வில் உள்ளம் உலைக்களமாகக் கொழுந்து விட்டு எரிந்தது.

மறுநாள் காலை அன்னபூரணி அதுவரை செய்யாத ஒரு அடாத காரியத்தைத் துணிவுடன் செய்தாள்.

பார்த்திபனுக்கு அவனது அலுவலகம் சில தினங்களுக்கு முன்னர்தான் வீட்டில் ஒரு தொலைபேசி இணைப்பைத் தந்திருக்கிறது. தம்பி, அலுவலக சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் மிகவும் கண்டிப்பானவன் என்பதை அவள் அறிவாள். அதனால் மறந்தும் எந்த அவசரத்திற்கும் தொலைபேசி அருகே அவள் நெருங்குவதில்லை...ஆனால் இப்போது அவளுக்குத் தாங்க முடியாத ஒரு நிர்பந்தம் வந்துவிட்டது. தம்பியும், மனைவியும் அலுவலகம் கிளம்பியதும், வேலைக்காரி வெளியே சென்ற பின்னர்— அருண் பள்ளிக்குப் புறப்பட்டு போய் விட்டது நிச்சயம் தெரிந்த பின்னர் கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்டு பரபரப்புடன் பெங்களூர் தம்பி வீட்டுக்கு நேரடியாகத் தொடர்பு கொள்ள எண்களை வேகமாகச் சுழற்றினாள். அவளது அதிர்ஷ்டம் வாகீசன் வீட்டில் இருந்தான்.

"அன்னபூரணி அக்காவா? என்ன சங்கதி? அபூர்வமா என் நினைவு வந்திருக்கு!"

கேலியாக அவன் கேட்டதை ஒதுக்கி விட்டு அவள் பரபரத்தாள். "உன்னோட வந்து ஒரு சில மாதம் தங்கலாம்னு யோசனை. என்ன சொல்றே?"

அவள் நெஞ்சம் படபடத்தது. வாகீசன் மனைவி, ஆரம்பத்திலிருந்து தனிக்குடித்தனத்தை, விரும்பி ஏற்றவள். நாத்தனார் குறுக்கீடு கூடாது என்று வெளிப்படையாகச் சொல்லி விட்டாள். ஒரு நாள், இரண்டு நாள் என்றால் தொலையட்டும் என்று அனுமதிப்பாள். மாதக் கணக்கு என்றால் 'முடியாது' என்று ஆரம்பத்திலேயே முற்றுப் புள்ளி வைத்து விடுவாள். அன்னபூரணிக்கு அது தெரிந்த கதைதான். ஆனால் இப்போது போக்கிடம்?

சிரிப்பு தவழ்ந்த வாகீசன் குரல் சட்டென்று கடுமையாகியது.

"பெங்களூர் குளிர் உங்களுக்கு ஒத்துக்காதுன்னு முன்பே தெரிஞ்ச விஷயம். இந்த வருஷம் குளிர் எக்கச்சக்கமாக இருக்கு. என் மச்சானின் ஒன்று விட்ட மாமன் மகள் பத்து நாளா குழந்தை குட்டிகளுடன் இங்கே தங்கியிருக்கா... உங்களுக்குத் தெரியும் அக்கா—வீடு ரொம்ப சின்னது... இரண்டு படுக்கை அறைதான்...."

அன்னபூரணிக்கு அழுகை தொண்டை அடைத்தது. மனமிருந்தால் ஒரு உழக்கில் கூட ஒண்டிக்கொண்டு எல்லாரும் குடியிருக்க முடியும். மனமில்லா விட்டால் அரண்மனையாக வீடு பெரிதாயிருந்தால்தான் என்ன?

"அப்படியா? கொஞ்சம் மாத்தம் இருக்கட்டும்... அப்படியே மைசூர், நந்தி ஹில்ஸ் எல்லாம் பார்க்கணும்னு ஆசைப்பட்டேன்...குளிர் எனக்குத் தாங்காது. பரவாயில்லை. இன்னொரு சமயம் பார்த்துக்கலாம். மல்லிகாவை கேட்டேன்னு சொல்லு." போனை பட்டென்று வைத்து விட்டாள்.

அவள் உடல் வெட வெட என்று உணர்ச்சி வசத்தில் நடுங்கியது. வயதாகி விட்ட அக்கா, வியர்வை வழிய

டுப்பருகிலே நெருப்பின் நெருக்கத்திலே வெந்து கொண்டு மைத்துப் போட்டு, இரண்டு தம்பிகளையும் ஆளாக்கினாள். த்தவன் மனைவியே கதியென்று அக்காவை மறந்தே பானான். எப்போதாவது சென்னைக்கு அபூர்வமாக ஓரிரு முறை வருவான். வந்தாலும் ஓட்டலில் தங்கிக் கொண்டு வர்களைப் பார்க்க ஒரு பிஸ்கட் டின்னுடன் வந்து பாவான். அப்படி ஒட்டட்டாம் புல் போல அவன் ஒதுங்கியே இருந்தான். அக்கா செய்த உதவியை மறக்காது தன்னோடு வைத்து இது நாளும் காப்பாற்றிய பார்த்திபனுக்கு இப்படி ஒரு மனைவி வந்து வாய்க்க வேண்டுமா? வெளியே போ என்று சொல்லாமலே வேறுவித வார்த்தைகளால் துரத்து றாளே! அதை மீறி அங்கே எப்படி நீடித்து இருப்பது?

பலவும் எண்ணி அவள் கலங்கிப் போனாள். அவளுக்கு என்று பாங்கில் கையிருப்பு எதுவும் கிடையாது. தம்பி கால முழுவதும் காப்பாற்றுவான் என்ற நம்பிக்கையில் உடம்பை ஒடித்துக் கொண்டு உழைத்துக் கொண்டிருந்தாள். விஜயா விட்டுப் போன தாயில்லாத குழந்தை அருணை நினைத்தபோது நெஞ்சே வெடித்துவிடும் போல பாரம் அழுக்கியது. பெற்ற மகனைப் போல நெஞ்சின் மேலும், தோள் மேலும் போட்டு வளர்த்த குழந்தையை எப்படிப் பிரிந்து வாழ்வது? ஐயோ! இந்தப் பரிமளாவிற்கு ஏன்தான் இத்தனை ஆங்காரம்?

பொல பொலவென்று உதிர்ந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள். என்ன செய்வது? தொடர்ந்து இனி அங்கே தங்கினால் தம்பியே கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளினாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. மனைவி மோகத்திலே பார்த்திபன் அக்காவை அசட்டை செய்வது ஒன்றும் அதிசயமான விஷயம் அல்ல. உலக இயல்பு!

திடீரென்று ஒரு யோசனை அவள் மனதில் பளிச்சிட்டது.

அன்று பரிமளா வீடு திரும்பியதும், அவளுக்கு காப்பி பலகாரம் கொடுத்துவிட்டு, பச்சைத் தண்ணீரில் குளித்து

விட்டு வேறு உடை உடுத்திக்கொண்டு கோயிலுக்குக் கிளம்பி விட்டாள். எங்கேயாவது ஒழியட்டும் என்று பரிமளா மிகவும் அசட்டையாகத்தான் இருந்தாள்.

ஈஸ்வரனையும் அம்பாளையும் தரிசித்துக் கொண்ட பின், அந்த மண்டபத்திற்கு வந்தாள். அவளுக்குத் தெரியும் அவளது அடிநாள் தோழி காந்திமதி—நாள் தவறினாலும் தவறும். கோயிலுக்கு வருவதைத் தவறவிடமாட்டாள். பிரகாரத்தைச் சுற்றிவிட்டு அலுப்பு தீர வெகுநேரம் இருட்டிய பின்னர் கூட அந்த மண்டபத்தில், அந்தக் கல்தூண் அருகே தனியே உட்கார்ந்திருப்பாள். அப்படிப் பட்டதொரு குணம் அவளுக்கு.

தோளைத் தொட்டதும் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள் காந்திமதி. உழைத்து ஓடாகிவிட்ட அவள் இப்போது எலும்பும் தோலுமாகத்தான் இருந்தாள்.

"காந்தி, எனக்கு ஒரு உதவி செய்யணும். முன்போல நான் எங்கேயாவது சமையல் வேலை செய்து பிழைக்க ஆசைப்படறேன். உனக்கு தெரிஞ்ச பெரிய இடத்திலே வேலை வாங்கித் தர முடியுமா?"

காந்திமதியின் கண்கள் வியப்பில் விரிந்தன.

"நீ சொன்னால் நம்பமாட்டே. பூந்தமல்லியில் ஒரு பெரிய இடம். நம்பகமான ஒரு சமையற்கார அம்மாளைத் தேடிக் கொண்டிருக்காங்க—நான் வேலை பார்க்கிற இடத்து எஜமானிக்கு நெருங்கின தோழி. நேத்துதான் என்கிட்டே சொன்னாங்க."

இத்தனை . கஷ்டங்கள் நடுவே இப்படியொரு அதிர்ஷ்டமா அன்னபூரணிக்கு? மிக்க வியப்பாகத்தான் இருந்தது.

"அந்த இடத்தில் என்னை அமர்த்தி விடேன். உனக்குப் புண்ணியம் உண்டு."

"ஆமாம்...உன் தம்பி..." இழுத்தாள் காந்திமதி.

"தனியாக இந்த உலகத்திலே வந்தோம்! தனியாகப் போகப் போகிறோம். இல்லையா காந்தி? தம்பியாவது... அண்ணனாவது...நீ இப்போ இல்லையா? அது போல நானும் இருக்க ஆசைப்படறேன். மேலே ஒண்ணும் கேட்காதே. என் மனம் படற வேதனை இந்த ஈஸ்வரனும் அம்பாளும் அறிவாங்க." தழுதழுத்தாள்.

தோழியின் தோளை அன்போடு குலுக்கினாள் காந்திமதி. "கவலைப்படாதே. எனக்கு விஷயம் புரிஞ்சுடுச்சு. நம் கையிலே வேலைத் திறமையும் உடம்பிலே தெம்பும் இருக்கிற வரை நாமே உழைச்சு சாப்பிடுவோம். நாளைக்கு இதே நேரத்திலே என்னை வந்து சந்தி. சம்பளம் மத்த விவரமெல்லாம் சொல்லிடறேன்." அபயம் அளித்தாள்.

ஒரு வார காலம் ஓடிச் சென்றது. அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை. காப்பி பலகாரத்திற்குப் பின்னர் காலை நாளேட்டுடன் உட்கார்ந்திருந்த தம்பியிடம் மெதுவாக வந்து நின்ற அன்னபூரணி ஆரம்பித்தாள்.

"என் சிநேகிதங்கள்ளாம் சேர்ந்துகிட்டு ஒரு யாத்திரை புறப்பட இருக்காங்க. அவங்களோட நானும் கொஞ்சம் கோயில் குளம் எல்லாம் சுத்திப் பார்க்க ஆசைப் படறேன்."

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தான் தம்பி. இதென்ன புது யோசனை? இத்தனை காலம் தோன்றாத கடவுள் பக்தி அக்காவுக்கு இப்போது திடீரென்று?

"அக்கம் பக்கம் கோயில்களுக்கே போகப் பொழுதில்லாம வீடு வீடுன்னு துடிப்பீங்க. இப்போ எங்கேயோ வெளியூருக்கு போகணும் என்கிறீங்க. அதுவும் தள்ளாத வயதிலே என்னத்துக்கு தூரப் பயணம்?"

"சின்ன வயசிலே உன்னையும் வீட்டையும் தான் கோயில்களா நினைச்சிட்டு இருந்தேன். இப்போ மத்தவங்களைப் பார்த்து எனக்கும் அங்கேயெல்லாம் போகணும்னு ஆசையா இருக்கு. மறுப்பு சொல்லாதே தம்பி...எனக்கு வயசாகிட்டு வரது..." தழுதழுத்தாள்.

பார்த்திபன் மனம் கனிந்து போனான். "அதுக்கென்ன அக்கா, நீங்க வரும் வரை நானும் பரிமளாவும் வீட்டை நிர்வகிச்சு எப்படியோ சமாளிச்சுக்கிறோம். திரும்பி வர எத்தனை நாளாகும்?"

"சுற்றுப் பயணம் ஒரு மாதத்துக்கு மேலேயே பிடிக்கும். அதுக்குப் பிறகு அப்படியே பெங்களூரில் வாகீசனோட கொஞ்ச நாள் தங்க ஆசைப்படறேன்.. அதுக்குப் பிறகு என்னோட ஒண்ணு விட்ட அக்கா தமயந்தி திருநெல்வேலிக்கு வந்து கொஞ்ச நாள் இருந்துட்டுப் போகும்படி கேட்டு கிட்டா. இதெல்லாம் முடிச்சுட்டு தான் திரும்ப முடியும்.

"அப்படின்னா திரும்பி வர பல மாசங்கள் ஆகும்னு சொல்லுங்கோ." தாடை இறுக குரலில் கொஞ்சம் காரம் தொனிக்கக் கேட்டான்.

அவனுக்கும் வாகீசன் அண்ணனுக்கும் பேச்சுவார்த்தை கிடையாது. திருமணமானதும் தன் மனைவியுடன், அக்காவையும் படித்துக் கொண்டிருந்த தம்பியையும் தவிக்க விட்டு வெளியேறிய சுயநலக்காரன்—அவன் நிழல் தன் வீட்டில் படுவதைக் கூட பார்த்திபன் விரும்பியதில்லை.

ஒன்றுவிட்ட அக்கா தமயந்தியையும் அவன் விஷம் போல வெறுத்தான். அடி நாளில் அவனது அக்காவுக்கு சிறிது பொருள் உதவி செய்ய மறுத்தவள் அவள். ஒருநாள் கூட தன் வீட்டில் தங்க வைத்து அவர்களுக்கு சோறு போட்டதில்லை.

ஒட்டாது ஒதுங்கிக் கொண்ட உறவினர்களிடம் அக்கா போய் உறவுகொண்டாட ஆசைப்படுகிறார்களே? அவனுக்கு அவள் செய்கை விநோதமாக இருந்தது. வெறுப்பாகவும் இருந்தது.

"கோயில் குளங்களுக்கு வேணுமானால் போய் வாங்க. வாகீசன் தமயந்தி, இவங்க வீடுகளுக்கு நீங்க போகணுமா?" வருத்தத்துடன் கேட்டான்.

"வயசாச்சு எனக்கு. கடவுள் பக்தியும் அருளும் எத்தனை இப்போ அவசியமோ அது போல பழைய விரோதங்களை ஒதுக்கிட்டு எல்லோருடனும் உறவாடிகிட்டிருந்து போக விரும்பறேன். அவனும் என் தம்பிதானே? நீர் அடிச்சு நீர் விலகுமா! மேலும் எனக்கு ஒரு மாறுதல் வேண்டாமா?"

பார்த்திபனுக்கு அதற்கு மேல் விவாதிக்க விருப்பமில்லை. மேலே பேசினால் அழுது விடுவாள் போன்ற முகபாவத்துடன், கண்கள் கெஞ்ச....தம்பியின் தயவுக்காக குன்றிப் போய் நின்று கொண்டிருந்த அக்காவைக் கண்டு குழைந்து போனான்.

அவள் வெறுமனே கூடப்பிறந்த சகோதரி மட்டும் தானா? இல்லை. பெற்று வளர்த்த தாய்க்கு ஒப்பானவள். அவளது உடல் உழைப்பால் அவன் முன்னுக்கு வந்தவன். அவள் விருப்பத்துக்கு குறுக்கே நிற்கலாமா?

"சரி, எப்போ புறப்படறீங்க? என்ன உதவி தேவை? எல்லாம் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்புங்க. அடிக்கடி கடுதாசிபோட மறந்திடாதீங்க. நான் வாகீசன் வீட்டுக்கும் தமயந்தி அக்கா வீட்டுக்கும் வர மாட்டேன்னு தெரியும். அங்கே பத்திரமா நீங்க இருப்பதைப்பத்தி ஒரு வரி ஒரு கார்டு போட்டா போதும்...குழந்தை அருண் நீங்க இல்லாம ஏங்கிப் போயிடுவான். அதனாலே சீக்கிரம் திரும்ப முயற்சி செய்யுங்க. இந்தாங்க..." உள்ளே சென்றவன் தன் பீரோவைத் திறந்து

மணிபர்சை எடுத்து ஐந்து நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களை உருவி எடுத்து வந்து அவளிடம் நீட்டினான்.

சற்று தொலைவில் நின்றுகொண்டு எல்லாவற்றையும் கேட்டபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்த பரிமளாவின் வயிறு எரிந்தது. அவள் ஒரு நைலக்ஸ் புடவை வாங்கக் கேட்டால் லேசில் பணம் தர மாட்டான் பார்த்திபன்.

அக்கா கேட்காமலேயே கோயில்களுக்குப் போய்வர — யாத்திரை செலவுக்கு தாராளமாக ஐநூறு ரூபாய்களை அள்ளிக் கொடுக்கிறானே!

ஆத்திரத்தில் குமைந்தபடி அவள் கண்களால் அன்ன பூரணியை வெட்டினாள்.

மறுநாள் காலை அவர்கள் வேலைக்குப் புறப்படு முன் அன்னபூரணி தன் தலயாத்திரைக்குக் கிளம்புவதாக ஏற்பாடு.

காலை வேளை காரியங்கள் அனைத்தையும் முடித்து விட்டு, தயாராகக் கட்டி வைத்திருந்த மூட்டை—ஒரு சிறு தகரப் பெட்டி இவைகளுடன் ரிக்ஷாவில் அவள் கிளம்ப ஆயத்தமானாள்.

விசும்பி அழுது கொண்டு நின்ற அருணை மார்போடு அணைத்து சமாதானப்படுத்தினாள். இடுப்பிலிருந்த சுருக்குப் பையை எடுத்து, ஒரு ஐந்து ரூபாய் நோட்டை யாருக்கும் தெரியாமல் அவனது உள்ளங்கையில் வைத்து அழுத்தினாள்.

"ஐஸ்கிரீம்—மிட்டாய் ஏதாச்சும் வாங்கிச் சாப்பிடு. நல்ல பிள்ளைன்னு பேர் எடு. வரேன்" வழக்கம் போல கேட்வரை பின்னால் சென்று புத்தக மூட்டையை அவன் கையில் தந்து கண்ணீருடன் விடைகொடுத்து அவனை பள்ளிக்கு அனுப்பினாள்.

ரிக்ஷாக்காரன் அவசரப்படவே, தன் மூட்டை பெட்டியைக் கொண்டு வந்து ஏற்றிவிட்டு, தம்பி, பரிமளா இருவ

டம் விடைபெற்றுக் கொண்டு கிளம்பி விட்டாள். யாத்திரை கோஷ்டியினர் வீட்டுக்கு ரிக்ஷாவில் போய்....அங்கிருந்து எல்லோரும் மொத்தமாக ஒரு பஸ்ஸில் புறப்பட்டுப் போவதாக முன்னமே தம்பியிடம் விவரித்து விட்டதால் பார்த்திபன் தடுக்கவில்லை.

'அப்பாடா! சனி ஒழிந்தது!' என்ற நிம்மதி பரிமளாவுக்கு. இனி அவள்தான் வீட்டின் ராணி. அவள் வார்த்தை சொல்தான் சட்டம். இந்த அருண் பயலை அவள் உருட்டி மிரட்டி எப்படி மாற்றிவிடப் போகிறாள்! கட்டும் செட்டுமாக இருந்து வீட்டுச் செலவில் மீதம் பிடித்து தனக்கு வேண்டிய நகை--புடவைகளை வாங்கிக் குவித்துக் கொள்ளப் போகிறாள்! அக்காவின் அதிகாரச் சூழ்நிலையில் இல்லாத பார்த்திபனை தன் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டு அவள் எப்படி வாழப்போகிறாள்!

ஆமாம்! ஐநூறு ரூபாய்களை ஒரேயடியாக அமுக்கிக் கொண்டு போய் விட்டாளே. வாகீசன் வீட்டில் அப்படி இவளுக்கு என்ன செலவு? யாத்திரைக்கு தன்னிடம் பணம் இருப்பதாக பெருமை பேசிக் கொண்டாளே—தம்பி கொடுத்ததை வேண்டாம் என்று மறுக்காது ஏன் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்? அகப்பட்டதை சுருட்டடா ஆண்டியப்பா என்கிற கதைதான். ஆத்திரப்பட்டாள் பரிமளா.

வேலைக்கு கிளம்பு முன் ஜன்னல்களை அடைத்து பின் கதவைச் சாத்தி. காஸ் அடுப்பைச் சோதித்துவிட்டுக் கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு போகும் அதிகப்படியான வேலை இப்போது வந்து சேர்ந்துவிடவே கோபத்துடன் பரபரவென்று செயல்பட்டாள் பரிமளா. அவளுக்கு முன் கணவன் காரில் கிளம்பிப் போய்விட்டான். எல்லாவற்றையும் சரிபார்த்துவிட்டு--அன்னபூரணி கடைசி காலை வேளை காரியம் என்ற போதிலும் மறக்காது அவளுக்காக கட்டி வைத்த டிபன் டப்பாவை எடுக்க மேஜையருகே போனவள் திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

டிபன் டப்பாவின் அடியில் ஒரு சிறு காகித உறை இருந்தது. அவசரமாகப் பிரித்தாள். அதிலிருந்து தொப்பென்று ஐந்து நூறு ரூபாய் நோட்டுகள் கீழே விழுந்தன. ஆவலுடன் அவைகளைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்டாள். கூடவே உறைக்குள் ஒரு சிறு துண்டுக் காகிதம் இருப்பதைக் கண்ணுற்றாள்.

“தம்பியிடம் இந்தப் பணத்தைக் கொடுத்து நான் வீண் குழப்பங்களை உண்டாக்க விரும்பவில்லை. இந்தப் பணத்திற்கு நீ உனக்கு பிடித்த புடவையோ நகையோ வாங்கிக் கொள். நீயும் பார்த்திபனும் குழந்தை அருணும் சுகமாக இருக்கவேண்டும் என்று நான் எங்கிருந்தாலும் சதா கடவுளை வேண்டிக் கொண்டிருப்பேன். ஆசிகள்—அன்னபூரணி.”

பணத்தை மடித்து பத்திரமாக தன் பர்சுக்குள் வைத்துக் கொண்டாள். கடிதத்தைக் கிழித்து குப்பைக் கூடைக்குள் போட்டாள்.

எங்கேயோ ஒழியட்டும். யாருக்கு வேண்டும் இவளது ஆசிகள்? சீக்கிரம் ஒரு குழந்தை பிறந்து நீயும் தாயாக வாழ வேண்டும் என்று மனம் நிறைந்து சொல்லத் தோன்றவில்லை. அருணும் நீயும் தம்பியும் என்று மூவரையும் வாழ்த்துகிறாளாம். பாசாங்குக்காரி! இந்த வாயிற்படியில் அடி எடுத்து வைக்க இனி நான் சம்மதிப்பேனா? போனவள் போனவளே என்று முழுக்குப்போட இவர் மனத்தை மாற்ற எனக்குக் கற்றா தரவேண்டும்?

கருவிக்கொண்டு, கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு வேலைக்குக் கிளம்பினாள்.

அதற்குப்பின் அவர்கள் வாழ்க்கை மிகவும் மாறுதல் அடைந்து போனது. காலையில் எழுந்து பரிமளாவே வீட்டு வேலைகளை கவனிக்க வேண்டியிருந்தது. அதிகப்படியா* தன்மேல் சுமையாகிவிட்ட அந்தப் பொறுப்பில் பொறுமை

குறைந்து அவள் சதா சிடுசிடுவென்று குணம் கெட்ட குரலாகிப் போனாள்.

நாட்கள் வாரங்களாகி மாதமாகி... விரைந்து ஓராண்டு காலத்தை நெருங்கிவிட்டது.

அத்தை போனவள் போனவள்தான். அவளிடமிருந்து கடிதம்கூட வரவில்லை. ஆரம்பத்தில் பார்த்திபன் கவலைப் பட்டான்.

“பச்சைக் குழந்தையா உங்க அக்கா? வேணுமின்னே உங்களுக்குப் பிடிக்காத அண்ணன் வீட்டிலும், அக்கா வீட்டிலும் முகாம் போட்டுகிட்டு வேடிக்கை காட்றாங்க. நீங்க போய் வருந்திக் கூப்பிட்டுக்கிட்டு வரணும்னு எதிர்பார்க்கிறாங்க” தூபம் போட்டாள் பரிமளா.

“இந்த ஜென்மத்தில் நடக்காத காரியம். விடு... எப்போ வந்தாலும் அக்காவுக்கு இந்த வீடு திறந்திருக்குன்னு தெரியும். தானே வரட்டும். நான் கூப்பிடப் போறதில்லை” தீர்மானமாகக் கூறிவிட்டான்.

அத்தையில்லாத வாழ்க்கை அருணைப் பொறுத்தவரை எப்படி மாறிப்போனது?

பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து திரும்பியவன் கேட்டை திறந்து கொண்டு வந்து வாயில் வராந்தாவில் உட்கார்ந்தான்.

ஆரம்பத்தில் சின்னம்மா பரிமளாவின் உத்தரவு, பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து வந்ததும் தோட்டத்து செடிகளுக்கு ஹோஸ் பைப்பை வைத்துக்கொண்டு அவன் நீர்பாய்ச்ச வேண்டும். அதை முடித்துக் கொண்டதும் கைகால்களைக் கழுவிக் கொண்டு, வாயில் வராந்தாவில் ஒரு ஓரமாக அவன் அவள் வரும்வரை காத்திருக்க வேண்டும். நண்பர்கள் கூப்பிட்டார்கள் என்று வீட்டைவிட்டு அவன் தெருவில் ஓடி விளையாடுவதைப் பார்த்தால் அப்பா பலிவாங்கி விடுவார், மிரட்டி வைத்தாள்.

தினமும் பகல் பொழுதுக்கு அவள் கட்டிக்கொடுத்த டிபன் பற்றும் பற்றாமலும் இருந்தது. காலையில் இரண்டு இட்லி அல்லது மூன்று பூரிகள், சிறுதளவு சட்டினி, ஒரு சிறிய டம்ளர் காப்பி—அளந்துதான் சாப்பிடக் கொடுத்தாள்.

"சுவருக்குச் சுண்ணாம்பு பூசுவதுபோல அத்தையம்மாள் உட்கார்த்திவச்சு இந்தப் பிள்ளைக்குத் தயிரும் சோறும் போட்டு, நல்லா தொப்பை போட வச்சிருக்காங்க. இந்த வயசிலே ஒடிசலா உயரமா டீக்கா இருக்க வேணாமா? பீப்பாயா பருத்துப் போனா யார் மாதத்துக்கு ஒரு புது சீருடை தைக்க முடியும்?" இரைந்தாள்.

"வளர்ர பிள்ளை. இப்போ சாப்பிடாட்டா எலும்புகளும், பற்களும் எப்படி உறுதியாகும்? அடுத்த வீட்டு டி.வி.யிலே கூட அன்னிக்கு ஒரு டாக்டர் சொன்னாரே... கீரை நிறைய சாப்பிடணும். சத்துள்ள சாப்பாடு நிறைய சாப்பிடணும், முட்டை, பால் எல்லாம் ரொம்ப அவசியம்னாரே...பாலைக் குடிச்சுட்டுப் படுத்துக்கோ.." கெஞ்சி கொஞ்சி... வாய்க்கு ருசியான உணவை வேளை தவறாது வயிற்றுப் பசி தெரியாது போட்ட அன்னபூரணி அத்தை போனதும் அன்றாடம் சாப்பிடும் பிடி அன்னத்துக்கே அவனுக்குப் பஞ்சம் வந்துவிட்டது.

"வீட்டுக்குள்ளே அப்படி என்ன மாடுபோல குதிச்சுகிட்டு நுழையறது? கால் முட்டிவரை ஊர்ப் புழுதியை ஏத்திகிட்டு, பெருக்கிவச்ச முன்னறையிலே மண்ணைக் கொண்டு வந்து கொட்டணுமாக்கும்? முதல்லே போய் பள்ளிக்கூட உடைகளை மாத்திட்டு பச்சைத் தண்ணியிலே குளிச்சிட்டு வேறே உடுத்திட்டு சுத்தமா வா."

"பச்சைத் தண்ணி ரொம்ப குளிருதா! தினப்படி ரெண்டு வேளை சுடுதண்ணி வச்சுக்கொடுக்க இங்கே யாருக்கும் பொழுதில்லே. எலெக்டிரிக் பில் எக்கச்சக்கமாகிறது. குளி, வெல்லக்கட்டியா கரைஞ்சு போயிடறதுக்கு? வெயில்லே காயவும் மழையிலே நனையவும் கத்துக்கணும். கண்ணாடி

பெட்டிக்குள்ளே வச்சு அழகு பொம்மையாட்டம் ஆம்பிளைப் பிள்ளையை வளர்க்கக்கூடாது."

"காப்பி சாப்பிட்டாச்சில்லையா, டம்ளரைக் கழுவி வச்சுட்டு, புத்தகங்களை எடுத்துட்டு நேரே கணக்கு டியூஷன் வாத்தியார் வீட்டுக்குப் போ. கணக்கிலே நீ ரொம்ப பலவீனமா இருக்கேன்னு உன்னைப்பத்தி பள்ளிக்கூட ஹெட் மாஸ்டர் கிட்டேயிருந்து அப்பாவுக்குப் புகார் வந்திருக்கு. அடுத்த தெரு ரிடயர்ட் கணக்கு மாஸ்டர் சோமநாதனை ஏற்பாடு செய்திருக்கார். தினமும் சாயங்காலம் ஆறுமணியிலிருந்து ஏழு மணி வரை கணக்கு டியூஷன். அதற்குப் பிறகு நீ சோம்பேறியாத் திரியக்கூடாதுன்னு கோயில் ஓதுவார் சுந்தரமூர்த்திகிட்ட உனக்கு தேவாரப் பாடம் கத்துத்தர ஏற்பாடு செய்திருக்கேன். தேவார வகுப்புக்குப் பல பிள்ளைகள் இந்தத் தெருவிலிருந்தும் அடுத்த தெருவிலிருந்தும் போறாங்களாம்—கோயில் கிட்டத்தான் மடத்துப் பள்ளிக்கூடம் இருக்கு. ஏழு மணியிலிருந்து எட்டுவரை தேவார உபன்யாசம்—பாடல் இதுகளைக் கொஞ்சம் கத்துகிட்டு உருப்படியா இரு."

இப்படி படபடவென்று பல உத்திரவுகளை போட்டிருந்தாள்.

சில மாதங்களில் ஒரு சிறு முன்னேற்றம், வாயில் வராந்தாவிலேயே சின்னம்மா வரும்வரை காத்திருக்க வேண்டியிருந்த அருண்மீது ஒரு துளி நம்பிக்கை பரிமளாவுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது.

"எதிர் வீட்டு அம்மாகிட்ட சாவியைக் குடுத்திட்டுப் போறேன், பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வந்ததும் நீ கதவைத் திறந்து, ஜன்னல்களையெல்லாம் திறந்து வச்சு, பால்காரி கொண்டு வரும் பால் பைகளை வாங்கி பிரிஜ்ஜுக்குள்ளே வச்சுட்டு...பிளாஸ்க்கிலே நான் போட்டு வச்சிருக்கிற காப்பியை ஊற்றிக் குடிச்சுட்டு அதைக் கழுவி பத்திரமா வை. பிறகு தோட்டத்துக்கும் தண்ணி பாய்ச்சிட்டு, கொடியிலே

காயப் போட்டிருக்கும் அப்பா ஷர்ட், என் புடவை, உன் சீருடை எல்லாத்தையும் இஸ்திரிக்காரர்கிட்டே கொடுத்து பெட்டி போட்டு வாங்கி வை. நான் வந்ததும் கொஞ்சம் சமையலுக்கு காய்கள் வாங்கிக் கொடுத்திட்டு டியூஷனுக்குப் போகலாம்'' என்று உத்திரவிட்டாள்.

பின்னர் படிப்படியாக அவனுக்கு வீட்டு வேலைகளின் பொறுப்பு அதிகமாகத் தொடங்கியது.

"டேய் அருண்! வேலைக்காரி கதவைத் தட்றா, போய்த் திறந்து சமையலறை பாத்திரங்களை முதல்லே விளக்கி வைக்கச் சொல்.''

"உனக்கு இன்னிக்குப் பள்ளிக்கூட லீவு நாள்தானே! வீட்டை கவனிச்சுக்கோ. நானும் அப்பாவும் சினிமாவுக்குப் போகப் போறோம்.''

"எனக்கு ரொம்ப களைப்பா இருக்கு. சாப்பாட்டுத் தட்டுகளை எல்லாம் எடுத்து பிளாஸ்டிக் வாளியில் போட்டு மூடி வை. நாளைக் காலை வேலைக்காரி கழுவி வைப்பா... அடடா மறந்தே போனேன். எலி உபத்திரவம் ரொம்பத் தான் இந்த வீட்டிலே... சிரமம் பார்க்காம எல்லாத்தையும் கழுவி துடைச்சு உள்ளே அடுக்கி வச்சுட்டு, பாடத்தைப் படிச்சுட்டு பிறகு தூங்கு.''

"அடிக்கடி சினிமா பாக்கிறது என்ன பழக்கம்? இந்தாங்க, மகனைக் கெடுக்காதீங்க. 'இப்பத்தான் அவன் கட்டுப்பாட்டோட ஒழுங்கா வளர்ந்துகிட்டு வரான், சொன்னதைக் கேட்கிறான். செல்லம் கொடுத்துக் கெடுக்காதீங்க.''

"அடுத்த வீட்டிலே போய் என்னத்துக்கு டி.வி. பார்க்கணும்? நமக்கு அவமானம் இல்லையா? அங்கெல்லாம் போகக் கூடாது.''

"டேய் அருண், இந்தக் கதைப் புத்தகத்தை நூல் நிலையத்திலே கொடுத்திட்டு இதிலே எழுதிக் கொடுத்திருக்கிற புத்தகத்தைக் கேட்டு வாங்கிட்டு வா. பராக்கு பார்த்துட்டு நின்னியோ...'' பயமுறுத்தலுடன் முடிப்பாள்.

"முதுகுத் தோலைப் பிய்த்துவிடுவேன்'' என்று சொல்லத் தான் நினைப்பாள் பரிமளா. கணவன் வீடு திரும்பும் நேரம். அவன் காதில் விழுந்து தொலைத்தால் வம்பாகிவிடும் என்ற அச்சம்.

முன்பெல்லாம் அருண் பள்ளிக்கூடம் விட்டதும் வீட்டுக்கு எப்போது ஓடுவோம் என்று துடியாகத் துடிப்பான். அத்தை சூடாக தோசை வார்த்து தட்டில் போட, காரக் குழம்பிலே பிட்டு பிட்டு தொட்டுக் கொண்டு சுவைத்துச் சாப்பிடுவான்.

"மெள்ள...மெள்ள...என்ன அவசரம்? புரை ஏறிக்கப் போவுது...இந்தா தண்ணி குடிச்சுக்கோ....ஓவல் கலந்து கொண்டு வரேன்...என் தங்கமில்லையா....காப்பி வேண்டாம்...ஓவல் சாப்பிடுடா கண்ணா! அப்பத்தான் உடம்பு நல்லா வளரும். அறிவு தீர்க்கமாகும். பெரியவங்கதான் காப்பி சாப்பிடணும்.''

கெஞ்சுவாள். வற்புறுத்தி ஒரு பெரிய லோட்டா நிறைய காய்ச்சிய பாலில் கலந்த ஓவலை பச்சைக் குழந்தைக்குப் புகட்டுவதுபோல் பக்கத்திலிருந்து அவனைச் சாப்பிடச் செய்வாள்.

"விளையாடப் போறியா? சரி, உங்கம்மா அப்பா வர்றதுக்குள்ளே ஓடியாந்துடு...சட்டையெல்லாம் அழுக்காயிடுச்சா? பரவாயில்லை. கழற்றிப் போட்டுடறேன்.. முழங்காலிலே சிராய்ப்புக் காயமா? சுவர் ஏறிக் குதிச்சியா? அப்படியெல்லாம் மூர்க்கத்தனமா விளையாடக் கூடாது. எலும்பு முறிஞ்சு போச்சுன்னா நீதான் கஷ்டப்படுவே. அழுவாதே... லேசா பஞ்சுலே துடைச்சு பிளாஸ்திரி போட்டுடறேன். லுங்கியைக் கட்டிக்கோ. உங்கப்பன் பார்த்தா கத்துவான்.''

எத்தனை அன்பாக—பரிவாக—அவனுக்கு ஈடு கொடுத்த படி அவனைக் கவனித்தாள் அத்தை அன்னபூரணி.

அவள் பேச்சைக் கேட்காது, ஓடியாடிவிட்டு நேரங் கழித்துப் பின்புறமாக வருவான். அதைப் பார்க்காதது போல அவள் இரவு சமையலுக்குத் தயார் செய்து கொண்டிருப்பாள். ஓடிவந்து அவளது கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு வயதில் தளர்ந்து தொங்கிவிட்ட போதிலும் மெத்தென்று இதமாக இருக்கும் அவளது கன்னத்தோடு தன் கன்னத்தைப் பொருத்திக்கொண்டு, "அத்தை, கோவிச்சுக்கிட்டீங்களா! இனிமேல் நேரங்கழிச்சு வரமாட்டேன்" என்று கொஞ்சலாகக் காதருகே முணுமுணுப்பான்.

"போக்கிரிப் பயலே தெருவிலே ஓடியாடி யாரோடெல்லாம் விளையாடிட்டு அந்த மண்ணு தீட்டு எல்லாத்தையும் என் மேலே கொண்டாந்து குவிக்கிறியா? நான் கோயிலுக்குப் போகணும்னு தலைமுழுகிட்டு சுத்தமா இருக்கேன்."

"நீங்கதானே அத்தை சொல்லுவீங்க—குழந்தையும் தெய்வமும் ஒண்ணுன்னு. நான் உங்களைத் தொட்டா எப்படி தீட்டு ஒட்டிக்கும்?"

கண்கள் பனிக்க, மகிழ்ச்சி தாள முடியாது அவனை அப்படியே வாரி அணைத்துக்கொள்வாள்.

"ஆமாண்டா கண்ணு, நீ என் தெய்வந்தான். என் வாழ்க்கையை இனிக்க வைக்க வந்த தெய்வம், சரி, ஓடிப் போய் சட்டையை மாத்திக்கிட்டுவா. உன்னையும் கோயிலுக்குக் கூட்டிக்கிட்டுப் போறேன்" அன்போடு கொஞ்சுவாள்.

"கதை ஒண்ணு சொல்லுங்க அத்தை. ஒரே ஒரு ஊரிலே ஒரே ஒரு ராஜா இருந்தானாம். உம்...உம்" என்று கேட்டபடி அவளது தொடைமீது தலையை வைத்துக்கொண்டு, அவளது கரம் முதுகை மெல்லத் தடவிவிடும் சுகத்திலே, எப்படி உறங்கிப் போவான்!

"இந்தத் தடவை மட்டுந்தான் தருவேன். பள்ளிக்கூடத்துப் பசங்களோட போய் சட்டுனு அந்த டிஸ்னிப் படத்தைப் பார்த்துட்டு, கம்முனு வீட்டுக்கு வந்துடு உங்கம்மா எதிரே வாயைத் திறந்துடாதே."

"வழியிலே கடையிலே உனக்காக வாங்கிட்டு வந்தேன். சூடா எடுத்துக் கொடுத்தான். சமுசான்னா உனக்குப் பிடிக்குமே, சட்டுனு சாப்பிடு. உங்க சின்னம்மா வந்தா கத்துவா"

இப்படி கண்டும் காணாத பல சலுகைகள், பரிவுகள். அத்தை என்றுகூட உரத்த குரலில் உச்சரிக்க முடியாத ஒரு பயங்கர நிலை இப்போது வீட்டில் உருவாகி விட்டிருந்தது. முன்போல் அப்பாவிடம்கூட அவன் நெருங்கி உட்கார்ந்து கொண்டு காமிக் புத்தகங்களைப் படிக்க சின்னம்மா அனுமதிப்பதில்லை.

"வயது பதிமூணாகப் போறது, இன்னும் பல் முளைக்காத பாப்பாவா? அப்பா மேலே உராசிகிட்டு உட்கார்ந்தாதான் கதை சுவாரசியமா இருக்குதோ...? பாடங்களை மட்டும் படி. காமிக் புத்தகத்தை இந்த வீட்டிலே பார்த்தேன் தூக்கி அடுப்பிலே போட்டுடுவேன்" பற்களைக் கடித்தபடி உறுத்து விழிப்பாள். உரத்த குரலில் அதட்டுவாள்.

"விட்டுடு பரிமளா. ரொம்பக் கண்டிக்காதே" என்று பரிந்து பேசும் அப்பாகூட இப்போது எப்படி மாறிவிட்டார்.

"அம்மா சொல்வது காதிலே கேட்கலையா? பள்ளிக்கூடப் பாடங்களை ஒழுங்காப் படிக்கச் சொல்றாங்க. உன்னை என்ன கொன்னாபிட்டாங்க? அப்படி ஏன்டா முறைச்சுப் பார்க்கிறே?"

அப்பாவும் சின்னம்மாவுடன் சேர்ந்து அவனை அதட்டினார்.

தலைவலி காய்ச்சலுடன் ஒருநாள் வீடு திரும்பியிருந்தான். வரும்போதே காலில் கஞ்சியை ஊத்திக்கொண்டு விட்ட பதட்டத்தில் வந்தாள் பரிமளா.

முன்னறை சோபாவிலே சுருண்டு கொண்டு கிடந்த மகனைக் கண்டதும் கோபம் மூண்டது அவளுக்கு.

“ஜன்னலைக் கூட திறக்காமல் என்னடா இது பட்டப் பகலில் தூக்கம்?”

விசுக்கென்று எழுந்து உட்கார்ந்தான். அந்த வேகத்தில் அருகில் இருந்த அவர்களது போட்டோவை கையால் தட்டி விட்டுவிட்டான். அது தடால் என்று தரையில் விழுந்து, கண்ணாடி உடைந்ததைக் கண்டதும் அவளுக்குத் தாங்க முடியவில்லை.

“பாவிப் பயலே! இன்னிக்கு எங்களுடைய திருமணநாள், அபசகுனம்போல கல்யாண போட்டோவைப் போட்டு உடைச்சிட்டியே—அத்தனை அசட்டையா?” பளார் என்று கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்துவிட்டாள்.

“அத்தை” என்று வேதனை தாள முடியாது அலறினான் சிறுவன்.

“கூப்பிடு. ஓடிவந்து கட்டி முத்தம் கொடுப்பாங்க. வாயைத் திறந்தியோ மென்னியை முறிச்சுடுவேன். தரித்திரப் பீடை! எனக்குன்னு அந்தப் பாவி பெத்துப் போட்டுட்டு போயிட்டா சண்டாளி!”

அதிர்ச்சியும் வேதனையுமாக கண்களில் பொங்கிய நீரைத் துடைத்துக்கொண்டு அவன் மௌனமாகி விட்டான்.

காய்ச்சல், தலைவலி என்று அவளிடம் சொல்லிக் கொள்ளக்கூட மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

தன் தாயைச் சண்டாளி என்று துச்சமாக அழைத்த சின்னம்மாவை அவன் கட்டோடு வெறுத்தான்.

மூன்று வருஷங்களுக்கு முன் ஒருநாள். காரிலிருந்து இறங்கிய அப்பாவின் பின்னால் ஒரு அழகான பெண்ணும் வருவதை அருண் பார்த்தான்.

“அத்தை, யார் அது?” கேட்டபடி அத்தையின் கரத்தை ஆதரவுக்குப் பிடித்துக் கொண்டான். அன்றே அவளைப் பார்த்த அளவில் அவன் மனத்திற்குள் ஒரு கலவரம் ஏற்பட்டது.

“உங்கப்பா உனக்கு ஒரு புது அம்மா கொண்டுவரார்.”

“இரண்டாவது அம்மாவா? அத்தை, ஒரு குழந்தைக்கு ஒரு அம்மாதானே இருக்க முடியும்?”

“உங்கப்பா அந்தப் பெண்ணை கல்யாணம் செய்துக்கப் போறார். உனக்கு அவள் இரண்டாவது அம்மா என்கிற உறவு. நீ சின்னம்மான்னு கூப்பிடலாம். இல்லாட்டி அம்மான்னு கூப்பிடலாம்.”

அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அப்பா, அத்தை இருவரின் அன்பை தான் ஒருவனே அனுபவித்துக்கொண்டு வாழ்ந்து வரும் அந்த வீட்டில் யாரோ திடீரென்று ஒரு பெண் வந்து உறவு கொண்டாடப் போவதை அவன் மனம் ஏற்க மறுத்தது.

“அருண்! இவங்கதான் உன் சின்னம்மாவாகப் போகப் போறாங்க... பரிமளா! உன் மகன் அருண்.” அறிமுகப் படுத்தினான் பார்த்திபன்.

“க்யூட் லிட்டில் பாய்! உங்களைப் போலவே உரிச்சிட்டு வந்திருக்கான்.” கொஞ்சலாகக் கூறியபடி அவனை அவள் அணைத்துக்கொண்டாள்.

கம்மென்று வீசிய அந்த செண்டின் மணமும் முகத்திலே மோதிய பட்டுப் புடவையும் அவனை உறுத்தின. ஓடிவிட வேண்டும் போன்ற ஆத்திரத்தில் திமிறினான்.

“ரொம்ப வெட்கப்படறான். விரைவில் பழகி விடுவான். விட்டுடு” பார்த்திபன் மகிழ்ச்சியுடன் சிரித்தபோது அவனுக்கு அழுகை தொண்டை மட்டும் வந்துவிட்டது.

அன்று இரவு அத்தையின் அருகே ஒண்டிக்கொண்டவன் அவளது காதுகளில் கிசுகிசுத்தான்.

"அத்தை! அப்பா...அந்த அம்மாளைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறது எனக்குப் பிடிக்கலை. அவளை நான் அம்மான்னு கூப்பிட மாட்டேன்."

"சே! அப்படி சொல்லக்கூடாது. பரிமளா வெகு சீக்கிரம் உன் அம்மாவா இந்த வீட்டுக்கு வரப்போறாள். அம்மான்னு கூப்பிடப் பிரியமில்லேன்னா சின்னம்மான்னு கூப்பிடு. எனக் கப்புறம் இந்த வீட்டைக் கவனிச்சுக்க ஒரு அம்மா வேண்டாமா? சமைச்சுப்போட யாராவது தேவையாச்சே!"

"அதுக்கு அப்பா ஒரு நல்ல சமையல்காரரைப் பார்த்து வச்சுக்கிறது. எனக்கு அந்தம்மாளைப் பிடிக்கலை" விக்கி விக்கி அழுதான் அவன்.

அப்படி ஆரம்பித்த அறிமுகம்—ஆரம்பத்திலேயே ஏற்பட்ட இடைவெளி அத்தை வெளியேறியபின்— பரிமளாவின் கடுமையான மொழிகளையும் கண்டிப்பான போக்கையும் ஏற்க மறுத்து புரட்சி செய்தது அவன் உள்ளம். அவன் அவளிடமிருந்து...ஏன், பெற்ற தந்தையிடமிருந்து...மெள்ள மெள்ள விலகிக்கொண்டு போனான்...தன்னந்தனியே தன்னைச் சுற்றி ஒரு வட்டம் அமைத்துக்கொண்டு அந்த வட்டத்தில் தனிமையில் மனம் புழுங்கினான்.

இவர்களுடன் வாழ்வதைவிட எங்கேயாவது ஓடி விட்டால்?

அடிக்கடி அவனுள் இப்படியொரு வெறுப்புணர்வு தலை நீட்டி அவனை ஆட்டிப்படைத்துக் கொண்டிருந்தது.

அன்று மாலை பரிமளா சமையலுக்குக் காய்கள் வாங்கி வர கடைத்தெருவுக்கு அனுப்பியபோதுதான் திடீரென்று அந்த எண்ணம் அவனுக்கு மனதில் தோன்றியது.

கைச்செலவுக்கு என்று அவனைப் போன்ற மற்ற பள்ளித் தோழர்களுக்கெல்லாம் அவர்களது பெற்றோர் மாதம் ஐந்து ரூபாயாவது கொடுக்கிறார்கள். ஐஸ்கிரீம்—கமர்கட்—சமூசா என்று ஆசைப்பட்டதை அவர்கள் பள்ளிக்கூடத்து வாசலில் இருக்கும் ஒரு பெட்டிக் கடையில் வாங்கிச் சாப்பிடுகிறார்கள்.

நாக்கைச் சப்புக்கொட்டிக் கொண்டு மில்க் ஷேக் வாங்கிச் சாப்பிடும் தோழர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு எச்சில் இலைக்குத் தவிக்கும் நாய்போல அவன் எத்தனை முறை ஏங்கிக்கொண்டு நின்றிருக்கிறான். அத்தை இருக்கும்போது இப்படி ஒரு கட்டுப்பாடு இருந்ததா?

குழந்தைகள் பார்க்கும் படம் என்று பள்ளி ஆசிரியர்கள் வற்புறுத்தி போகச் சொன்னால்கூட அந்தப் படத்திற்குப் போக வீட்டில் சின்னம்மா உத்திரவு தருவதில்லை. காசு கொடுப்பதில்லை.

இந்தக் காசை அவன் வேறு வழியில் சேகரித்துக் கொள்ள முடியாதா?

அந்த இழிதொழிலை அன்றுதான் தொடங்கினான்.

கத்திரிக்காய் கால் கிலோ எழுபத்தைந்து பைசாவா? ஒரு ரூபாய் என்று சின்னம்மாவிடம் சொல்லவேண்டும்.

தக்காளி கால் கிலோ ஒரு ரூபாயா? ஒண்ணரைக்கு குறைந்து தரமாட்டேன் என்று சொல்லி விட்டான் என்று பொய் சொல்ல வேண்டும்.

மாதாந்திர சாமான்களை வாங்க அனுப்பும்போது அரிசிக்கு பத்துபைசா கூட்டிக்கொண்டால்....பத்து கிலோ வாங்கினால்கூட ஒரு ரூபாயைத் தட்டிக் கொள்ளலாமே!

இப்படி அவன் வீட்டுச்சாமான்கள் வாங்கும் கணக்கில் ஒரு ரூபாய், இரண்டு ரூபாய் என்று தனக்காக ஒதுக்கிக் கொண்டான்.

திருடலாமா? மனச்சாட்சி உறுத்தியது.

இதைத் திருட்டு என்று எப்படி சொல்ல முடியும்? பணம் அவனுடைய பெற்றோருடையது. அவர்கள் தர மறுக்கிறார்கள். தானே கொஞ்சம் எடுத்துக் கொள்கிறான். அவ்வளவுதானே?

அப்பாவின் சட்டையை துவைக்கப் போடும்போது எடுத்து உதறி, அவர் மறந்துவிட்டு வைத்திருக்கும் சில்லரைகளைத் தன் சட்டைப் பைக்குள் திணித்துக் கொண்டான்.

சின்னம்மாவின் கைப்பை மேஜை மேலிருக்கிறதா? அவள் குளித்துவிட்டு வர நாழியாகும். யாரும் பார்க்காத போது பையைத் திறந்து 'லபக்'கென்று ஒரு ரூபாய் நாணயத்தை கொத்திக் கொண்டான்.

இப்படிச் சேர்த்து வைத்த பணத்தில் அவன் வகுப்புக்குப் போகாது, நண்பர்களுடன் சினிமாவுக்குப் போனான். சாஃப்டி வாங்கிச் சாப்பிட்டான். 'டபுள் செவன்' வாங்கி குழல்வழியே உறிஞ்சிக் குடித்து மகிழ்ந்தான். படிப்பாம் படிப்பு! யாருக்கு வேணும் இந்தப் படிப்பு? அடிக்கடி பள்ளிக்கூடத்திற்கு மட்டம் போட்டு ஊர் சுற்றினான். ஆனால் வீடு திரும்பவேண்டிய நேரத்திற்கு மட்டும் வேளை தவறாது வந்தான். சின்னம்மா சொன்ன காரியங்களை 'விடுவிடு' என்று செய்து முடித்தான். பச்சைத் தண்ணீரில் குளித்து, வேட்டியும் சட்டையும் அணிந்து, விபூதியைப் பட்டையாகத் தீட்டிக்கொண்டு ஓதுவார் நடத்திய தேவார திருவாசக வகுப்புகளுக்குப் போய் வந்தான். கணக்கு வாத்தியாரிடம் கடனே என்றுபோய் டியூஷன் எடுத்துக்கொண்டான். தெருவிலே தன்னிச்சையாக இரவு ஒன்பது மணிக்கு சிறிது நேரம்வரை சுற்றித் திரிந்தான்.

கடல்காற்றை வாரிக்கொண்டு சில்லென்று வீசும் காற்றை அனுபவித்தபடி, கும்பலாக நின்று வம்பு பேசும் இளவட்டத்தருகே சிறிது நின்று அவர்களது பரிபாஷையை அறிந்து கொள்ள முயன்றவனாக நேரத்தை வீணாக்கினான்.

ஒன்பது மணிக்குள் வீடு திரும்பவேண்டும் என்று சின்னம்மாவின் கட்டளை.

பெரிய மகாராணி! உத்தரவு போட்டதும் ஓடிப்போய் நிக்கணுமாக்கும்? வீடாம் வீடு! அங்கே என்ன இருக்கு போவதற்கு? தன்னுள்ளே வெறுப்பை உண்டாக்கிக் கொண்டவனுக்குத் தெருவே சுகமாக இருந்தது. கடையருகே கூடிக் கொண்டு கண்டபடி பேசிச் சிரித்த இளவட்டங்களின் சுதந்திர வாழ்க்கையைக் கண்டு சிறிது பொறாமையும் கூட ஏற்பட்டது.

அவனைத் தவிர வெளி உலகத்திலுள்ள அத்தனை பேரும் மகிழ்ச்சியாக நிறைவோடு வாழ்கிறார்களே. அவன் மட்டும் ஏன் அனாதைபோல அன்பு வார்த்தைக்கு ஏங்கிக் கொண்டு....சே! இதென்ன வாழ்க்கை! வீட்டைவிட்டு ஓடிவிட்டால்...? அடிக்கடி அந்த எண்ணம் அவனுள் எழுந்து கொண்டேயிருந்தது.

வீட்டிற்கு வந்ததும், கணவன்—மனைவி என்ற இருவர் மட்டும் தனித்திருந்த அந்தச் சூழ்நிலையை பரிமளா மிகவும் வரவேற்றாள்.

கடைக்குச் சென்றுவிட்டு, கணக்கு, டியூஷன், தேவார திருவாசக வகுப்புகள் என்று ஏதோ காரணம் பற்றி அருண் வெகு நேரம் கழித்து வீட்டுக்குத் திரும்புவதைப்பற்றி அவள் அக்கறை காட்டவில்லை. எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அவன் வெளியே இருக்கிறானோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அவளுக்கும் பார்த்திபனுக்கும் இடையே நெருக்கமான அன்பு உருவாகும் என்ற எண்ணம்.

"இன்னும் கொஞ்சம் நெய் ஊத்திக்கிறீங்களா? இன்னிக்கு ராத்திரிக்குத் தயிர் வேணாம். நேத்தே இருமிக்கிட்டிருந்தீங்க" கணவனுக்கு பரிந்து கரைந்து உணவைத் தன் கையால் பரிமாறினாள்.

"என்ன இப்படி வேர்த்துக் கொட்டுது? விசிறிபோட மறந்து அப்படியே படிக்க உட்கார்ந்துட்டீங்களே?" மாலைப்

பத்திரிகையுடன் சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து படித்துக் கொண்டிருக்கிறவன் பக்கத்திலே கொஞ்சலாகச் சாய்ந்து கொண்டு தன் முந்தானையினால் அவன் நெற்றி மீதும் உதடு மீதும் பூத்த வியர்வைத் துளிகளை மெல்ல ஒத்தி எடுத்தாள். கருத்தும் காதலும் பரிவும் அன்புமானதொரு மனைவியாக அவனைத் தன் பக்கம் கவர்ந்துகொள்ளப் பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

கடுமையான தவத்திலே தன்னை முழுவதும் ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்த முற்றும் துறந்த விஸ்வாமித்திர முனிவனே ஒரு பெண்ணின் சாகசத்திற்குத் தலைவணங்கி, தவபீடத்தி லிருந்து சரிந்து விழுந்துவிட்டபோது ஒரு சாதாரண மனிதனான பார்த்திபன் தலைகுப்புறத் தடுமாறி விழுந்து பரிமளாவின் கைப்பொம்மையாக விரைவில் மாறிப்போனது அதிசயமே அல்ல.

“ஏன் கவலைப்படறீங்க? அருண் பச்சைக் குழந்தை யில்லை. அவன் தன் சிநேகிதன் வீட்டிலே பரீட்சைக்கு கம்பைன்ட் ஸ்டடி பண்ணப் போயிருக்கான். சொல்லிட்டு தான் போனான்.. ஒண்ணு கவனிச்சீங்களா? அவன் ஒழுங்கா பள்ளிக்கூடம் போறான். டியூஷனுக்குப் போறதுக்கு முன்னாலே குளிச்சு, திருநீறு பூசிக்கிட்டு, சுத்தபத்தமா வெளிலே போறான். தேவாரம், திருவாசகமெல்லாம் நல்லா அர்த்தத்தோட மடத்திலே சொல்லிக் கொடுக்கிறதை கவனிச்சுக் கத்துக்கிறான். ரொம்ப நல்ல பிள்ளையா, பொறுப்பானவனா வளர்ந்துகிட்டு வர்ரான். அத்தையம்மா இப்ப இருந்தா அவனைக் குட்டிச் சுவராக்கி விட்டிருப் பாங்க.”

“நிஜம்தான் பரிமளா. உன் கண்டிப்பும் கறாரும் அவனை ஒரு நல்ல அறிவுள்ள மனிதனாக்கப் போகுது. உனக்கு நான் ரொம்பக் கடமைப்பட்டிருக்கேன்.”

“என்ன இப்படிப் பேசறீங்க? அருண் யாரு? என் பிள்ளை தானே? எனக்கு அவன் வளர்ச்சியில் அக்கறை இல்லையா?”

பரிமளாவின் கனிமொழிகளில் கரைந்து அவள் தன் கால் களை இதமாகப் பிடித்து விடுவதை இன்பமாக அனுபவித்து, அவளது அன்பில் மயங்கி இந்த உலகத்தையே அவன் மறந்து போனான். அருண் எப்பொழுது வீட்டுக்கு வருகிறான் என்பதைக் கூட அறிந்துகொள்ளாது அநேக இரவுகள் உடல் அயர்ச்சியுடன் பார்த்திபன் உறங்கச் சென்றுவிடுவான். மீதிச் சோற்றை அப்படியே மேஜை மீது மூடி வைத்துவிட்டு, கதைப் புத்தகத்துடன் காலை நீட்டிக்கொண்டு சோபாவில் சாய்ந்து விடுவாள் பரிமளா.

இரவு ஒன்பது மணியளவில் வந்து லேசாகக் கதவைத் தட்டுவான் அருண். சின்னம்மாவை நிமிர்ந்து பார்க்கவும் துணிவின்றி தலையைத் தொங்கப் போட்டவனாக, கை கால் களைக் கழுவிக்கொண்டு ஆறிப்போன உணவைத் தானே எடுத்துப்போட்டு தின்றுவிட்டு, பாத்திரங்களைக் கழுவி வைத்துவிட்டு, படுக்கப் போவான்.

வரவர வீட்டின் பொறுப்பும் வேலைகளும் அவனுக்குப் பிடிக்காமல் போயிற்று. நண்பன் ஒருவனுடன் தேர்வுக்குக் கூட்டாகப் படிப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு, வெகுநேரம் கழித்து வந்து, வாசல் வராந்தாவில் அவனுக்காக பரிமளா எடுத்துப் போட்டிருக்கும் பாயை விரித்து படுத்துக் கொள்வான்.

அத்தையின் அன்பிலிருந்து அவனை சின்னம்மா விடுவித்து ஒதுக்கிவிட்டாள். அப்பாவின் அன்புக்கும் பஞ்ச மாகிவிட்டது. இப்போது வீட்டுக்குள் வரக்கூட அருகதை யற்றவன் போல அவன் வாசல் வராந்தாவிலேயே தூங்க நேர்ந்தது.

வீடா இது? இதிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்னும் வேகம் அவனுள் தீவிரமாகியது.

ஓதுவார் மூர்த்தி கம்பீரமான தமது குரலில் ‘மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு’ என்ற தேவாரப் பதிகத் தைப் பாடினார்.

தரைமீது சம்மணம் போட்டு வரிசையாக அமர்ந்திருந்த மாணவ மாணவிகள் அவரைத் தொடர்ந்து ஏகோபித்துப் பாடினார்.

வறுத்த வேர்கடலையை மென்று கொண்டு வெறுப்புடன் பின் வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்த அருண்மீது அவர் பார்வை விழுந்தது. தினமும் குளித்துவிட்டு பட்டையாக விபூதியணிந்து வேட்டியும் சட்டையுமாக சிவப்பழமாய் அந்த வரிசையில் உட்கார்ந்திருக்கும் அந்தச் சிறுவனின் நெற்றி பாழாக இருப்பதைப் பார்த்து துணுக்குற்றார்.

''உன் பேர் என்ன? அருண்... இல்லையா? நேத்துதானே நான் திருநீற்றின் மகிமையைப்பற்றி விவரமா எடுத்துச் சொன்னேன்? இன்னிக்கு அந்தப் பதிகத்தைக் கத்துக் கொடுக்கப் போறேன். ஆனால் நீ வெறும் நெத்தியா வகுப்புக்கு வந்திருக்கே?'' அதட்டலாகக் கேட்டார்.

நடுநடுங்கிப் போய்விட்டான் அருண். ஒரு வார காலமாக அவன் தேவார வகுப்புகளுக்கு ஒழுங்காகவே போவதில்லை. ஓதுவார் பாட, உரத்த குரலில் மற்ற மாணவ மாணவிகள் கத்திப் பாடுவதைக் கேட்கப் பிடிக்காதவன் போல உதடுகளைப் பொய்யாக அசைத்தான் என்றாலும் அவன் தன் கற்பனையைப் பல திசைகளிலும் ஓடவிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

''நேத்துக்கூட நீ வகுப்புக்கு வரவில்லை போலிருக்கே'' ஓதுவார் கேட்டதும் அவன் திகில் அதிகரித்தது.

பாவி மனுஷன்! சின்னம்மாவிடம் சொல்லித் தொலைத்துவிட்டால் சங்கிலித் தொடர்போல பல விஷயங்கள் அம்பலத்துக்கு வந்துவிடும். சில நாட்களாக அவன் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சரிவர செல்வதில்லை. அடிக்கடி வகுப்புகளுக்கு மட்டம் போட்டுவிட்டு பகல் சினிமா காட்சிகளில் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தான். டியூஷன் வாத்தியாரைப் பார்த்தும் சில நாட்கள் ஆகியிருந்தன

'அம்மாவுக்கு உடம்புக்கு சுகமில்லை. அந்த வாரம் முழுவதும் வர முடியாது' என்று பொய் சொல்லித் தப்பித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இந்த ஓதுவார் இப்போது எல்லாவற்றையும் வெட்ட வெளிச்சமாக்கிவிட்டால் அப்பா முதுகைப் பிளந்து விடுவாரே? குழப்பத்துடன் விழித்தான்.

''கேட்கிறதுக்கு பதில்கூட சொல்ல முடியாதா?'' ஓதுவார் அதட்டினார்.

''உடம்புக்குச் சுகமில்லை. அதனால் வரலை. இன்னிக்கு அவசரமா வகுப்புக்கு ஓடி வந்ததிலே திருநீறு வச்சுக்க மறந்துட்டேன்.''

''திருநீறு வச்சுக்க மறந்துட்டே. சம்பந்தரைப் பத்திய வரலாற்றையும் மறந்துட்டியா? எங்கே சொல் பார்க்கலாம். சம்பந்தர் எந்த ஊரில் பிறந்தார்? அவங்க பெற்றோர்களின் பெயர்?'' மேலும் அதட்டினார்.

திருதிருவென்று விழித்தான் அருண்.

இதென்ன கர்மம்! மனிதன் விடாக்கண்டனாக இருக்கிறாரே என்று எண்ணியபடி, ''மதுரையில் பிறந்தார். பிறந்தவுடனேயே அம்மா இறந்து போய்ட்டாங்க. அதனால்தான் பார்வதி அம்பிகை ஞானப்பால் தந்தாங்க'' என்றான்.

''பேஷ்! புதுசா நீ வரலாறு எழுதிடுவே போலிருக்கே... பிள்ளைகளே, கேட்டுக்கோங்க அருண் சொல்ற கதையை.''

ஓதுவார் மெல்லச் சிரித்ததும், மாணவ மாணவிகள் அனைவரும் சிரிப்பொலியில் ஆரவாரித்தனர். அவனுக்கு வெட்கம் தாங்க முடியவில்லை. இப்படி எல்லோரும் அவனைப் பார்த்துச் சிரிக்கும்படி. தேவார வகுப்பில் கொண்டு வந்து திணித்த சின்னம்மாமீது ஆத்திரம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

"சரி, மறுபடியும் சொல்றேன். எல்லாரும் கேட்டுக் கோங்க" புராணக் கதையை அவர் ஆரம்பித்தார்.

மனுஷன் போரடிக்கிறார். போதும் என்று கத்த வேண்டும்போல் ஆவேசம் அவனுக்கு.

"அருண், நாளைக்குக் கேட்பேன். ஒழுங்கா பதில் சொல்லணும்...பிள்ளைகளே, எங்கே பாடுங்க" மறுபடியும் அவர் "மந்திரமாவது நீறு..." என்ற பதிகத்தை ஓங்கிய குரலில் பாட, கூரை முகட்டைத் தகர்ப்பது போல பிள்ளைகள் கோஷ்டியாகச் சேர்ந்து கத்த, அருணுக்கு வகுப்பு சீக்கிரம் முடிந்து தொலையாதா என்று அலுப்பாக இருந்தது.

தோத்திரப் புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு, ஓதுவார் தமது விபூதி டப்பாவிலிருந்து கொடுத்த திருநீற்றை நெற்றியில் பூசிக்கொண்டு, அப்பாடா என்ற நிம்மதியில் வகுப்பு முடிந்து வெளியே வந்தான்.

அந்த மனநிலையில், அவனுக்கு வீடு போகப் பிடிக்கவில்லை. இனி தொடர்ந்து தேவார வகுப்புக்கும் போவதில்லை என்று தீர்மானம். ஜில்லென்று வீசிய கடற்காற்றை அனுபவித்தவண்ணம் சிறிது தூரம் தெருவிலே நடந்தான். அருகிலிருந்த ஒரு டீக்கடைக்குள் புகுந்து சூடான தேநீரும் பன்னும் வாங்கிச் சாப்பிட்டான். சின்னம்மா வைத்திருக்கும் ஆறிப் போன சோற்றுக்கு அவன் இப்போது அவசரமாக ஓடத் தேவையில்லை. நண்பன் வீட்டில் அவன் பரீட்சைக்குப் படிப்பதாக நினைத்துக் கொள்ளட்டும். தெருவிலே நிம்மதியாகச் சுற்றித் திரிந்துவிட்டு மெதுவாக வாசல் வராந்தாவில் சுருண்டு கொண்டால் சரி.

இரவு கடைசி சினிமா முடிந்து கொட்டகையிலிருந்து வெளியேறிய கூட்டம் சிதறி...தெரு அனாதையாகி விட்டது. கடற்கரை ஓரமாக கால்போன போக்கில் மெல்ல நடந்தான்.

இப்ப அத்தைக்கு ஒரு கடிதம் போட்டால் என்ன திருநெல்வேலியில் போய் இத்தனை காலமா ஏன் தங்கியிருக்க வேண்டும்?

அத்தயை நினைத்ததும் கண்களில் நீர் புரள நெஞ்சை வேதனை அமுக்கியது.

அவன் மெல்ல நடந்து கடற்கரையிலிருந்து உள்ளே பிரிந்து சென்ற ஒரு தெருவுக்குள் புகுந்தான். என்னவோ கால் வந்த வழியெல்லாம் நடக்க வேண்டும் போன்றதொரு ஆதங்கம். தெரு விளக்கு அணைந்து போய் இருட்டாக இருந்த ஒரு பகுதியை அடைந்தபோது திடீரென்று அவனுக்கு பயம் ஏற்பட்டது.

வீட்டுக்கு வெகு தொலைவில் இருக்கிறோம். கொஞ்ச தூரம் சென்று எங்கேயாவது ஒரு ரிக்ஷா கிடைத்தால் அதில் ஏறிக்கொண்டு வீடு போய்ச் சேரவேண்டும். நல்ல வேளை அப்பா பையில் இருந்து எடுத்த சில்லறையில் டீக்கும் பன்னுக்கும் போக மீதி இரண்டு ரூபாய் இருந்தது.

கொஞ்ச தூரந்தான் இருளில் நடந்தான். பின்னால் காலடி சப்தம் கேட்க மிரண்டுகொண்டு ஓடினான். பின்னால் ஒலித்த காலடி சப்தமும் துரிதமாகியது. எரிந்து கொண்டிருந்த தெரு மின்விளக்கு அருகே வருவதற்குள் ஒரு முரட்டுக்கை அவனது சட்டையின் பின்புறத்தை அழுத்திப் பிடிக்க, இன்னொரு கை அவன் வாயை இறுக்கமாகப் பொத்தியது.

மூச்சுத் திணற, திமிறிய அருணைத் தள்ளிக்கொண்டு போன உருவம், விளக்கு வெளிச்சத்தின் எதிர்ப்பக்கம் தெரு ஓரத்தில் நிற்க வைத்தது. அதற்குள் எங்கிருந்தோ நான்கு வாலிபர்கள்—தாடியும் மீசையுமாக—லுங்கியும் முண்டா பனியனுமான அலங்காரத்திலே அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

"தம்பி, வாயைத் தொறந்தியோ...சதக்....தெரியுமா? எடு பையிலே இருக்கிறதை!" முதலில் தள்ளி வந்த உருவம்—

இப்போது வெளிச்சத்தில் நடுத்தர வயதை எட்டி விட்ட முரடன்—அதட்டினான். அவன் கையில் மின்னிய பிச்சு வாவைக் கண்டதும் பயத்தில் குடல் புரண்டது அருணுக்கு.

"என்னைக் குத்திக் கொல்லாதீங்க அண்ணா! எங்கிட்டே காசு பணம் ஏதும் கிடையாது" விசும்பினான்.

இரண்டாவது தொங்கு மீசை வாலிபன், அருணுடைய பாக்கெட்டைச் சோதித்து, இரண்டு ரூபாய் சில்லறையை எடுத்து, உள்ளங்கையை விரித்து நண்பர்கள் முன் வெளிச் சத்தில் காட்டினான்.

"ப்பூ! ஐயாகிட்டே இதுதான் இருக்கு. ஒரு வாட்ச்சு? தங்க அரணா? மைனர் செயின்?...ஹுகூம்...இவரும் நம்மளைப் போலத்தான்."

இடிஇடியென்று சிரித்தனர்.

"சரி விட்டுடறோம். ஒண்ணு செய்வியா? உங்கப்பாருக்கு என்ன வேலை? உங்கம்மா வேலை செய்யுதா? நீங்க எங்கே குடியிருக்கீங்க? வீடு சொந்தமா? வாடகையா? வீட்லே நாய் இருக்குதா? பீரோ சாவியை உங்கம்மா எங்கே வைக்கும்? நகை நட்டு, பணம் இதெல்லாம் நிறைய வீட்லே வச்சிக்கு வாங்களா?"

மூச்சு விடாது கேள்விகளை அடுக்கியபோது அருணுக்கு லேசாகப் புரிந்தது. அவர்கள் திருட்டுக் கூட்டத்தைச் சேர்ந் தவர்கள். வசமாக அவர்களிடம் மாட்டிக்கொண்டு விட்டானே!

"உண்மையைச் சொல்றேன் அய்யா. எங்கம்மா என் சின்ன வயசிலேயே செத்துட்டாங்க" என்று ஆரம்பித்து விம்மலும் அழுகையிலும் தன் நிலைமையை அவர்களுக்கு விவரித்தான்.

"அப்போ உண்மையா உங்க வீட்டுலே ஒண்ணும் இல்லேன்னா சொல்றே?"

"ஒண்ணுமில்லே. எங்க சின்னம்மாகிட்ட நகை அதிகம் கிடையாது. வாங்கிப் போட அப்பாகிட்டே பணம் இல்லேன்னு வீட்டுலே ரெண்டு பேர் இடையிலேயும் ரொம்ப சண்டை. அதிலே வெறுப்பாகி நான் தெருவிலேயே சுத்திக் கிட்டிருக்கேன்."

"உன் கைச் செலவுக்குக்கூட காசு தரதில்லையா?"

"அதான் பார்த்தீங்களே! ரெண்டு ரூபாய் சில்லறை அதை நான் ஒரு மாசத்துக்கு வச்சுக்கணும்."

"உனக்கு நிறைய சம்பாதிக்க ஆசையா?"

"ஆசைதான்! யார் கொடுப்பா? பணம் கேட்டா வீட்டிலே உதை விழுது, வெளியே வந்தா உங்களைப் போல் இருக்கிறவங்க இருக்கறதையும் பிடுங்கிக்கிறாங்க."

"டேய் தம்பி, பணத்தைத் திருப்பி அவன் கிட்ட குடு. உன் பேர் என்ன சொன்னே? அருணா? நல்ல பேருடா. நல்லாக் கேட்டுக்கோ அருண். உனக்கு நிறைய பணம் சம்பாதிச்சுட்டு எங்களைப்போல சந்தோஷமா நினைச் சப்போ சினிமா, துன்ன பிரியாணி, பிரியப்பட்ட சட்டை துணிகளை வாங்கிப் போட்டுகிட்டு சுகமா வாழ ஆசையா சொல்லு" கேட்டான் அந்த மீசைக்கார ஆசாமி.

"ரொம்ப ஆசையாத்தான் இருக்கு. யார் அப்படி அள்ளிக் கொடுப்பாங்க?"

"நாமே அள்ளிக்கிற வழியை சொல்லித் தரேன். நீ நாளையிலிருந்து நம்ப கூட்டத்தோட சேர்ந்துடறதுக்கு சம்மதம்னா உடனே சொல்லு. எங்க தலைவருகிட்டே கேட்டுகிட்டு நாளைக்கு இதே இடத்திலே சந்திப்போம்."

வீட்டின்மேல் ஏற்பட்ட வெறுப்பு அருணை அவர் களுடன் சேர்ந்துகொள்ளத் தூண்டியது. வீட்டைவிட்டு ஓடாமல், அதே சமயம் நிறைய சம்பாதிக்க வாய்ப்பு கிடைத்தால் அதை ஏன் விடவேண்டும்.

"எங்கப்பா சின்னம்மாவுக்கு இந்தச் சங்கதி தெரிஞ்சா தோலை உரிச்சு உப்பு தடவிடுவாங்க."

"அவங்களுக்குத் தெரிய வேண்டாம். இப்படி ராத்திரி வேலையிலே இப்போ நீ சுத்திக்கிட்டு இருக்காப்பல எங்க ளோட சுத்து. அவ்வளவுதான்."

எவ்வளவு சுலபமான வழி! அருணுக்கு உற்சாகமாகவும் வேடிக்கையாகவும் இருந்தது. அப்படியே படிப்பு—டியூஷன்—சின்னம்மாவின் காய்ந்து போன சோறு—தேவார ஓதுவார்—எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு முழுக்குப் போட்டுவிடலாமே! எத்தனை சுலபமானதொரு வழியை இந்த அண்ணன்மார்கள் சொல்லித்தர ஆவலாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் நட்பை விட்டுவிடக்கூடாது.

தேர்வு நெருங்கிக்கொண்டு வருவதால் அவன் இரவு தன் நண்பன் வீட்டில் வெகு நேரம் படிக்க நேரும். அவர்கள் கவலைப்படத் தேவையில்லை. வாசல் வராந்தாவில் வழக்கம் போல வந்து படுத்துக்கொண்டு விடுவான்.

அப்பாவிடம் பேசி உத்திரவு வாங்கிக் கொண்டான்.

"நீ கட்டுப்பாடும் கண்டிப்புமாக இருப்பதால்தான் அருணுக்குக் கல்விமீது இத்தனை ஆசை வந்திருக்கு. எப்படியோ படிச்சு முன்னுக்கு வந்தா போதும்." பார்த்திபன் மகிழ்ச்சியுடன் மனைவியிடம் சொல்லிக்கொண்டான். மூத்தாளின் மகன் கூடியவரை வீட்டுக்கு வெளியே இருப்பது தான் நலம் என்று பரிமளா நினைத்தாள்.

இப்போது ஏற்பட்டுள்ள புதிய தொடர்பு அருணுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

பத்து நாளில், அருணுடைய புதிய நண்பர்கள் அவனுக்குச் சில கலைகளை வேகமாகக் கற்றுக் கொடுத்தனர்.

"பஸ்ஸில் ஏறியதும் கூட்டத்தோடு இடிச்சுட்டு போய் நில்லு. மெல்ல உன் முன்னால் இருப்பவரின் தோளைத்

தொடு. தோளைச் சுருக்கினால் கம்முனு நகர்ந்துக்கோ எருமை மாடு போல உணர்ச்சி இல்லாதவனா இருந்தால் பிளேடு வேலையை ஆரம்பி சர்...சர் இரண்டு இழுப்பிலே அவன் பையிலே இருக்கிற பர்சை லபக்னு கொத்திக்கோ."

வியப்பினால் கண்கள் விரிய, இந்தப் புதிய விளையாட் டினால் கிடைக்கும் லாபத்தை எண்ணி மகிழ்ந்தவனாய், சினிமா க்யூவில் நின்ற ஒரு வயதான மனிதரிடம் கைவரி சையைக் காட்டினான். என்ன ஆச்சரியம்! மனிதர் மரம் போல் கொஞ்சமும் உணர்ச்சியில்லாது நின்று கொண்டி ருந்தார். அருணின் கையில் கிடைத்த பர்ஸ் துரிதமாக அண்ணன்மார்கள் கைக்கு மாறியது.

அன்று இரவு ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறமாக—பாதியில் நின்ற ஒரு கட்டிடத்தின் வாயிலில் அவர்கள் அனைவரும், தனித் தனியே சம்பாதித்தவைகளை ஒரு துண்டில் கொட்டியபோது, அருண் 'அம்மாடி!' என்று வியப்பில் கத்தி விட்டான். எத்தனை பணம், என்னென்ன பொருட்கள். அவர்கள் அனைவரும் பங்கிட்டுக் கொண்டனர்.

ஒரு மாத காலத்தில் அருண் ஜேப்படி திருட்டில் கைதேர்ந்தவனாகிவிட்டான். அவனுக்கு இப்போது தேவைப் பட்ட பணம் தாராளமாகக் கிடைத்தது. நண்பர்களுடன் நள்ளிரவுவரை ஊரைச் சுற்றினான். பெரிய ஓட்டல்களில் வயிறு புடைக்கச் சாப்பிட்டான். ஆசைப்பட்ட சினிமாக் களைப் பார்த்தான்.

வாரத்திற்கு இருமுறை பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போய் வந்தான். தொடர்ந்து போகாதிருந்தால் விஷயம் அப்பாவுக்கு எட்டிவிடுமே என்ற பயம்.

அவன் நண்பர்கள் அவனுக்குக் கார் ஓட்டவும் கற்றுக் கொடுத்தனர். ஒரு சில நாட்களில் கார் ஒரு பச்சைக் குழந்தை போல அவன் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு இழுத்த இழுப் புக்கு விரைவாக ஓடியது.

முதலில் தலைவர் தந்த காரில் நண்பர்களுடன் ஏறிக்கொண்டு, கடற்கரைச் சாலையில் நள்ளிரவின்போது உல்லாசமாக ஓட்டிக்கொண்டு செல்ல பழகிக்கொண்டான்.

பாட்டும் கும்மாளமுமாக அவர்கள் பின் சீட்டில் அமர்ந்திருக்க, தலையில் ஒரு பெரிய கம்பளிக் குல்லாயை வைத்துக்கொண்டு, போலி மீசையொன்றை ஒட்ட வைத்துக்கொண்டு, ஆசனத்தில் ஒரு திண்டைப் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்தபடி, பெரிய மனிதன் போல நடித்தவாறு அவன் வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

அதற்குப்பின் நண்பர்கள் அவனுக்கு வேறு ஒரு கலையை பழக்கிக் கொடுத்தார்கள். உருவத்தில் சிறியவனாக இருக்கும் அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு—பூட்டப்பட்டிருக்கும் தனி பங்களாக்கள் வீடுகளின் ஜன்னல்களைப் பெயர்த்து, அவனை உள்ளே தள்ளி, கதவைத் திறக்கச் சொல்லிக் கொடுத்தனர்.

பூனையைப்போல, சுவரை ஒட்டினாற்போல இருக்கும் நீர்க் குழாய்களில் ஏறி, சிறிய வெண்டிலேட்டர்களின் கண்ணாடியை உடைத்து உள்ளே புகும் வித்தை அவனுக்கு மிகவும் வேடிக்கையாக இருந்தது.

இரவில் அவன் நகரத்தின் எந்தப் பகுதியில் நண்பர்களுடன் நடமாடிக் கொண்டிருந்தாலும் சரி; பொழுது விடியுமுன் சாதுப்பிள்ளையாக வராந்தாவிலே கம்பளியைப் போர்த்திக்கொண்டு, பாயின்மீது சுருண்டு கிடப்பான். அந்த வகையிலும் நடிக்க தேர்ந்துவிட்டான்.

அன்று இரவு அவர்களுக்கு முக்கியமானதொரு வேலை இருந்தது. வழக்கம்போல சின்னம்மாவுக்கு வீட்டு வேலைகளில் உதவி செய்துவிட்டு புத்தகப் பையைத் தூக்கிக்கொண்டு நல்ல பையனாக அவன் வெளியே கிளம்பினான். பரிமளா கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்டதும் புத்தகப் பையை தோட்டத்தில் செழித்து வளர்ந்திருந்த செம்பருத்திச் செடியின் பின்னால் வைத்துவிட்டு கேட்டைத் திறந்துகொண்டு தெருவில் இறங்கினான்.

தெருக்கோடியில் அவனுக்காக நண்பர்கள் காருடன் காத்திருந்தனர். உற்சாகமாகக் காரில் ஏறிக் கொண்டான்.

இந்த முறை அவர்கள் பெரியதொரு வேட்டைக்குக் கிளம்பியிருந்தனர். நகரில் பிரபலமான தங்க—வைர நகைக் கடை ஒன்றின் மீது அவர்கள் குறி வைத்திருந்தனர். காரை ஓட்டத் தயாராக இருக்குமாறு அருணிடம் சொல்லிவிட்டு, நண்பர்கள் ஆளுக்கு ஒரு மூலையாக மறைந்தனர்.

சிறிது நேரத்தில் ஒரு துணி மூட்டையுடன் கட்டுமீசை வெளிப்பட்டான். மற்றவர்கள் கையில் அகப்பட்ட வெள்ளிக் குத்துவிளக்கு, சந்தன பேலா என்று பல பொருட்களுடன் ஓடி வந்தனர்.

‘‘ஓட்டு வண்டியை, கடை காவல்காரன் போலீசுக்கு போன் பண்ணுகிறான்’’ என்று கட்டுமீசை உத்திரவிடவே அருண் துரிதமாகச் செயல்பட்டான்.

இருந்தாலும், போலீஸ் என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும் ‘சில்’லென்ற உணர்வு தன்னைத் தாக்கியதை அவன் அறியாமல் இல்லை. இதுநாள் வரை பணம் பறிப்பது, பங்கீடு செய்து கொள்வது என்பதையெல்லாம் ஒரு நூதன விளையாட்டாகக் கருதி, அதில் உற்சாகமாக ஈடுபட்டிருந்தவனுக்கு போலீஸ் என்னும் ஆபத்து இருக்கிறது என்ற உண்மை மண்டையில் அடித்தாற்போல உதயமாகியதும் கையும் காலும் பதறத் தொடங்கின.

‘‘மடையா! ஓட்டு வண்டியை’’ பின்னால் இருந்தபடி ஓங்கிக் குத்தினான் கட்டுமீசை.

‘‘அண்ணே போலீஸ் வேன் ஒண்ணு பின்னால வராப்பல தெரியுது’’ என்றான் கூட்டாளிகளில் ஒருவன்.

ஆக்ஸிலேட்டரை அழுத்தினான் அருண். வண்டி ஓடியது. பின்னர் பறந்தது.

‘‘இப்படி திருப்பு...இந்தப் பக்கம்’’ என்று கட்டுமீசை சொன்ன திசையெல்லாம் திருப்பி, கை சோர்ந்து, கால்

சோர்ந்து போனான் அருண். பின்னால் கொஞ்ச தூரத்தில் வந்த ஒரு வண்டியைப் பார்த்து பீதியடைந்து போன அவன் வேகமாக ஒரு திருப்பத்தில் காரை ஓடிக்க, அது டமார் என்று மரத்தில் மோதி, முன்பக்கத்துக் கண்ணாடி நொறுங்கி, நின்று போயிற்று.

''பாவிப் பயலே! மக்குப் பிளாஸ்திரி! இறங்குங்கடா வண்டியை விட்டு!'' கட்டு மீசை கத்த, எல்லாரும் 'தபதப' வென்று இறங்கி, வயல் வெளிபோலத் தெரிந்த பகுதிக்குள் ஓடி ஒரு பெரிய வைக்கோல் போருக்குப் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டனர்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, கட்டுமீசை கால்நடையாக அவர்களைத் தன்னுடன் வரப்பின் குறுக்குப் பாதையில் இருளில் இழுத்துப் போனான். திக்கு திசை தெரியாது அருணும் அவர்களுடன் நடந்தான். விடியும் நேரத்தில் நெருக்கமாக வளர்ந்திருந்த மரங்கள் அடர்ந்த ஒரு தோப்புக் குள்ளிருந்த கட்டிடம் ஒன்றுக்கு அழைத்துச் செல்லப் பட்டான்.

'அவரவர்கள் தூக்கிக்கொண்டு வந்ததைத் துண்டு விரிப்பில் போட்டனர். அருண் மௌனமாக நிற்பதைப் பார்த்த கட்டு மீசைக்குத் தாங்க முடியாத கோபம் வந்து விட்டது.

''முட்டாப் பயலே! காரைச் சேதப்படுத்திட்டே. போலீஸ் எப்படியாவது இதைப் பார்த்து நம்மை தேடிட்டு வந்துடும். சரி, சரி. உன்கிட்ட கொடுத்த அந்த வைரப் பொட்டலத்தை எடு'' அதட்டினான்.

நகைக் கடையிலிருந்து காருக்குள் ஓடிவந்து ஏறிய போது அவன் ஒரு காகிதப் பொட்டலத்தைக் கொடுத்தது உண்மை. அதை அருண் பின்பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த பொடியன் ஒருத்தனிடம் கொடுத்துவிட்டு வண்டியை ஓட்டுவதில் மும்முரமாக இருந்தான்.

''அண்ணே, அது என்கிட்டே இல்லை. பின்னாலே யாரோ வாங்கிகிட்டாங்க. இருட்டிலே யாருன்னு தெரியலை.''

''பொய்யா சொல்றே? திருட்டு நாயே! நம்ப கிட்டயே கத்த வித்தையைக் காட்டறியா?''

கட்டுமீசை இடுப்பிலிருந்த பெல்ட்டை அவிழ்த்துக் கொண்டான்; கருணை சிறிதுமின்றி அருண் முதுகில் அதை வீச, வலி பொறுக்க முடியாத சிறுவன் துடிதுடித்தபடி 'அத்தை! அத்தை!'' என்று கதறினான்.

கூட்டத்தில் புதிதாக சேர்ந்த பொடியன் ஒருவன் வைரப் பொட்டலத்துடன்—விபத்தான காரிலிருந்து அவர்கள் ஓடிய போது—இருளில் வேறு ஒரு திசையில் ஓடி மறைந்திருக்கிறான் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட கட்டுமீசைக்கு மேலும் மேலும் கோபம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது.

புதிதாக வந்து சேர்ந்த அந்தச் சிறுவனுடன் அருண் சில நாட்களாக ரொம்பவே நெருங்கிப் பழகிக்கொண்டிருந்தான். இது இருவரும் சேர்ந்து போட்ட திட்டமோ? பார்த்தால் பள்ளிக்கூட பையன்போல இருக்கிறான். திருட்டில் எமகாதக னாக அல்லவா தேர்ந்து விட்டான்.

கட்டுமீசை இடுப்பிலிருந்து கத்தியை உருவினான்.

''சொல்லுடா உண்மையை, அயோக்கிய நாயே! வைரப் பொட்டலத்தோட அவனை எங்கே ஓடச் சொன்னே? உண்மை தெரியாட்டி கழுத்தை வெட்டி இங்கேயே புதைச் சிட்டுப் போயிடுவேன்.''

நடுநடுங்கிப் போனான் அருண்.

தெரியாமல் இவர்களுடன் சேர்ந்துட்டேன் அத்தை. எங்கேயிருந்தாவது வந்து என்னைக் காப்பாத்த மாட்டீங் களா? தெரியாம தப்பு காரியங்கள் செய்துட்டேன். இனிமேல் செய்யமாட்டேன். சத்தியம் அத்தை.

தனக்குள்ளே புலம்பியபடி விசும்பி அழுதான்.

"அழுது அட்டகாசம் பண்ணி பலன் இல்லை. வைரப் பொட்டலம் இப்போதே இங்கே வந்தாகணும். எங்கே உன் கூட்டாளி?'' மறுபடியும் பெல்ட் அடி முதுகில் விழ அருண் வேதனையுடன் அலறினான்.

"சொல்றியா? இல்லையா?'' கத்தியை கட்டைமீசை ஓங்கியபோது அவன் பயத்தில் கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

ஆயிற்று; இன்னும் ஒரு நொடியில் கத்தி கழுத்தில் இறங்கி, ரத்தம் கொட்ட அவன் துடிதுடிச்சுச் சாகப் போகிறான்.

அத்தை! மன்னிச்சுக்கோங்க. நான் ரொம்ப கெட்ட பையனாகப் போனதுக்கு அனுபவிக்கிறேன்.

தனக்குள் எண்ணி விக்கியபடி கத்தியைத் தடுக்க கைகளைத் தூக்கினான்.

"அண்ணே, போலீஸ்!'' என்று ஒருவன் அபயக்குரல் கொடுத்ததும் கட்டுமீசை பாய்ந்து வெளியில் ஓட, மற்றவர்களும் ஆளுக்கொரு திசையில் ஓடினர்.

ஆனால் இரண்டு வழிகளில் வேறு வழியாக வந்து இறங்கிய போலீசார் அந்தக் கட்டிடத்தைச் சூழ்ந்து முற்றுகையிட்டிருந்தனர். எல்லோருடைய கைகளிலும் விலங்கு மாட்டி வேன்களுக்குள் தள்ளினர். அருண் கையில் விலங்கை மாட்டியபோது அவன் விசும்பி விசும்பி அழுதான். 'ஐயா தெரியாம செய்துட்டேன். இனிமே நான் நல்ல பையனா இருப்பேன்'' என்று கதறித் துடித்தான். பேசத் தோன்றாது, விம்மியபடி அவனும் வேனில் ஏற்றப்பட்டான்.

திருட்டுக் குற்றம் செய்கிறவர்கள் போலீசாரிடம் பிடிபட்டதும் பல ஆண்டு சிறையில் தள்ளப்பட்டு தண்டிக்கப் படுவது பற்றிச் சினிமா படத்தில் பார்த்திருக்கிறான். காமிக் புத்தகங்களிலும் படித்திருக்கிறான்.

திடீரென்று அப்பா, அத்தை இருவரின் நினைப்பு வரவே தாங்க முடியாது விக்கி விக்கி அழுதான். அப்பாவுக்கும் அத்தைக்கும் எத்தனை அவமானம்!

சில்லென்று வீசிய ஊதல் காற்றில் உடல் சிலிர்க்க பார்த்திபன் திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டான். எழுந்து உட்கார்ந்தவன் காதில் முன்னறை கடிகாரம் இருமுறை அடிப்பது கேட்டது. ஜன்னல் வழியே தோட்டத்தை பார்த்தான். உயரே கம்பத்தில் எரிந்த குழல் விளக்கு அழுது வடிந்தது. அப்படி ஒரு பனிமூட்டம்.

இந்தக் குளிரில் பனியில் குழந்தை அருண் வாசல் வெராந்தாவில் உறங்குவதா? படிப்பு படிப்பு என்று உடம்பைக் கெடுத்துக் கொண்டால்? மனச்சாட்சி பலமாக உறுத்த, விருக்கென்று எழுந்தான். மெல்ல நடையைத் தாண்டி, வாசல் வராந்தா விளக்கைப் போட்டுவிட்டு கதவைத் திறந்தவன் திடுக்கிட்டுப் போனான்.

பாயும் தலையணையும் சுருட்டி வைத்தபடி வராந்தா மூலையில் கிடந்தது. அருணைக் காணவில்லை.

இரவு இரண்டு மணி ஆகிறது. இன்னமும் திரும்பவில்லையா? தினமும் நேரம் கழித்தா வருகிறான்?

கோபமும் படபடப்புமாகக் கதவைத் தாழிட்டுவிட்டு உள்ளே வந்தான். தூக்கம் கலைந்த பரிமளா, நடை விளக்கைப் போட்டுவிட்டு, 'என்ன வெளியிலே பாக்கறீங்க?' என்று கவலையுடன் விசாரித்தாள்.

"அருண் இன்னமும் வீடு திரும்பலை. உம்...எனக்கு அவன் தன் நண்பன் வீட்டிற்குச் சென்று படிப்பது பிடிக்கவில்லை. இனிமேல் அனுமதிக்கக் கூடாது. வாசல் வராந்தாவில் கொட்டும் பனியில் குழந்தை தினமும் தூங்கினால் உடம்பு என்னத்துக்கு ஆகும்'' பார்த்திபன் சற்று குரோதமாக விழித்துப் பார்த்தான்.

'இதெல்லாம் உன் ஏற்பாடு' என்று சீறியது அவன் பார்வை.

"அருண் நம்மைத் தொந்தரவு செய்யக் கூடாதுன்னுட்டு வாசல்லேயே படுத்துக்கறேன்னு சொன்னான் அவன் பிடிவாதக்காரனாச்சே. சரின்னு விட்டுக் கொடுத்தேன்."

"அன்னபூரணி அக்கா இருந்தா இந்த ஏற்பாட்டுக்கு ஒருக்காலும் சம்மதிச்சிருக்க மாட்டாங்க. ஆபீசிலே வேலை செய்து வந்த களைப்பிலே தினமும் நல்லாத் தூங்கிப் போறேன். அவன் எப்போ திரும்பி வரான், எப்படி படுத்து தூங்கறான்னு கவனிக்காதது என் பிசகு."

"இப்ப என்ன ஆயிடுச்சு? நட்ட நடுராத்திரியிலே என் மேலே பழி போட்டு ஏன் சண்டையைத் துவக்கறீங்க?"

"பரிமளா, அருண் நமக்கிருக்கிற ஒரே பிள்ளை. அவன் கண்டிப்புடனும் கட்டுப்பாட்டுடனும் வளர்க்கப்படணும். ஒத்துக்கிறேன். அதே சமயம் அவன் ஆரோக்கியத்தையும் நினைச்சுப் பார்க்கணும். ஏதாவது பெரிய வியாதி வந்துட்டுதுன்னா?"

"இப்போ உங்களுக்குத்தான் சந்தேக வியாதி வந்திருக்கு. அதுவும் என் மேலே. உங்க பிள்ளை பிடிவாதமா செய்கிற காரியத்துக்கு என் மேலே பழி சுமத்தப் பாக்கறீங்க. இன்னும் சிறிது நேரம் கழித்து வரப் போறான்; நீங்களே விசாரிச்சு, மேற்கொண்டு என்ன செய்யணுமோ அதைச் செய்யுங்கோ. நான் என்ன செய்தாலும் அதில் திருப்தி ஏற்படாது. ஏன்னா நான் பெத்தவள் இல்லை. இரண்டாவது அம்மா இல்லையா?" கோபமும் அழுகையுமாகக் கேட்டாள்.

திடீரென்று பார்த்திபனுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது. ஏதோ விபரீதம் நடந்திருக்கிறது என்று உள்ளுணர்வு சொல்லியது.

"என் தவறு. தினமும் எப்போ வரான், என்ன படிக்கிறான்னு கவலைப்படாம பொறுப்பையெல்லாம் உன்கிட்டே விட்டேன்."

"அந்தப் பொறுப்பை ஏற்கத் தகுதியில்லைன்னு சொல்றீங்களா?"

"இதோ பார் பரிமளா, என் கோபத்தைக் கிளறாதே. அருண் என் மகன் அவனுடைய கல்வி, வளர்ச்சி இரண்டின் பொறுப்பும் என்னுடையதுதான். நீ போய் உள்ளே படு" இரைந்தான்.

அவள் தன் கண்களில் புரண்ட நீரை துடைத்துக் கொண்டு கோபத்துடன் உள்ளே போவதை அருணைப் பற்றிய கவலையில் அவன் கவனிக்கவில்லை. முன்னறையில் முன்னும் பின்னுமாக உலவினான். நெஞ்சில் சம்மட்டியால் அடிப்பதுபோல் மணி மூன்று... நான்கு ... ஐந்து என்று கடிகாரம் உணர்த்திக் கொண்டிருந்தது.

அருண் வரவில்லை. அவனது மனத்தில் விபரீதமான பல கவலைகள் முளைத்தன.

தெருவில் ஓடும் வாகனம் ஏதாவது இடித்துத் தள்ளி குழந்தை நினைவின்றி நடுத்தெருவில் கிடக்கிறானோ?

அருணுக்கு என்ன ஆயிற்று? பொழுது ஏன் சீக்கிரம் புலரமாட்டேன் என்கிறது?

அழைப்புமணி அழுத்தமாக ஒலித்ததும், வேகமாகச் சென்று கதவைத் திறந்தவனுக்கு ஏமாற்றம். வீட்டு வேலைக்காரி பால் பைகளுடன் நின்றிருந்தாள்.

பொழுது விடியத் தொடங்கியிருந்தது. அருணின் படுக்கை அப்படியே சுருட்டிய நிலையில் வராந்தாவில் இருந்ததைக் கண்டவன் பகீர் என்ற உணர்வில் ஆடிப் போனான்.

வேலைக்காரி காரியங்களை முடித்துக்கொண்டு கிளம்பி விட்டாள். பரிமளா தயாரித்த காப்பியும் சிற்றுண்டியும் அவனுக்கு விஷமாகக் கசந்தது.

"இன்னிக்கு நான் வேலைக்குப் போகப் போறதில்லே லீவு போட்டுடப் போறேன். நீயும் லீவு போட்டுடு. அருண் விஷயம் என்ன, அவன் எங்கே போனான் என்பது தெரியாத வரை என்னால ஆபீசில் ஒண்ணுமே கவனிக்க முடியாது." தீர்மானமாக உத்தரவிட்டான்.

அவசர அவசரமாகக் குளித்துவிட்டு, வெளியே செல்ல உடுத்திக்கொண்டு, கம்பெனி காரை முதன் முதலாகத் தன் சொந்த உபயோகத்திற்கு எடுத்தான்.

'மானேஜரிடம் சொல்லி விடலாம். தவறாக எண்ண மாட்டார்.' தனக்குள்ளே சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு, முதலில் அருண் சேர்ந்து படிக்கும் நண்பனின் வீட்டைத் தேடிக்கொண்டு சென்றான்.

"அருண் என்னோட படிக்க வரதில்லையே! போன வருஷம் ஒரு தடவை வந்திருக்கிறான், அவ்வளவுதான்." அருணின் பள்ளித் தோழன் கூறியதைக் கேட்டு திகைத்துப் போனான்.

"என்ன சார். அருண் இங்கே வந்து ரொம்ப நாளாகுதே?" உள்ளேயிருந்து வந்த பள்ளித் தோழனின் தந்தை ஆச்சரியப்பட்டதைக் கண்டு அதிர்ந்து போனான்.

"ஒன்றுமில்லை. நேத்திக்கு இங்கே படிக்க வந்தானான்னு சும்மா விசாரிக்கத்தான் வந்தேன்."

மழுப்பிவிட்டு, காரைக் கிளப்பிக் கொண்டு டியூஷன் வாத்தியார் சோமநாதன் வீட்டிற்கு வந்தான்.

"நீங்களே வந்தது நல்லதாப்போச்சு. அருண் விஷயமா உங்ககிட்டே நானே வர்றதாக இருந்தேன். டியூஷனுக்கே

வரவில்லை அந்தப் பயல். கத்துக் கொடுக்காத கணக்குப் பாடத்துக்கு கைநீட்டி நான் எப்படி சம்பளம் வாங்குவேன்? போன மாதம் ரெண்டு நாள்தான் வந்தான். இந்த மாதம் ஒருநாள் கூட வரவில்லை."

பார்த்திபனுக்கு பதில் பேசமுடியாத பேரதிர்ச்சி. அப்படியென்றால் அருண் பொய் சொல்லிக் கொண்டு ஊரைச் சுற்றித் திரிந்து கொண்டிருக்கிறான். இதுதான் பரிமளா அவனைக் கட்டுப்பாடாக வளர்க்கும் லட்சணமா?

கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு பள்ளிக் கூடத்திற்குக் காரைச் செலுத்தினான்.

தலைமையாசிரியர் தந்த தகவல் எல்லாவற்றையும் விட மிகவும் பெரிய அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

"அருணுக்கு உடம்பு சுகமில்லை. ஆஸ்பத்திரியிலே இருக்கான்னு ஒருத்தன் அங்கே வந்து சொல்லிட்டுப் போய் கிட்டதட்ட ஒருமாசம் ஆகிறது. திரும்பப் பள்ளியில் சேரும் போது டாக்டர் சர்டிபிகேட் தேவைன்னு சொல்லியிருந் தேனே?"

இடிவிழுந்தது போலானான். அடப்பாவிப் பயலே! இப்படியெல்லாம் பொய் சொல்ல எங்கே கற்றுக்கொண் டாய்?

எங்கே போயிருக்கிறாய்? என்ன செய்கிறாய்? அழமாட் டாத துக்கம். ஆத்திரம்.

"உடம்பு சுகமில்லாதது உண்மைதான். ஆனால் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கவில்லை. பிறகு சந்திக்கிறேன்" தலைமையாசிரியரிடம் தன் சந்தேகங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள முகமின்றி விர்ரென வெளியே வந்தான்.

கடைசியாக ஓதுவார் சுந்தரமூர்த்தியைப் பார்த்தான். "நேற்று இரவு அருண் என்கிற பையன் தேவார வகுப்புக்கு வந்துவிட்டு எப்போ போனான்?"

ஓதுவார் அவனை மேலும் கீழும் பார்த்தார்.

“நீங்கள்தான் அருணின் அப்பாவா? உங்களைச் சந்திச்சுப் பேசணும்னு நானே நினைச்சேன். அருணுக்குத் தேவாரப்பாடல்கள் மேல் ஈடுபாடு கிடையாது.. வற்புறுத்தி அனுப்பி வைப்பதில் பயன் இல்லை...அவன் இந்தப் பக்கம் எட்டிப் பார்த்து நாளாகுதே!”

வீட்டுக்குத் திரும்பிய பார்த்திபன் கட்டுக் கடங்காத கோபத்தில் கத்தினான்.

“அருண் கொஞ்சநாளா பள்ளிக்கூடமே போறதில்லை’ அதைப்பத்தி உனக்கு ஏதாவது தெரியுமா?”

“நண்பன் வீட்டில் போய்ப் படிப்பதாகச் சொன்னது சுத்தப் பொய். அதைப்பத்தி நீ விசாரிச்சதுண்டா?”

“தேவாரப் பள்ளியில் கொண்டு போய் அவனைத் திணித்தாய். அங்கேயும் ஒழுங்காகப் போகவில்லை என்கிற விவரம் உனக்குத் தெரியுமா?”

“நீ சுகமா வீட்டுக்குள்ளே கட்டிலில் மெத்தை மேல் சொகுசா கம்பளியைப் போர்த்திகிட்டுத் தூங்கினே. என் மகன் வாசலில் குளிரில் வெடவெடன்னு, நடுங்கிட்டுக் கிடந்தான். உனக்கு உன் சுகம்தானே பெரிசு? அருணைப் பெத்தவளா இருந்தா இந்தக் கொடுமை செய்திருப்பியா?”

அடுக்கடுக்காக கேள்விகளைக் கேட்டு ஆக்ரோஷமாகக் கத்தினான்.

குக்கரை இறக்கி வைத்துவிட்டு ஈரக் கைகளைத் துண்டில் துடைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்த பரிமளா அவனை வெறித்துப் பார்த்தாள்.

“நீங்க சொல்றதிலேயும் உண்மை இருக்கு. அவன் என் குழந்தையாயிருந்தா இப்படி நடந்துகிட்டிருக்க மாட்டான். அத்தனை பொய் பேசியிருக்கமாட்டான். இப்படி நம்மை

ஏமாத்தியிருக்கமாட்டான். வீட்டிலே பணத்தை எடுத்து கிட்டு அத்தையைப் பார்க்க ஓடிட்டானோ என்னவோ? அதையெல்லாம் விசாரிக்காம பழியை என் மேலே ஏன் போடணும்?” அழுகை தொண்டையை அடைக்க அவளும் ஆத்திரத்துடன் கத்தினாள்.

“வாயை மூடு. எனக்குக் கோபம் வந்தால்....?”

பார்த்திபன் உறுமிவிட்டு திருநெல்வேலி தமயந்தி வீட்டிற்கு டிரங்கால் போட்டான். ஒரு மணி நேரம் கழித்து தொடர்பு கிடைத்தது. இது நாள்வரை பேசாத தமயந்தி அக்காவிடம் பேச அவனுக்குக் கூச்சமாக இருந்தது.

“அன்னபூரணி அக்காவைக் கூப்பிடமுடியுமா?”

“அன்னபூரணி அக்காவா? பார்த்திபன், என்ன சொல்றே! குழப்பமா இருக்கே!”

“அன்னபூரணி அக்கா அங்கே வந்து உங்களோட தங்கணும்னு சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டாங்க, இன்னும் அங்கே வந்து சேரலையா? அப்போ அவங்ககூட அருணும் வரலியா?” தன் தவற்றைச் சட்டென சமாளித்தான்.

“அன்னபூரணியைப் பார்த்து ஆறு வருஷமாச்சு அப்பா. அவங்களுக்கு என்னைப் பத்தி நினைப்பேது?”

“மன்னிச்சுக்கோங்க.” போனை வைத்தான். உடல் முழுவதும் ஆறாக வியர்வை கொப்பளித்ததை உணர்ந்தான். சிறிது நேரம் சென்றபின், பெங்களூர் அண்ணன் வாகீசன் வீட்டிற்கு வெட்கத்தை விட்டு தொடர்பு கொள்ள எண்களைச் சுழற்றினான்.

“யாரது? பார்த்திபனா? என்ன விஷயம்? அக்கா சுகமாத்தானே இருக்காங்க?” என்று கேட்டான் வாகீசன்.

உடம்பு சில்லிட்டுப் போனது போல் ஒரு உணர்வு.

அப்படியென்றால் அன்னபூரணி அங்கு இல்லை என்று தானே பொருள்? இந்த அக்கா எங்கே போயிருப்பாங்க? அதைப்பற்றி விசாரிக்காமல் ஒரு வருஷ காலம் இளம் மனைவி யின் மோகத்திலே இருந்துவிட்டோமே. தன்னையே கடிந்து கொண்டான்.

"ஒண்ணுமில்லை. அருணும் அக்காவும் மைசூருக்குக் கிளம்பினாங்க. முதல்லே பெங்களூரில் உங்க வீட்டுக்கு வந் துட்டு, பிறகு..." வாய்க்கு வந்ததை உளறினான். அவனுக்கு மூச்சு முட்டியது.

"அக்கா வரமாட்டாங்க. ரொம்பவும் பிடிவாதக்காரி யாச்சே, நேரே மைசூருக்குப் போயிருப்பாங்க."

"இருக்கும். கடிதம் போடறேன்னாங்க போடலை. வயசாச்சு இல்லையா? அதனாலே கவலைப் பட்டேன்" இணைப்பைத் துண்டித்தான்.

மீண்டும் காரில் சென்று அருணுடைய சிநேகிதர்களின் வீடுகளிளெல்லாம் விசாரித்தான். ஒவ்வொரு இடத்திலும் முகத்தில் கரியைப் பூசிக்கொண்டது போன்ற அவமானம்.

"அருணா? அவனைப் பார்த்து மாசக்கணக்காகிறதே" தோழர்களின் பெற்றோர்கள் கொடுத்த பதில் சுரீர் என சாட்டையடிபோல உள்ளத்தைத் தாக்கியது.

ஒருவேளை ஏதேனும் விபத்தில் இறந்துபோய் ஆஸ்பத் திரி சவக்கிடங்கில்....

அதற்குமேல் நினைக்க முடியவில்லை. துக்கம் நெஞ்சை அடைத்தது.

அருண்தான் இப்படி திடீரென்று காணாமல்போய் விட்டான். இந்த அன்னபூரணி அக்கா எங்கே போய் விட்டார்கள்?

முதலில் பிள்ளையைத் தேடவேண்டும். பத்திரிகைகளி லும் டி.வி.யிலும் அன்றாடம் 'காணவில்லை' என்று பெற் றோர்கள் கொடுக்கும் தகவல்களை அவன் கவனித்திருக் கிறான்.

விளையாட்டுத் தனமாக வீட்டைவிட்டு அத்தையைத் தேடிக்கொண்டு ஓடிவிட்டானா?

பிள்ளைகளைக் கடத்திச் செல்கிற கூட்டத்தில் அகப் பட்டுக் கொண்டானா?

திடீரென்று அவனுக்கு அந்தச் சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது. மறுபடியும் காரில் ஏறிக்கொண்டு அடுத்த தெருவில் ரங்கசாமியைச் சந்திக்கச் சென்றான்.

ரங்கசாமி அலுவலகத்திற்கு கிளம்பிக் கொண்டிருந்தார்.

"உங்களிடம் ஒரு உதவி...உங்களை நான் காரில் கொண்டுபோய் அலுவலகத்தில் விட்டுவிடுகிறேன்.' பார்த்திபன் கெஞ்சிக் கேட்டபோது ரங்கசாமிக்கு வியப்பாக இருந்தது.

"உட்காருங்கள், அலுவலகம் போக முக்கால் மணி நேரம் இருக்கு. என்ன உதவி? சொல்லுங்க ஆமாம், பக்கத்து தெருவில் இருக்கும் மிஸ்டர் பார்த்திபன்தானே நீங்கள்? இந்தியா எலக்ட்ரிகல்ஸ் சேல்ஸ் செக்ஷனில் வேலை பார்க் கிறீர்கள் அல்லவா?"

"ஆமாம் அதே பார்த்திபன்தான். கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன் உங்கள் மகன் காணாமல் போய்விட்டதாகப் பத்திரிக் கையில் படம் பிரசுரித்து விவரம் போட்டிருந்தீர்களே?"

"ஓ!... அந்தக் கதையா?"

"என் மகன் அருண் காணாமல் போய்விட்டான். நேற்று இரவு வெளியே போனவன் திரும்பலை. என்மனம் பலவித சந்தேகங்களில் குழம்பித் தவிக்கிறது... இந்த மாதிரி சந்தர்ப் பத்தில் நீங்க என்ன அனுசரிச்சீங்க?"

"என் மகன் தீபக் காணாமல் போனது ஒரு விசித்திர மான சம்பவம். நாங்க சாதாரணவங்க. பங்களா, கார் இத்யாதி கொண்ட மேல்மட்டத்து மனிதர்கள் இல்லை. நானும் வேலை செய்கிறேன். என் மனைவியும் வேலை செய் கிறாள். எங்கள் மகன் தீபக்கிற்குப் பத்து வயதுதான் ஆகுது. பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து திரும்பிய பிறகு .... நாங்கள் வீட்டுக்கு வரும்வரை—அவன் தோட்டத்தில் விளையாடி கிட்டு இருப்பான் ..மிஸ்டர் பார்த்திபன், வீட்டிலே இதுக்குத் தான் யாராவது பெரியவங்க பொறுப்பா இருக்கிறது நல்லது. என் துரதிர்ஷ்டம், எனக்கு அப்படி யாரும் உறவினர்கள் கிடையாது. அதனால ஏற்பட்ட வினைதான் இந்த விவகாரம்."

எச்சிலை விழுங்கிக்கொண்டான் பார்த்திபன். நெஞ்சு படபடவென்று துடித்தது. அக்கா அன்னபூரணி வீட்டில் பொறுப்பாக இருந்தாள். அவள் புறப்பட்டு போனபிறகு தான் என் அருண் குணம் மாறிப்போனான்.

கணத்தில் மனத்தில் புரண்ட எண்ணங்களை அமுக்கிக் கொண்டு, "என்ன நடந்தது? சொல்ல முடியுமா?" என்று கேட்டான்.

"அன்று மாலை வழக்கம்போல பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வந்த தீபக் புத்தகப் பையை வாசலில் வைத்துவிட்டு பக்கத்து வீட்டில் நாங்கள் கொடுத்திருந்த சாவியை வாங்க கேட் அருகே வந்தான். அப்போது நான்கு பேர் ஒரு காருடன் நின்றிருந்தனர். 'தம்பி' இந்த விலாசத்தைப் படிச்சு, நாங்க தேடி வந்த வீடு இந்தப் பக்கம் இருக்கான்னு சொல்லு என்று ஒருவன் ஒரு துண்டு காகிதத்தை தீபக்கிடம் நீட்ட அவன் குனிந்தான். படார் என்று பின் தலையில் யாரோ ஓங்கி அடித்த வலி தாளாது மயங்கிப் போனான். சிறிது நேரம் சென்று நினைவு வந்தது. கண்களைத் திறந்து பார்த்தபோது தன்னை அந்த நால்வரும் காரில் எங்கேயோ கடத்திச் செல் வதை உணர்ந்தான்.

பார்த்திபன் நாக்கு வறண்டு போயிற்று. ஒரு வேளை அருணுக்கும் இந்த கதி ஏற்பட்டிருக்குமோ? 'பிறகு?' என்று கேட்டான்.

"பிறகு அந்த முரடர்கள் தீபக்கை ஒரு பெரிய அறைக்குள் அடைத்துவிட்டார்கள். இரண்டு நாள் அங்கேயே அவர் களுடைய கைதியாகக் கிடந்தான். நான் பத்திரிக்கையின் மூலமும் டி.வி.யின் மூலமும் அவன் காணாமல் போன செய்தியை வெளியிட்டு, போலீசில் புகார் கொடுத்து தேடாத இடம் பாக்கியில்லை. என் மனைவி சோறு தண்ணியில்லாது அழுது கொண்டிருந்தாள். மூன்றாவது நாள் அவன் இறந்து போனான் என்ற முடிவுக்கு வந்து நாங்கள் துயரத்தில் துடித்துக் கொண்டிருந்தபோது வாயிற் கதவைத் தட்டினான். கிழிந்த சொக்காயும் அழுக்கடைந்த அரைடிராயருமாக முழங்கால் வரை புழுதியுடன் வந்து நின்ற மகனைக் கண்ட என் மனைவி ஆனந்தம் தாங்காது அவனை வாரியணைத்துக் கொண்டு அழுதாள்."

"எப்படி தப்பினானாம்?"

"அதுகூட ஒரு தனிக்கதை. கடத்திக்கொண்டு போன வர்கள் அவனுக்கு காப்பியும் டிபனும் வாங்கிக் கொடுத்து விட்டு, நன்றாக அடித்து பயமுறுத்தி இருக்கிறார்கள். "உங்கப்பா யார்? எங்கே வேலை செய்கிறார்? வீட்டில் எத்தனை பேர் இருக்கிறீர்கள்? பணம், நகையெல்லாம் வீட்டில் உண்டா?' என்று விவரம் கேட்க, "ஐயோ! நாங்கள் சாதாரணமானவங்க. எங்க வீட்டிலே விலை உயர்ந்த பொருள் எதுவும் கிடையாது" என்றான் அவன். அவனை மேலும் அடித்துத் துன்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். வீட்டுக் குழந்தைகளை வைத்து, அவர்கள் மூலம் உளவு கண்டு பிடித்து களவாட இப்படியொரு கூட்டம் கிளம்பியிருக்கு.'

அருண்கூட அப்படியொரு கூட்டத்திடம் அகப்பட்டுக் கொண்டானோ என்று கலவரப்பட்டான் பார்த்திபன்.

“அந்த நாலு முரடர்களும் ஆளுக்கு ஒரு பாட்டில் சாராயத்துடன் குடிக்க உட்கார்ந்தனர். அடிபட்ட தீபக் ஒரு மூலையில் சுருண்டு படுத்துக் கிடந்தானாம்! ஆனால் தூங்க வில்லை. அவர்கள் குடிபோதையில் நன்றாகத் தூங்கத் தொடங்கியதும் மெல்ல விளக்கை அணைத்து விட்டு இருட்டில் நகர்ந்து கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே ஓடிவிட்டான். சந்து பொந்துகளில் திசை தெரியாமல் ஓடி வந்தபோது, விடியத் தொடங்கிவிட்டது. நடைப்பாதையில் ஆப்பம் சுட்டுக் கொண்டிருந்த கிழவி ஒருத்தியிடம் ‘நகரத்தில் எந்த பகுதி’ அது? என்று கேட்டானாம். ‘சிந்தாதிரிபேட்டை’ என்று பதில் கிடைத்தது. பிறகு, இந்தப் பகுதிக்கு வழி விசாரித்துக்கெக்ண்டு தலைதெறிக்க ஓடிவந்து...காலை பத்து மணி சுமாருக்கு வீட்டுக்கு வந்து கதவைத் தட்டினான், அவனுக்கு ஏற்பட்ட பயத்தில் பத்துநாள் உடம்பு சுகமில் லாமல் படுத்துவிட்டான். போலீஸ் இதுபற்றி நடவடிக்கை எடுத்து, அந்த கும்பலை தேடி வருகிறார்கள்....என் ஒன்று விட்ட சகோதரி, விதவை, வயதானவங்க—அவங்களை எங்களோடு வந்து தங்கும்படி வற்புறுத்திக் கொண்டிருக் கிறோம். எதுக்கும் வீட்டையும் குழந்தையையும் பார்த்துக்க நமக்குன்னு ஒருத்தர் தேவை.”

“போலீசில் புகார் கொடுத்து பத்திரிகையில் போட ணும்னு சொல்றீங்களா?”

“டி. வி. யில் கூட தெரிவிப்பார்கள். முயன்று பாருங்கள்.”

வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்த பார்த்திபன் களைப்புடன் நாற்காலியில் சாய்ந்தான்.

தீபக்கின் தந்தை சொன்னாரே, நமக்கு என்று வீட்டில் ஒருவர் இருப்பது நல்லது என்று எத்தனை பெரிய உண்மை!

அன்னபூரணி அக்கா இருந்திருந்தால் அருண் இப்படி மாறியிருப்பானா? இப்படி மாயமாய்த்தான் மறைந்து போயிருக்க முடியுமா?

ஒரு வேளை அத்தையைத் தேடிக்கொண்டு கிளம்பி விட்டானோ? அத்தை இருக்கும் இடம் இவனுக்கு எப்படி தெரியும்? அக்கா கடிதம் கூட போடாது. மறைந்து கொண் டிருப்பதன் காரணம் என்ன?

இப்போது புரிகிறது, பரிமளாதான் காரணமாக இருக்க வேண்டும். அடக்கமுடியாது பொங்கி எழுந்த கோபத்தில் “பரிமளா, இங்கே வா!” என்று இரைந்து கூப்பிட்டான்.

தலைவாரி முடித்து, கண்ணாடிமுன்பு ஒப்பனை செய்து கொண்டிருந்த பரிமளா திடுக்கிட்டு வெளியே வந்தாள்.

“எங்க அக்காவுக்கும் உனக்கும் இடையே என்ன நடந் தது? உண்மையைச் சொல். அருண் காணாமல் போனதற்கும் அதற்கும் சம்பந்தம் உண்டு” அதட்டினான்.

“நல்ல கேள்வி. உங்க அக்கா இங்கே இருக்கப் பிடிக் காமல் வெளியே போனதுக்கும் உங்க மகன் வீட்டை விட்டு ஓடினதுக்கும் நான் எப்படி காரணமாவேன்?”

“நீ இந்த வீட்டில் காலடி எடுத்து வைத்த பிறகுதான் இப்படியெல்லாம் நடந்திருக்கு. காரணம் நீதான்னு என்னால் ஊகிக்க முடியறது. உண்மையைச் சொல்லு. இவ்லாட்டா நமக்குள்ளே ஏற்பட்டிருக்கும் இந்த பந்தம் அறுந்து போகும்.”

“பயமுறுத்தறீங்களா? சொல்றேன் கேட்டுக்கோங்க. கொஞ்சம் சிக்கனமா இருக்கணும். செலவைக் கட்டுப்படுத் துங்க. அருணுக்குச் செல்லம் கொடுத்துக் கெடுக்காதீங்கன்னு சொன்னேன். கோவிச்சுகிட்டுக் கிளம்பிட்டாங்க. அதுக்கு நானா பொறுப்பு?”

“நீ ரொம்பவும் கடுமையா பேசியிருப்பே.”

“ஆமாம், பேசினேன். உங்க அக்கா மனஸ்தாபப்பட்டு கிட்டு வெளியிலே போயிட்டாங்க. அதுக்கு இப்போ என்ன செய்யப்போறீங்க?”

"அருணை முதலில் தேடிக் கண்டுபிடிச்சுட்டு பிறகு நான் செய்யப்போறதைச் சொல்றேன்."

பயத்தில் உதடுகள் துடிக்க, உடல் நடுங்க பரிமளா அசைவற்று நின்றாள். பாடுபட்டு, அந்த வயதில் பார்த்திபன் போன்ற ஒரு கணவனைத் தேடிக்கொண்ட பின் அவனை இழப்பதா? பிள்ளைப்பாசம் மனிதனை இப்படி முரடனாக்கி விட்டிருக்கிறதே!

"கோவிச்சுக்காதீங்க. பசி, சாப்பிடவாங்க."

"எனக்குச் சாப்பாடு வேண்டாம். நான் இன்னும் சில இடங்களில் போய்த் தேடிப் பார்க்கணும். ஆஸ்பத்திரி சவக் கிடங்கு இதெல்லாம் இன்னும் பாக்கியிருக்கு."

"ஏன் அப்படிச் சொல்றீங்க?"

"அந்த கதிக்குக் கொண்டுவந்து வச்சுட்டியே சொல்லாம என்ன செய்ய?"

கதவை ஓங்கிச் சாத்திவிட்டுக் கிளம்பினான்.

பகல் உணவை முடித்துக் கொண்டு, தன் சிநேகிதி ஒருத்தியைக் கலந்து ஆலோசிப்பதற்காக அவளும் வெளியே கிளம்பினாள்.

இருட்டத் தொடங்கியபோதுதான் அவள் வீடு திரும்பி னாள். பத்திரிகையில் விளம்பரம் செய்வதும் போலீசில் புகார் செய்வதும்தான் நல்லது என்று சிநேகிதி யோசனை சொல்லியிருந்தாள்.

பத்திரிகையில் விளம்பரப்படுத்தினால் அவர்கள் கௌர வம் என்னாவது? சிந்தித்தபடி கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தவள் காலில் ஒரு கடித உறை தட்டுப்பட்டது. குனிந்து எடுத்தாள். மிகச்சிறிய பழுப்பு வண்ண கடித உறை. அரசு அலுவலகத்திலிருந்து வந்தது போல காணப்படவே. அதைப் பரபரப்புடன் பார்த்திபனுக்கு வந்திருக்கிறது என்பதைக்கூட பொருட்படுத்தாமல் பிரித்தாள்.

'அரசினர் வரவேற்பு இல்லம், எழும்பூர்' என்ற முகவரி யைக் கண்டதுமே தேள்கொட்டியது போன்றதொரு வேதனை. "இளநிலை நீதிமன்றத்து நீதிபதியின் உத்தரவுப் படி தங்களின் மகன் அருணைப்பற்றி விவரங்களை விசாரிக்க, பெற்றோராகிய தாங்கள் எங்களை நேரில் சந்திக்க மேற் கண்ட முகவரிக்கு அலுவலக நேரத்தில் வரவேண்டும்." என்று அந்தக் கடிதத்தில் இருந்ததைப் படித்ததும் தூக்கிவாரிப் போட்டது அவளுக்கு.

அருண் அங்கே எப்படிப் போய்ச் சேர்ந்தான்?

குற்றம் செய்த சிறுவர்களைப் போலீஸ் பிடித்து காவல் நிலையத்தில் சிறிதுநேரம் வைத்திருந்து தேவையான விவரங் களைக் கேட்டறிந்த பின்னர் உடனடியாக அரசு சீர்திருத்தப் பள்ளியின் அமைப்பான வரவேற்பு இல்லத்திற்கு அனுப்பி விடுவார்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள்.

அட கடவுளே! அருண் என்ன குற்றம் செய்து அங்கே போய் உட்கார்ந்திருக்கிறான்? பதறிப் போனாள். ஏற்கனவே பார்த்திபன் கோபத்தில் வெடித்துக் கொண்டு வெளியே போயிருக்கிறான். இந்தக் கடிதத்தைப் பார்த்தால் பூகம்பமே ஏற்பட்டு விடும். சாவகாசமாகத் தெரிந்து கொள்ளட்டும். சட்டென்று அந்தக் கடிதத்தை எடுத்து மேஜை இழுப்பறைக் குள் ஒரு புத்தகத்திற்குள் செருகி மறைத்து வைத்தாள்!

கணவனும், மனைவியும் அன்று ஏதும் பேசாமல், சாப் பிடாமல் உறங்கிப் போயினர்.

மறுநாள் காலை சீக்கிரம் எழுந்து குளித்துவிட்டு வெளியே செல்ல ஆயத்தமானான் பார்த்திபன்.

மனைவி மேஜை மீது கொண்டு வந்து வைத்த காபி டிபனை வேண்டா வெறுப்பாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த போது அழைப்புமணி அழுத்தமாக ஒலித்தது.

அவசரமாகக் கையைக் கழுவிக் கொண்டு போய் கதவைத் திறந்தான்.

காவல்துறை அதிகாரி ஒருவர் நிற்பதைக் கண்டதும் அவன் உடலும் உணர்வுகளும் சில்லிட்டுப் போயின. 'உன் மகன் பிணத்தை இந்த ஆஸ்பத்திரி பிணக்கிடங்கில் வந்து அடையாளம் கண்டு எடுத்துப் போகலாம்.' என்று சொல்ல வந்திருக்கிறாரா?

"உள்ளே வாங்கோ."

முன்னறையில் வந்து உட்கார்ந்த போலீஸ் அதிகாரி, தம்மைச் சுற்றிலும் கண்களை ஓடவிட்டார்.

"நேற்று மூன்று தடவை எங்கள் காவல் நிலையத்திலிருந்து உங்களைத் தேடிக்கொண்டு போலீசார் இங்கு வந்தார்கள். ஆனால் கதவு பூட்டிக் கிடந்ததாம். அதனால் இன்று நானே நேரில் வந்து உங்களைப் பார்த்துச் சொல்லி விட்டுப் போகலாம் என்று வந்தேன்."

என்ன சொல்வதற்காக இந்தப் பீடிகை? பார்த்திபன் நெஞ்சு வறண்டு போனது.

"உங்கள் மகன் அருண் ஒரு கொள்ளைக்கூட்டத்தோடு சம்பந்தப்பட்டு, கார் ஒன்றை ஓட்ட முயன்று அதை ஒரு மரத்தில் மோதி சேதப்படுத்திவிட்டு... அந்தக்கூட்டத்தோடு ஓரிடத்தில் ஒளிந்து கொண்டிருந்தான். கூட்டத்தை பிடித்தபோது அவனையும் கைது செய்தோம். அவன் வயதைக் கவனத்தில் கொண்டு, எழும்பூர் அரசினர் வரவேற்பு இல்லத்திற்கு அவனை அனுப்பியிருக்கிறோம். நேற்று நீதிபதி முன் அவனை ஆஜர் செய்தோம். அவர் உத்தரவுப்படி வரவேற்பு இல்லத் தலைவரைச் சந்திக்க உங்களுக்கு ஒரு கடிதம் வந்திருக்குமே?"

பார்த்திபன் பிரமை பிடித்தவன்போல பேசத் தோன்றாது சிலையாக நின்றான். அவன் மகன் அருண்

கொள்ளைக்கூட்டத்துடன் சம்பந்தப்பட்டவனா? திருடனா? ஐயையோ! நம்பவே முடியவில்லையே!

"காரை அந்தக் கூட்டம் திருடி, உங்கள் மகனை ஓட்ட வைத்திருக்கிறது."

அருண் காரை ஓட்டினானா? இதையெல்லாம் எப்போது கற்றுக்கொண்டான்? பதறிப்போனான் பார்த்திபன்.

"இப்போ நாங்க என்ன செய்யணும்?" மெல்லிய குரலில் கேட்டான்.

"அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு, வரவேற்பு இல்லத் தலைவரைச் சந்திக்க அவரது அலுவலக நேரத்தில் செல்லவேண்டும். பின்னர் நீதிமன்ற விசாரணையின்போது உங்கள் மகனை சாட்சிக்கு அழைக்கவேண்டி வரும்...வெரி சாரி, உங்களுக்காக நான் மிகவும் பரிதாபப்படுகிறேன்." சொல்லிவிட்டு போலீஸ் அதிகாரி கிளம்பிவிட்டார்.

திடீரென்று ஆவேசம் பிடித்தவன் போல பார்த்திபன் மனைவி பக்கம் திரும்பி உரத்த குரலில் கத்தினான்.

"நீ செய்த காரியங்கள் என்னை எங்கே கொண்டுபோய் வச்சிருக்கு பார்த்தியா? அந்தக் கடிதம் எங்கே?"

நடுங்கிப் போன பரிமளா இழுப்பறையிலிருந்து அந்தக் கடிதத்தை எடுத்து அவன் முன் வைத்தாள்.

கடிதத்தை படித்தவன் பரிமளாவைக் கொன்று தின்றுவிடுபவன் போல குரோதமாகப் பார்த்தான். மேஜை மேல் பிரிக்கப்படாது வைக்கப்பட்டிருந்த நாளேட்டைக் கண்டதும் சட்டென்று ஆவலுடன் பிரித்தவன் எரிமலையாக சினத்தில் வெடித்தான்.

"பார்த்தியா? நீ என்கிட்டே மூடிவெச்சதெல்லாம் பத்திரிகையிலே செய்தியாக—நடுத்தெருவுக்கு வந்திருக்கு."

அந்தத் திருட்டுக் கோஷ்டியினர் செய்த குற்றம் பற்றிய செய்தி வெளிவந்த பத்திரிகையை மடித்து ஆத்திரத்துடன் அவள் பக்கம் எறிந்தான்.

"கிளம்பு. இரண்டு பேருமா எழும்பூர் வரவேற்பு இல்லத்துக்கு போகலாம்."

"நான் எதுக்கு அங்கெல்லாம் வரணுமாம்?" மெல்லிய குரலில் முனகினாள் பரிமளா.

"நீதான் இந்தப் பிள்ளையின் அழகான அம்மா—இரண்டாவது அம்மா. நான் பெத்த அப்பன் என்கிற உண்மையைச் சொல்லி அவங்க கேக்கற விவரங்களை கொடுக்கணும் கிளம்பு, அதிகம் பேசாதே" சினம் கொண்டு கர்ஜித்தான்.

வரவேற்பு இல்லத்தில் அதன் தலைவரைச் சந்தித்தனர். அவரது மேஜை மீது அருணைப் பற்றிய தகவல்கள் அடங்கிய ஒரு ஃபைல் இருந்தது.

"எங்கள் நல்வாழ்வு அலுவலரும், உளவியல் நிபுணரும் தங்கள் மகனைப் பற்றிய விவரங்களைத் தயாரித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்களது கருத்துப்படி, தாயை இழந்த குழந்தை. தாய் அன்புக்கு ஏங்கிக் கொண்டிருந்தவனை அத்தை அன்புகாட்டி வளர்த்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் அவளிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டு விடுகிறான். தந்தை மணந்து கொண்ட இரண்டாவது மனைவி அவனிடம் கண்டிப்பாகவும் கருணை இல்லாதபடியும் நடந்ததால் உணர்வுகள் சிதைந்து, ஆரோக்கியமான மனநிலை கெட்டு தப்பு வழிகளில் தன் மன நிறைவைத் தேடத் தொடங்கியிருக்கிறான்."

"இல்லை நீங்கள் சொல்வது சரியல்ல. நான் அவனது இரண்டாவது அம்மா. ஆனால் அவன் மீது எத்தனை பரிவுடனும் பாசத்துடனும் இருந்தேன் தெரியுமா? அருண் சொல்லியிருப்பதெல்லாம் பொய்" பரிமளா கோபத்துடன் மறுத்தாள்.

"தவறு எங்களுடையதாக இருக்கலாம். என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னால் அவனைத் திருத்தி நல்ல வழிக்குக் கொண்டுவர ஆவன செய்கிறோம். அது என் கடமை." தழுதழுத்த குரலில் சொன்னான் பார்த்திபன்.

சிறிது நேரத்தில் உள்ளேயிருந்து அங்கே அழைத்து வரப்பட்ட அருணைக் கண்டதும் அவன் திகைத்துப் போனான். துயரத்தில் வெடித்துவிடும் போல் நெஞ்சம் துடித்தது.

இரண்டே நாளில் இளைத்துப் போனவனாய் இல்லத்தின் காக்கிச் சீருடையில் எங்கேயோ பார்த்தபடி நின்றான் அருண்.

குற்றவாளியாக சீர்திருத்தப் பள்ளியில் சேர்த்துவிடவா அவனைச் சீரும் சிறப்புமாகத் திருமணம்கூட வேண்டாம் என்று வைராக்கியத்துடன் தனியே இருந்து பாடுபட்டு வளர்த்தான்?

"இங்கே வாப்பா அருண்" பார்த்திபன் பரிவுடன் அழைத்தபோது சிறுவன் வெடுக்கென்று தலையை நிமிர்ந்து வெறுப்புடன் பார்த்தான்.

"உன்னை இங்கிருந்து அழைச்சிட்டுப் போக நானும் அப்பாவும் வந்திருக்கிறோம் அருண்." பரிமளா மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்.

"வேண்டாம், வேண்டாம்! ஐயா, என்னை இவங்களோட அனுப்பாதீங்க. நான் இங்கேயே சந்தோஷமாக இருக்கேன். காலையிலே வயிறார ராகிக் கஞ்சி கிடைக்கிறது. பகலில் நல்ல சாம்பார் சாதமும் மோரும் கிடைக்கிறது. ராத்திரி இங்கே தருகிற ரசம் எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு. இவங்க என் சொந்த அம்மா இல்லே, இரண்டாவது அம்மா. என்னை வாசலில் படுக்க வச்சு,

எத்தனையோ நாள் சோறுபோடாம பட்டினி போட்டாங்க. நான் இவங்களோட போகமாட்டேன்.'' அலறி அழுதான் அருண்.

தலைவர் அவனைப் பரிவுடன் தட்டிக்கொடுத்து சமாதானப்படுத்தினார்.

''அத்தை ஒருத்தர் இருக்கான்னு சொன்னியே, அவங்க வந்து கூப்பிட்டா போவியா?!' தலைவர் அன்போடு கேட்க அருண் கண்களிலிருந்து நீர் தாரையாக வழிந்தோடியது.

''போவேன் சார். எங்க அத்தை வந்து அழைச்சிட்டுப் போனா போவேன். அவங்களைக்கூட இந்த இரண்டாவது அம்மாதான் வீட்டைவிட்டுத் துரத்திட்டாங்க.'' விசும்பினான்.

பார்த்திபன் நெஞ்சு வேதனையில் விம்மியது. இத்தனை கொடுமைகளையும் செய்துவிட்டு, தலைவர் முன்னிலையில், எத்தனை பரிவுடன் பேசுகிறாள். கோபத்தில் குமைந்தான்.

''நீதிபதி இவன்மீது கருணை காட்டி, விடுதலை தந்து. உங்கள் கண்காணிப்பில் வைக்க அனுமதி கொடுக்க இயலும். ஆனால் இந்தச் சிறுவன் உங்களுடன் வசிக்க விரும்பாததால் அவனை இந்தச் சீர்த்திருத்தப் பள்ளியிலேயே தான் நாங்கள் வைத்துக்கொள்ள வேண்டிவரும். ஒருவேளை அந்த அத்தை வந்தால் நிலைமை மாறலாம்.'' விடைகொடுத்து அவர்களைத் தலைவர் அனுப்பிவைத்தார்.

அன்னபூரணியை பார்த்திபன் எங்கே போய்த்தேடுவான்? பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் செய்து பார்த்தால்?

ஒரு வருஷ காலமாக சமையற்காரியாக வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த பூந்தமல்லி பங்களாவில் தினசரி பத்திரிக்கைகளுக்கு குறைவு கிடையாது. வீட்டிலுள்ளவர்கள்

படித்து முடித்தபின் மறுநாள் அப்படியே கட்டாக சமையலறையில் வந்து அவை விழும். சிறையிலிருப்பதுபோல அந்த பங்களாவுக்குள் ஒரு வருஷ காலமாக வசித்துவரும் அன்னபூரணிக்கு அந்த நாளேடுகள் மூலம்தான் வெளியுலகத்துத் தொடர்பு.

இரண்டு தினங்களுக்குப் பின் கைக்கு வந்த அந்த நாளேட்டின் முன்பக்கத்தில் வெளியான செய்தியைப் பார்த்து அவள் திகைத்துப் போனாள். அருண் என்னும் சிறுவன் திருட்டுக் கூட்டத்திலிருந்து பிடிக்கப்பட்டு எழும்பூர் வரவேற்பு இல்லத்தில் ரிமாண்டில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்று அந்த நாளேடு விவரித்தது. சிறுவனின் போட்டோவை மற்றொரு நாளேட்டில் பார்த்தவளுக்குப் பெருத்த அதிர்ச்சி.

இதென்ன விபரீதம்? அவள் பாராட்டி, சீராட்டி வளர்த்த குழந்தை, குற்றவாளியாகி...

அடுத்த நாளே தான் வேலை செய்து வரும் வீட்டு எஜமானியிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு நாளேட்டில் வந்திருந்த அந்தச் செய்தி–படம் எல்லாவற்றையும் கவனமாக எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டாள்.

வரவேற்பு இல்லத் தலைவரைப் பார்க்க அருணின் அத்தை வந்திருப்பதாக அலுவலகப் பையனிடம் சொல்லி அனுப்பிவிட்டு வெளியே காத்திருந்தாள். சிறிதுநேரத்தில் உள்ளே வரச்சொல்லி அவளுக்கு அழைப்பு வந்தது.

நாளேட்டில் வந்திருந்த செய்தியைப் பார்த்து வந்ததாக தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டாள். நாற்காலி ஒன்றில் அவளை உட்காரச் சொல்லி விட்டு, அருணை அழைத்துவர ஆள் அனுப்பினார் தலைவர்.

கொஞ்ச தூரத்திலேயே அருண் அத்தையைப் பார்த்து விட்டான். மகிழ்ச்சி பிடிபடவில்லை. இதுவரையிலும்

அனுபவித்த துன்பமெல்லாம் மறைந்துவிட உற்சாகத்துடன் 'அத்தை, அத்தை!' என்று கத்திக்கொண்டு ஓடி வந்தான். நாற்காலியிலிருந்து விசுக்கென்று எழுந்த அன்னபூரணி ஒரே எட்டில் முன்னே சென்று தன் இருகரங்களை நீட்டி "அருண் கண்ணா! எப்படி வளர்ந்துட்டேடா என் செல்வமே!" என்று விம்மியழுதபடி ஓடி வந்து குழந்தையை ஆரத்தழுவிக் கொண்டாள்.

சிறுவனும், முதியவளும் அழுகையில் குலுங்குவதைக் கண்ட தலைவர் மனம் நெகிழ்ந்து போனார்.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு வரவேற்பு இல்லத் தலைவரிடமிருந்து பார்த்திபனுக்கு மறுபடியும் அழைப்பு வந்தது. குறித்த நேரத்தில் மனைவியுடன் வரவேற்பு இல்லம் வந்து சேர்ந்தான் அவன்.

அன்னபூரணி அங்கே வந்து அமர்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும் அவனுக்கு ஒரே வியப்பு, அதிர்ச்சி.

"அருண் தன் அத்தையின் பாதுகாப்பில் இருக்க விரும்புகிறான். அதற்கு பெற்றோர்கள் என்ற முறையில் நீங்கள் இருவரும் சம்மதம் எழுதித்தர வேண்டும்" என்றார் தலைவர்.

வேறு வழியின்றி பார்த்திபன் அதற்குச் சம்மதித்து எழுதிக் கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்தான்.

அன்னபூரணி தன் தம்பி பக்கம் திரும்பாது தலைவரைப் பார்த்தபடி பேசினாள்.

"அருணை என் பாதுகாப்பில் வைத்து வளர்க்கும் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆனால் நான் ஒரு அன்றாடங்காய்ச்சி. இப்போது நான் ஒரு இடத்திலே சமையல் வேலை செய்து பிழைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இதே வேலையை அருணின் பெற்றோர்கள் எனக்குத் தந்து அவர்கள் வீட்டில் தங்க இடமளித்தால் என்னால் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்க முடியும்? அவனது படிப்பு, மற்ற செலவுகளுக்கு எனக்குப் பணம் தேவை ஆயிற்றே!"

அதற்குமேல் கேட்க பார்த்திபனால் பொறுக்க முடியவில்லை.

"அக்கா, மன்னிச்சிடுங்கோ. உங்கள் மனசை பரிமளா வேதனைப்படுத்தி வெளியே அனுப்பினதுக்கு தக்க தண்டனையை நான் நல்லாவே அனுபவிச்சுட்டேன். அருணை வளர்க்கும் பொறுப்பை தாராளமா நாங்க கொடுக்கிறோம். அதை ஏத்துக்கிட்டு முன்போல வீட்டிலே நீங்கள் எஜமானியா இருங்க அக்கா!" பேசமுடியாது விம்மினான்.

அவர்களது உள்ளப் போராட்டத்தின் ஆழத்தைப் புரிந்துகொண்ட தலைவர் திருப்தியுடன் புன்னகை செய்தார்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு அருண் இளநிலை நீதிமன்றத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டான். பார்த்திபன் பரிமளா அன்னபூரணியும் வந்திருந்தனர்.

நீதிபதி அருணின் இளம்வயதைக் கருத்தில் கொண்டு கருணை காட்டி, அவனை அத்தை அன்னபூரணியின் பொறுப்பில் ஒப்படைக்க உத்தரவிட்டு விடுதலை வழங்கினார். நல்வாழ்வு அலுவலர் மூன்று மாதத்திற்கு ஒரு முறை வந்து சிறுவனது நலனை விசாரித்து, அவன் வளர்ந்து அந்தக் குற்றத்தின் பொறுப்பிலிருந்து விடுபடும் வரை கண்காணிப்பார் என்றும் எச்சரித்தார்.

மகனையும் அக்காவையும் காரில் ஏற்றிக்கொண்டு வந்த பார்த்திபன் வீடு வரும் வரை ஏதும் பேசவில்லை.

எல்லாரும் முன்னறையில் கூடினர்.

இனி வீட்டுக்குத் தானே தலைவன். மனைவியின் கை பொம்மை அல்ல என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறவன் போல பார்த்திபன் கேட்டான்.

"பரிமளா நீ என்ன சொல்றே? உன் திட்டம் என்ன?"

பரிமளா திடுக்குற்றாள். அன்னபூரணியையும் அருணை யும் பார்க்க அவளுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. கணவன் முகத்தை ஏறிட்டு பார்த்து பேச பயமாகவும் இருந்தது.

“நான் என்ன சொல்லப் போறேன்! செய்தது தப்புன்னு உங்க எல்லார்கிட்டேயும் மன்னிப்பு கேட்டுக்கிறேன்...” பேச முடியாது விம்மினாள்.

“பரிமளா, அழாதேம்மா” என்று அன்னபூரணி குறுக்கிட்டபோது, பார்த்திபன் கையமர்த்தினான்.

“நீங்க சும்மா இருங்க அக்கா. நான் சொல்றதைச் சொல்லி முடிக்கறேன். பரிமளா நல்லா கேட்டுக்க! விஜயா போனபிறகு இரண்டாவதா ஒருத்தியைக் கட்டிக்கிட்டால் அருணு டைய வளர்ச்சி பாதிக்கப்படும் ஏதாவது விபரீதம் ஏற்படும் என்று பயந்துதான் நான் தனியாகவே இருக்க தீர்மானிச்சேன். நாம் சந்திச்சோம். ஒருவரை ஒருவர் விரும்பினோம். என் மகனுக்கு ஒரு நல்ல தாய் கிடைப்பாள், எனக்கும் ஒரு துணை கிடைக்கும் என்ற எண்ணத்தில் நான் இந்தக் கல்யாணத்துக்குச் சம்மதிச்சேன்.”

“இரண்டிலும் நான் தவறிட்டேன். அதுக்காக” பேச முடியாது பரிமளா விசும்பினாள்.

“நாமெல்லாம் ஒண்ணா சேர்ந்துட்டோம். இனி மேலே கண்ணீரும் கசப்பும் எதுக்கு? பரிமளா, கண்களைத் துடைச்சுக்கோ. தவறு செய்யறது மனித இயல்பு. அதை திருத்திக்கொண்டு சீராக வாழ முயலுவது புத்திசாலித்தனம். உன்மேலே எனக்குக் கோபம் இல்லே. நடந்ததை நாம் மறந்திடுவோம்...அருண், போய்க் குளிச்சிட்டு, உடை மாத்திகிட்டு, சாமி படத்தைக் கையெடுத்து கும்பிட்டுட்டு, அப்பா அம்மாவுக்கு வணக்கம் சொல்லு” அன்னபூரணி கூறினாள்.

“எந்த அம்மாவுக்கு? இரண்டாவது அம்மாவுக்கா?”

“அருண். அத்தை சொல்றதைக் கேட்கணும்” பரிமளாவை அம்மான்னு கூப்பிடணும். சரியா?”

“அக்கா, அருணை நான் பெத்த பிள்ளையா நினைச்சு அன்பாப் பழக முயலுகிறேன். அப்போ அவனே என்னை அம்மான்னு கூப்பிட ஆரம்பிச்சுடுவான். பெத்தாதான் பிள்ளையா அக்கா? வளர்த்தாலும் ஒரு குழந்தைக்கு ஒரு பெண் தாயாகிவிடறாங்கிறதை உங்ககிட்டேயிருந்து புரிஞ்சுக் கிட்டேன். நான் இனி இரண்டாவது அம்மா இல்லே, அருணின் அம்மா. அருண், என்னைத் திரும்பிக் கொஞ்சம் பார்.”

கோபமெல்லாம் போய் அருண் ‘களுக்’கென்று சிரிக்கிறான். பார்த்திபன் பல்லெல்லாம் தெரிய மகிழ்ச்சியில் சிரிக்க, பரிமளா அன்போடு கணவனைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிகிறாள்.

அன்னபூரணி மனநிறைவுடன் தன் கடமைகளை ஆற்ற அவளது ஆட்சி பீடமான அடுப்பங்கரையை நோக்கி நடக்கிறாள்.

★